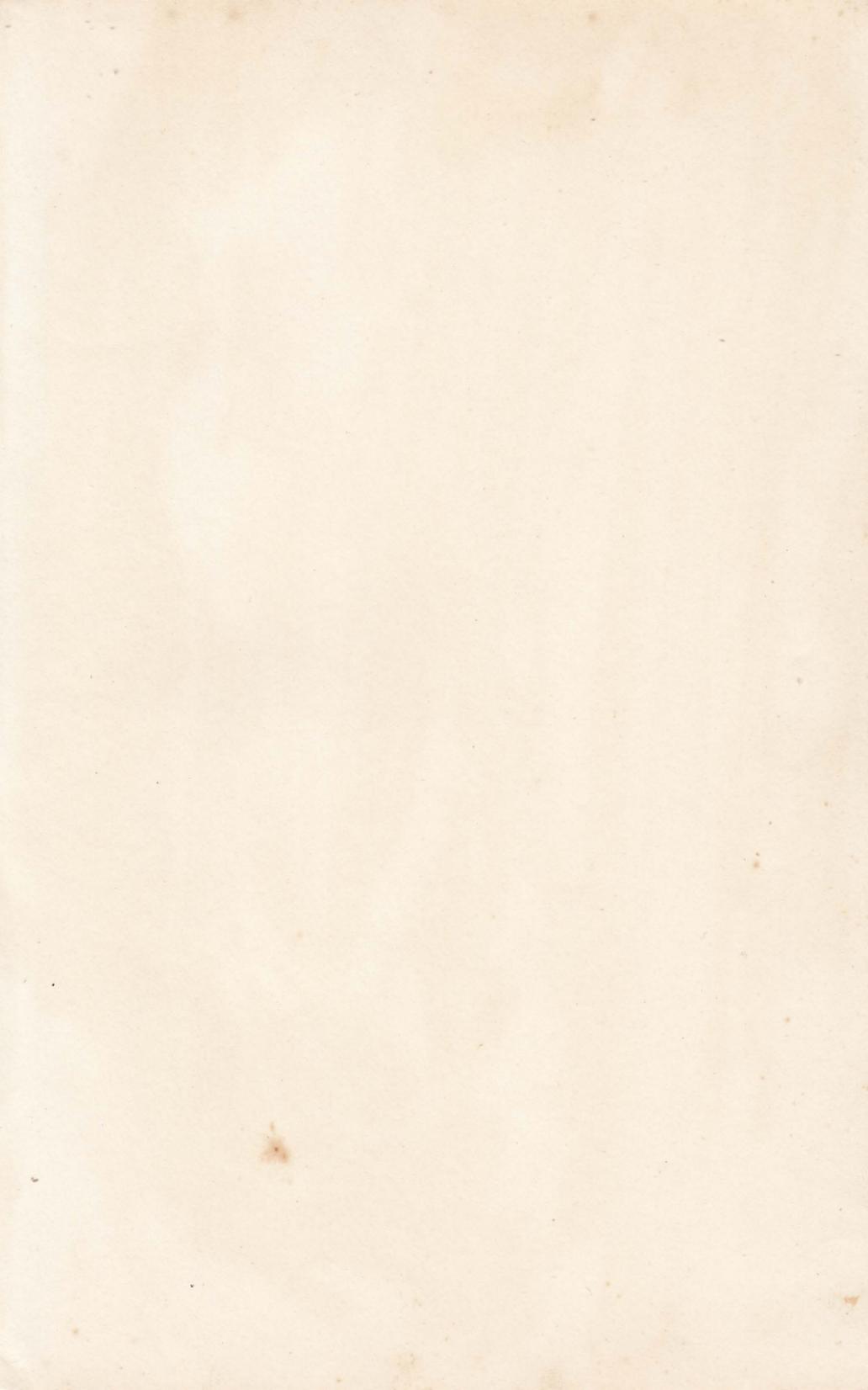

ഗണിതം ഉപൻ ചവിട്ടുകയ്യ

കുറുക്കുകയും വെട്ടുകയും

ടി. പ്രമുഖൻ

மாளிடம் உயிர் வாழ்கிறது

(சிறுகதைத் தொகுதி)

எஸ். முத்துமீரான்

நேஷனல் பப்ளிஷர்ஸ்

2, வடக்கு உஸ்மான் சாலை,

(கோடம்பாக்கம் மேம்பாலம் அருகில்),

தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.

☎ : 2834 3385

- ❑ **MANIDAM UEERVALKIRATHU**
by **S. Muthumeeran** ©
- ❑ Page : 160
- ❑ First Edition : 03.05.2005
- ❑ Paper Used : 18.6 JK Maplitho 70 GSM

- ❑ *Published by*
NATIONAL PUBLISHERS,
2, North Usman Road,
(Near Kodambakkam Flyover)
T. Nagar, Chennai - 600 017.

- ❑ *Typesetting by*
Vigneshwar Graphics,
Chennai - 600 005
Mobile : 9444483312

- ❑ *Printed at*
Sabari Process
Chennai - 600 014.
☎ : 28480647

ISBN - 955-8281-04-2

சமர்ப்பணம்

தென்இந்தியா, காயல்பட்டினம்

“ஆயிஷா சித்தீக்காமகனிர் அரபிக் கல்லூரி” ஸ்தாபகரும்,

இலக்கிய ஆர்வலரும் ஆன அன்புச் சகோதரர்

ஜனாப் கலாமி S.O. அபுல் ஹசன் அவர்களுக்கு.

- எஸ். முத்துமீரான்

அணிந்துரை

பிரபல நாவலாசிரியரும்,
சிறுகதை ஆசிரியருமான

“செங்கை ஆழியான்” கலாநிதி க. குணராசா
ஆணையாளர், மாநகரசபை,
யாழ்ப்பாணம்

ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தில் எஸ். முத்துமீரான் இலக்கியப் படைப்பாளி என்ற தன் இடத்தினை ‘மானிடம் உயிர் வாழ்கிறது’ என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் மீண்டும் ஸ்திரப்படுத்தியுள்ளார். முத்துமீரானுக்குப் பல் பரிமாணம் இலக்கியத்தில் உள்ளது. கவிஞர், புனைகதையாளர், நாடகாசிரியர், கட்டுரையியலாளர் என இலக்கியத்தின் பல் துறைகளிலும் ஆழமாயும், அகலமாயும் கால்களைப் பதித்துள்ளார். இவை அனைத்திலும் படைப்பின் உள்ளடக்க மாகவும், சமூகச் செய்தியாகவும் பொதிந்திருப்பது, பிரபஞ்சம் தழுவிய மானிடநேயம் என்பது, இப்படைப்பாளியின் தூய்மையான இலட்சியத்தினைச் சுட்டி நிற்கின்றன. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காகவும், தமிழ் மக்களதும் இஸ்லாமிய மக்களதும் ஒற்றுமைக்காகவும், அவரது பேனா ஓயாது எழுதி வருகின்றது. உண்மையான மதநம்பிக்கையாளன், தன் பிரார்த்தனையாகத் தன் எழுத்துக்களில் பதிக்கின்ற முற்போக்கான மனித நேயம் கொண்ட சத்திய வாக்கியங்களுக்கு எப்பொழுதும் சக்தியுண்டென்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு.

1941 இல் பிறந்து தனது பதினாறாவது அகவையிலேயே முத்துமீரான் இலக்கிய உலகத்திற்குள் பிரவேசம் செய்து,

'காதலும் கருணையும்' என்ற வானொலி நாடகத்தின் மூலம் தன்னை இனங் காட்டிக் கொண்டார். அவர் பிறந்த அதே ஆண்டில், இந்த மண்ணில் என் அன்னையின் உதரத்திலிருந்து விழுந்த நான், அவர் தன் முதலாவது எழுத்தினைப் பிரசவித்த அதே பதினாறாவது வயதில், எழுதத் தொடங்கி, எனது முதலாவது சிறுகதை கல்கண்டில் பிரசுரமான ஒற்றுமையை என்னவென்பேன்!

முத்துமீரான் எனக்கு அறிமுகமாகியது அவரது உருவகக் கதைகள் மூலந்தான். அவர் ஒரு கவிஞராக விருப்பதால், அவர் உருவகக் கதைகளில் இயல்பாகவே விழுந்த கவித்துவமான உரைநடை என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. 'உருவகக் கதைகள்' என்ற தொகுப்பு அவரது உருவகக் கதைகளை நூலுருவில் இலக்கிய உலகிற்கு வழங்கியது. அதனைத் தொடர்ந்து 'இயற்கை' என்ற இரண்டாவது உருவகக் கதைத் தொகுதியையும் தமிழிலக்கியவுலகிற்கு அளித்துள்ளார். அவர் யாத்த கவிதைகளின் தொகுப்பாக 'முத்துமீரான் கவிதைகள்' என்ற தொகுதி வெளிவந்துள்ளது. கவிதையின் மூலஜீவனான ஓசையும், கற்பனையும் முத்துமீரானின் கவிதைகளில் விரவிக் காணப்படும். 'கிழக்கிலங்கை முஸ்லீம்களின் கிராமியக் கவியமுதம்', 'கிழக்கிலங்கை முஸ்லீம்களின் நாட்டார் பாடல்கள்' என்பன, முத்துமீரானின் ஆய்வுத் திறனாகவும் சமூகப் பணியாகவும் வெளிவந்துள்ளன. பின்னைய நூல் வடக்குக் கிழக்கு மாகாண இலக்கியப் பரிசினைப் பெற்ற சிறப்பினைக் கொண்டது. முத்துமீரானின் நாடகங்களின் தொகுப்பாக 'மானிடம் சாகவில்லை' என்ற நூல் வெளிவந்துள்ளது. அந்நூலிலுள்ள நாடகங்கள் சுட்டுகின்ற மானிட நேயத்தை விதந்த இலங்கை இலக்கியப் பேரவை 2001ஆம் ஆண்டிற்கான தனது விருதினையும் பரிசினையும் அந்நூலிற்கு வழங்கிக் கௌரவித்தது.

இந்தப் பின்னணியில் அன்பர் முத்துமீரானைப் புரிந்து கொண்டு, அவரது 'மானிடம் உயிர் வாழ்கிறது' என்ற இப்புதிய சிறுகதைத் தொகுதியைப் பார்க்க விழைகின்றேன். ஈழத்துச் சிறுகதை உலகில் முத்து மீரான் புதியவரல்லர்.

ஏற்கெனவே அவரது சிறுகதைகளின் தொகுப்பாக 'முத்துமீரான் சிறுகதைகள்' வெளிவந்துள்ளது. இத்தொகுதி குறித்து, 'வாழ்வின் நெளிவு சுழிவுகளை உற்றுநோக்கும் ஆர்வத்தையும், ஏழைகளுக்காகவும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காகவும் இரங்கும் மனிதாபிமானத்தையும், உண்மையும் நீதியும் தழுவின ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்கும் வேட்கையினையும், முத்துமீரான் சிறுகதைகள் வாயிலாகக் கண்டு கொள்ள முடிகிறது' எனப் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'முற்போக்குச் சிந்தனை, மனித நேயம், அன்பு ஆகிய உயர்பண்புகளைத் தனது எழுத்துக்கள் மூலம் வலியுறுத்துவதில் ஆர்வம் காட்டுகிறார், முத்துமீரான்,' என முதுபெரும் எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன் குறித்துள்ளார். இவ்விரு அறிஞர்களின் கருத்துக்கள் 'மானிடம் உயிர் வாழ்கிறது' என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதிக் கதைகள் மூலம் மீண்டும் நிரூபணமாகின்றது. சமூகத்தின் மீது இன மத பேதமற்ற விதத்தில் அவர் காட்டுகின்ற பரிவு என்னை வியக்க வைக்கின்றது. அத்தகைய பரிவு நிலை ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடம் மேலோங்கி நிற்பது முத்துமீரானிடம் தான் என்று நான் துணிந்து சொல்வேன்.

இத் தொகுதியில் பத்துச் சிறுகதைகள் இடங் கொண்டுள்ளன. 'அவ்வொரு நேயமுள்ள மனிதன்' என்ற கதையில் வரும் காதர் மூலம் உயிர்கள் மீதான பரிவையும், மானிடர் மீதான கணிப்பையும் முத்துமீரான் தத்ரூபமாகச் சித்திரித்துள்ளார். காதரிலும் பார்க்க அந்த மனிதனைப் புரிந்து கொண்ட சட்டத்தரணியும் அவர் மனைவியும் இன்னொரு படி உயர்ந்து நிற்பதாக எனக்குப்படுகிறது. பைத்தியம் எனக் கருதப்படும் காதரினுள் பொதிந்திருக்கும் உயிர் நேயத்தை அவர்கள் புரிந்துகொண்ட நேயம் பெரிய நற்பண்பு. 'எங்க மூத்தம்மா தங்க மூத்தம்மா' என்ற சிறுகதை இத் தொகுதியின் உச்சமான கதையாக எனக்குப்படுகின்றது. கத்தத்திற்கு (திவசத்திற்கு)ச் சமைத்த உணவு முழுவதையும் இராணுவ - விடுதலைப் புலிகள் மோதலால் அடிபட்டுப் பரிதவித்து, அகதிகளாகத் தமிழ்மக்கள், தன் கிராமத்திற்கு அடைக்கலம் தேடி ஓடி வந்திருக்கிறார்கள் என்றறிந்ததும், அப்படியே வழங்கிவிடும்

மீரான் போடியாரின் செயல், வடக்குத் தமிழ் மக்களால் கிழக்கு முஸ்லீம்கள் பற்றிய கடந்த ஒரு தசாப்தகாலக் தசப்பான கருத்து நிலையைப் பொய்ப்பித்துவிட்டது. படைப்பாளி கதை சொல்பவனல்லன். 'அதற்கு மேலாகச் சமூக உறவினைக் கட்டிப் பேணும் வேள்வியில் இலக்கியத்தை ஒரு ஆகுதியாகக் கொள்பவன் என்பதற்கு முத்துமீரானின் அச் சிறுகதை உதாரணமாகிறது.

'எனக்குக் கலியாணம் வேணாம் சேர்' என்ற சிறுகதையில் யுத்தத்திற்கு எதிரான முத்துமீரானின் கருத்துக்கள், ஏழைகள் மீதான கரிசனை என்பன கதையூடாக வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளன. 'ஏழ்மை அவனுக்கொரு தூசு' என்ற கதையில் கிராமியப் பேச்சு வழக்கு மிகச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. முத்துமீரானின் சிறுகதைகள் அனைத்திலும் பாத்திரங்கள் தம் பேச்சு வழக்கில்தான் உரையாடுகின்றன. இஸ்லாமியப் பேச்சு வழக்கு, அவ்வப்பிரதேசப் பேச்சு வழக்கு என்பன மிக அற்புதமாக அவர் கதைகளில் எழுதப் பட்டுள்ளன. ஓர் இனத்தின் அடையாளம், செம்மொழியோடு அம் மக்களின் தனித்துவமான பேச்சு மொழி, அம்மக்கள் கைக்கொள்ளும் சடங்குகள், கிரியைகள், உணவு வகைகள், விளையாட்டுகள் எனப் பலவுமாகும். முத்துமீரானின் கதைகளில் பாத்திரங்கள் இயல்பாகவே உரையாடிக் கொள்கின்றன. இஸ்லாமியச் சடங்குகளையும் கிரியைகளையும் அவர் கதைகளுடாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. அம் மக்களின் உணவு வகைகளை - வாசிக்கும்போதே - சுவைக்க முடிகின்றது. மொத்தத்தில் முத்துமீரானின் சிறுகதைகள் கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் சமூக வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தும் ஆவணமாகவும் உள்ளன. முஸ்லீம் அல்லாத மக்களும், ஏனைய நாட்டுத் தமிழ் பேசும் மக்களும் பிரதேசப் பேச்சு வழக்கையும் இஸ்லாமிய வழக்குச் சொற்களையும் புரிந்து கொள்ளச் சிறுகதைகளின் இறுதியில் அவற்றிற்கான விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளமை பாராட்டிற்குரியதாகும்.

'ஒரு கிராமம் அழுகிறது' என்ற சிறுகதை துலைந்து போன மானிடத்தினைத் தேடுகின்றது. ஒரு கிராமத்திற்குள் புகுந்த

ஆயுதக் கும்பல் அக்கிராமத்தில் மனித வேட்டையாடுகின்றது. எதுவுமறியாத குஞ்சுகுருமான் தொட்டுக் கிழடுகள் வரை பலியாகின்றனர். 'சதா குயிலோசையும் பறவைக் குருவிகளின் சப்தமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த எங்கள் கிராமத்தில் இன்று, இரவு நேரங்களில் அடக்கமுடியாத அழகைக் குரல்களும், விசம்பல்களும், பேய்களின் பயங்கர அலறல்களும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன!' என அவர் கதையை முடிக்கும்போது, நெஞ்சம் தாங்கொணாத துயரத்தில் அழுகிறது. இக்கிராமத்தின் இழப்பினை ஈடுசெய்துவிடவா முடியும்? சாவல் என்ற மனம் பேதலித்த பாத்திரத்தின் மூலம் அக்கிராமத்தின் இழப்பினை முத்துமீரான் அற்புதமாகத் தந்துள்ளார். ஐந்தாம் கதையில் வருகின்ற சாவலின் இன்னொரு பக்கமும், அவனைப் பராமரிக்கின்ற கதீஜாவின் பரிவும் அடுத்த கதையில் தொடர்கிறது. 'மானிடம் உயிர் வாழ்கிறது' என்ற சிறுகதை இத்தொகுதியின் உன்னதமான கதையாக அமைந்து விடுகின்றது. தமிழர்- இஸ்லாமிய இனக்கலவரத்தினைத் துயரத்தோடு பேசுகின்றது. பழிக்குப் பழி எனத் தொடரும் கொலை வெறியைச் சித்திரிக்கின்றது. கொலை வெறியர் களிடமிருந்து தப்பி ஓடிவரும் இரண்டு தமிழ்ப் பெண்களைப் பாதுகாக்கும் அலிமா, மானிடம் பேணும் பாத்திரமாகிறாள். என்னதான் வெறிக் கூத்துக்களை எந்தவின வெறியர்கள் அரங்கேற்றினாலும், மானிடத்தின் சக்தியையும், வெற்றியையும் எவராலும் எப்பொழுதும் அழித்துவிட முடியாது என்பதற்கு அலிமா சாட்சி. சாதாரண அப்பாவி மக்கள் என்ன குற்றம் செய்தார்கள்? மண்ணில் பிறந்து வாழ்வது, மனம் விரும்பிய துணையுடன் குடும்பம் நடாத்துவதற்காகவும், தன் சந்ததியை மிஞ்ச விட்டுவிட்டு, இயற்கையாக மரணத்தை அடைந்து வாழ்வை முடிப்பதற்காகவுந்தாம். இந்த இயற்கையின் சுழற்சியை இடைநடுவில் முடிக்க எவருக்கும் ஆண்டவன் அதிகாரம் வழங்கவில்லை.

நிறைவாக, முத்துமீரானின் சிறுகதைகள் அனைத்தும் ஒரே உத்தியில் சொல்லப்பட்டிருப்பது அவரை ஒரு கதை சொல்லியாகக் கணிக்க வைத்து விடும். உத்திகள் மாறும்போது, சிறுகதையின் உருவமும் மாறும். ஒரு சிற்பியின் பல் வடிவச்

சிற்பங்களாகப் புனைகதைகளும் அமைய வேண்டுமென விரும்புவன் நான். அப்பொழுது சிறுகதைகளில் ஒரு கலாநேர்த்தி தானாக வந்திணைந்து கொள்ளும். படைப்பாளி முத்துமீரான் உள்ளடக்கத்திற்கும் கருவுக்கும் கருத்தியல்பு களுக்கும் களத்திற்கும் நடைக்கும் கொடுத்த முக்கியத் துவத்தினை உத்திக்கும் ஏன் கொடுக்கக் கூடாது?

முத்துமீரானின் ஒவ்வொரு கதையையும் பக்கம் பக்கமாக விமர்சித்து விளக்கலாம். ஒவ்வொரு கதையிலும் முத்து மீரானின் அவதானிப்பு மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. எந்தக் குறிக்கோளோடு தனது கதைகளை அவர் நகர்த்த விரும்பி னாரோ, அம்மையக் கருத்திலிருந்து அவர் விலகி விட வில்லை. கதைகளுக்கான களமும் சூழலும் தத்ரூபமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு கதையிலும் சூழல் விபரணை மிகச் சிறப்பாக விழுந்துள்ளது. எளிமையும் இனிமையும் நிறைந்த நடைச்சிறப்பினை இச்சிறு கதைகளில் காணலாம். முரண்படாப் பாத்திர வார்ப்புகளும் கதை யம்சமும் இவரது சிறுகதைகளில் நன்குள்ளன. ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறைக்கு முத்து மீரானின் இச் சிறுகதைத் தொகுதி இன்னொரு பரிமாணத்தைத் தரும்.

யாழ்ப்பாணம்

செங்கை ஆழியான் கலாநிதி க. குணராசா

மாநகர ஆணையாளர்

அணிந்துரை

- தோப்பில் முஹம்மது மீரான் -

எஸ். முத்து மீரான் அவர்கள், இலங்கை எழுத்தாளர்களில், குறிப்பாக முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களுள் குறிப்பிடத் தக்கவர். ஈழ இலக்கியம் இன்று கவிதை, சிறுகதை, நாவல் ஆகிய துறைகளில் சிறந்து விளங்குகிறது என்பதற்கு, அண்மையில் வெளியான ஈழப் படைப்புகள் சான்றாதாரமாக உள்ளன. அங்கு நிலவும் தற்போதைய அரசியல் சூழலும், இதற்கு ஒரு காரணமெனலாம். ஈழத்துப் படைப்புகள் பலவற்றை வாசித்துணரவும், சில ஈழப் படைப்பாளிகளைச் சந்தித்து இலக்கியப் பரிமாற்றங்கள் செய்து கொள்வதற்குமான வாய்ப்புகள் கிட்டின. ஈழத்துப் படைப்பாளிகளுக்கு இலக்கியம் பற்றிய ஆழ்ந்த பார்வை இருப்பது, இவர்களுடனான உரையாடல்களிலிருந்து தெரிய முடிந்தது. மட்டுமல்ல; இலக்கியத்துறையில் மிகவும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் இவர்கள். தாய்மொழிப் பற்றுமிக்க இவர்கள் கையாளும் சில வழக்குச் சொற்கள், தமிழ்நாட்டு வாசகர்களுக்கு அந்நியமாகப்படலாம். ஆனால், இவர்கள் கையாண்டு வருவது, நம்மிடமிருந்து அந்நியப் பட்டுப் போன மிக அழகான தமிழ்ச் சொற்களாகும். இருந்தாலும், பல சொற்கள், கடலோர மக்களிடையே, குறிப்பாகக் குமரிமாவட்டக் கடலோர மக்களிடையே, அன்றாட வாழ்க்கையில் வழக்கிலிருக்கும் சொற்களாகும்.

சமய நம்பிக்கைக்கு எவ்விதச் சேதமும் தட்டாதவாறும், பேணுதலோடு இலக்கியம் படைக்க முடியும் என்பதற்கு, முத்து மீரானுடைய "மானிடம் உயிர் வாழ்கிறது" என்ற இத்தொகுப்பு, ஒரு எடுத்துக்காட்டு. இத்தொகுப்பிலுள்ள பத்துக் கதைகள் மட்டுமின்றி, பன்னூலாசிரியரான இவருடைய வேறு பல கதைகளும், நான் வாசித்திருக்கிறேன். சில கதைகள், இவருடைய வாழ்வனுபவத்திலிருந்து பெயர்த்து எடுத்ததாகப்படுகின்றன. இவருடைய வளர்ப்பு நாய் 'பொட்டு', ஒரு கதாபாத்திரமாகச் சில கதைகளில் வருவது, இதைக் காட்டுகிறது. இலக்கியம் ஒருவருடைய சுய வாழ்க்கை அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாகவுமிருக்கலாம்.

இவருடைய பெரும்பாலான கதைகள், விவசாயத்தை நம்பி வாழ்கின்ற மிகவும் பின் தங்கிய மக்களின் கிராமிய வாழ்வியலை மையமாகக் கொண்டவை. நகரப் பகுதியில் வழக்குரைஞராகப் பணியாற்றி வருகின்ற ஆசிரியருக்குக் கிராமத்து அனுபவம் ஏராளம். கிராமத்து இயற்கை எழிலும், அங்குள்ள பறவைகளின் கீச் கீச் ஒலியும், குயிலிசையும், இவரை வேட்டையாடிக் கொண்டே இருக்கிறது. ஒரு கிராமிய மணம், இவருடைய கதைகளில் படர்ந்து கிடப்பதைக் காண முடியும்.

சமூக மத்தியில் எங்கும் காணப்படும் மூட நம்பிக்கை சார்ந்த பழக்க வழக்கங்களைப் பண்பட்ட மனத்தோடும், இஸ்லாமிய நோக்கோடும், மிகக் கடுமையாக விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்துகிறார். இவருடைய சமூக விமர்சன விச்சளவிற்கு, வேறு முஸ்லீம் எழுத்தாளர்கள் யாரும் முஸ்லீம் சமூகத்தைக் கடுமையான விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

இலங்கை முஸ்லீம் எழுத்தாளர்கள் சிலரது படைப்புக்களை வாசித்து உணர்ந்த வரையில், முஸ்லீம் எழுத்தாளர்கள் செல்லத் தயங்குகின்ற இடங்களுக்கு, இவர் மிகத் துணிச்சலோடு செல்வது வியப்பைத் தருகிறது. சமூக விமர்சனம் செய்வதில் இவர் காட்டும் தீவிரம், இவருக்குப் பல கடும் எதிர்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் போல் தெரிகிறது. இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் வெவ்வேறு விதமான கதைகளானாலும், அடி நீரோட்டம் ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறது. சமூக நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு செய்யும் சமூக விமர்சனம்.

'அவனொரு நேசமுள்ள மனிதன்' என்ற முதல் கதையில், உழைப்பாளியான காதரை, அவனுடைய இரு மனைவிகளும் கை விட்டு விட்டனர். தன்னந்தனியாகிவிட்ட காதர், தனக்குத் துணையாகச் சாதிக் என்ற 'ஜின்' உண்டு என்று நம்பித் திரிகிற விசித்திரமான ஒரு கதாபாத்திரமாக இந்தக் கதையில் அறிமுகப் படுத்தப்படுகிறான்.

'எங்க மூத்தம்மா தங்க மூத்தம்மா' என்ற கதை, இத்தொகுப்பில் உள்ள சிறந்த கதைகளில் ஒன்று. இதில் மனித நேயம் மிளிக்கின்றது. மத நல்லிணக்கத்தையும் வலியுறுத்துகிறது. பிரியமான மூத்தம்மாவின் கத்தத் திற்கு ஆக்கின சோறு கறி எல்லாத்தையும், அகதி முகாமிற்குக் கணபதி மூலம் அள்ளிக் கொடுத்து அனுப்பும் மீரான் போடியாருடைய விசாலமனமும், மனித நேயமும் இதில் காட்டப்படுகின்றன. இந்தக் கதையில் வரும் ஒரு உவமை கதாசிரியருடைய கற்பனைத்திறனுக்கு ஒரு சின்ன எடுத்துக்காட்டாகும். காந்த விசைக் கோட்டில் இழுபடும் இரும்புத் தூள்களைப் போல, ஆலிமின் பிரார்த்தனையில் எல்லோரும் இழுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர் (பக்கம்-47).

‘ஒரு கிராமம் அழுகிறது’ என்ற கதையில் வரும் சாவலும், ‘சாவல்’ என்ற கதையில் வரும் சாவலும், வெவ்வேறு கதாபாத்திரங்கள். முதல் கதையில் வரும் சாவல், மனநலம் குன்றியவனாகப் படைக்கப் பட்டுள்ளான். சதா கையால் கார் ஓட்டிக் கொண்டு திரியும் அவனுக்கு, ‘இருட்டும் ஒன்றுதான், பகலும் ஒன்றுதான்’. இன வெறியின் கீழ்த்தரமான செயலால் மரணித்த உடல்கள் கிடக்கும் இடத்திற்கு, “சாவல்ல கார் வருது; எல்லோரும் தள்ளுங்க... தள்ளுங்க...” என்று பீப்பிப் ஒலி எழுப்பி வரும் சாவல், ஒரு இருட்டின் ஆத்மாவாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறான்.

‘சாவல்’ என்ற பெயரிடப்பட்ட கதையில் அறிமுகப்படுத்தப்படும் சாவல், மிகச் சாதுவானவன். ஆனால், கொடுமை கண்டு மனம் வெதும்பி மிரள்கின்ற துணிச்சல்மிக்கவனாகச் சூழல் அவனை மாற்றி விடுகிறது. போராளிகளால் கொலை செய்யப்பட்ட ஒருவருடைய அனாதைகளான பெண்மக்களைப் பாலியல் பலாத்காரம் செய்ய முற்பட்ட போடியாருடைய மூத்தமகன் அத்துக் கபூரைக் கழுத்தில் வெட்டிக் கொலை செய்துவிடுகிறான், சாவல். இந்தக் கொலை அதர்மத்திற்கு எதிரான ஒரு தார்மீகச் செயலாக வாசகரால் உணர்ந்து கொள்ளும்படியாகக் கதை அமைந்துள்ளது.

இந்தத் தொகுப்பிற்குத் தலைப்பாக அமைந்துள்ள ‘மானிடம் உயிர் வாழ்கிறது’ என்ற கதையில் அலிமா காட்டும் மனிதாபிமானமும் நெஞ்சுரமும் மனதை நெகிழச் செய்கிறது. தமிழ்ப் போராளிகளால் கொலை செய்யப்படுகின்றனர், ஏதுமறியாத இரு முஸ்லீம்கள். அதற்குப் பதில் அடி கொடுக்க, கொலை செய்யும் நோக்கோடு, இரண்டு இளம் தமிழ்ப் பெண்களைத் துரத்திக் கொண்டு வருகின்றனர், முஸ்லீம் இளைஞர்கள். அலிமா என்ற முஸ்லீம் பெண், அந்த இரண்டு தமிழ்ப் பெண்களுக்குத் தன் வீட்டுக்குள் அடைக்கலம்

கொடுக்கின்றாள். வகுப்பு வெறிபிடித்து, அலிமாவைத் தாக்கிவிட்டு, அந்த இளம் பெண்களைக் கொலை செய்து, வஞ்சம் தீர்ப்பதற்காக நெருங்கும் இளைஞர்களுக்கு நேராக அரிவாளை ஓங்கிக் கொண்டு, “எனக்கு மனிச நேசம்தான்டா, பெரிசி”, என்று முழக்கமிடும் அலிமா, வாசகர் நெஞ்சங்களிலிருந்து நீங்காத வீரமிக்க இஸ்லாமியப் பெண்மணியாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றாள்.

‘மௌலானாடா கொதறத்த, மோதீன் அறிவாரா?’ என்னும் கதை, ஒரு சமூக சீர்திருத்த முயற்சியாகும். இறைவனின் அவதார புருஷனாக மக்களால் நம்பப்படும் ஒரு மௌலானா, இந்தக் கதையில் காட்டப்படுகிறார். காலத்திற்கு ஏற்ற கரு. மௌலானா குடித்து விட்டு வைத்த எச்சில் பாலைத் தலைவரும் மரைக் கார்மார்களும், ஆளுக்கு ஒவ்வொரு மிடறாகக் குடித்துவிட்டு, சுவனத்தின் வாசல் திறந்துவிட்ட பூரிப்பில் இருக்கின்ற” மக்கள் அறியாமையை, மிக அழகாகச் சித்திரிக்கிறார், ஆசிரியர். மௌலானாவின் அக்னியில், பல பாலியல் கொடுமைகள் இரகசியமாகக் கருகிப்போன நிகழ்ச்சிகளும் நடந்துள்ளன. ஆனால் ஜின்னுடைய துணை மௌலானாவிற்கு இருப்பதால், “ஆருமே அவரிட்ட நெருங்கேலாதாம்.” இப்படிப்பட்ட மௌலானாவின் மக்கள் - சுரண்டல் போக்கைக் கட்டுப்படுத்தவும், அவருடைய முகச்சாயம் வெளுக்க வைக்கவும், கற்றறிந்த புதிய ஒரு தலைமுறையின் பிரதிநிதித்துவமாக அலியார் மவுலவியும், அவர் தலைமையில் ஒரு சீர்திருத்த இளைஞர் படையும் உருவாகின்றன. இந்த இளைஞர்கள் திரண்டு, ‘ஜின்’னை வசப்படுத்தியவராகச் சொல்லப்படும் மௌலானாவை ஊரை விட்டே விரட்டுவதாகக் கதையை முடிக்கிறார். ஆசிரியரின் முற்போக்குச் சிந்தனையும், ஆழ்ந்த சமயப்பற்றும் இக்கதையில் பளிச்சிடுகின்றன.

ரகுமானியா தைக்காப் பள்ளி மோதீனாரான அலியார் மோதீனாரின் வறுமை வாழ்க்கையையும், அவர் சந்திக்கின்ற துயரங்களையும் சவால்களையும் விளக்குகின்ற கதை, 'உண்டியல்'. போராளிகளின் குண்டு வெடிப்பில் அலியார் மோதீனாரின் குமரி மகளுடைய கண்கள் பழுதடைந்தன. அறுவைச் சிகிச்சைக்காகக் கொழும்பு பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்லப் பள்ளி நிர்வாகத்திடம் உதவி கோருகின்றார். நிர்வாகம் நிதி இருப்பு இல்லை என்று காரணம் சொல்லி மறுக்கின்றது. ஆனால் எம்.பி.க்கு வரவேற்புக் கொடுத்து, விருந்து வைத்துக் காக்கா பிடிக்க, மறுநாள் பள்ளி உண்டியலிலிருந்து பணம் எடுக்க நிர்வாகத்தினரால் முடிவு எடுக்கப்படுகிறது. இந்நிலையில், மனம் வெதும்பிப்போன அலியார் மோதீனார் மிகத் துணிச்சலுடன் இரவோடு இரவாகப் பள்ளி உண்டியலை உடைத்துப் பணம் எடுத்துக் கொண்டு, விடியச்சாமத்தில் குமரி மகளையும் அழைத்துக் கொழும்பு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகிறார். இந்த இடத்தில் அலியார் மோதீனார் உண்டியலை உடைத்ததாகக் குறிப்பிடாமல், "ரஹ்மானியத் தைக்காப் பள்ளி உண்டியல், அல்லாஹ்விடம் துவாச் செய்து கொண்டிருப்பது....." என்று குறிப்பிட்டு, வாசகனுடைய புரிதலுக்காக விட்டு விடுகிறார். பொதுவாகத் தீன்மீது பற்றுமிக்க ஒரு மோதீனார் செய்யத் துணியாத ஒரு செயலைச் செய்ததாக இங்கு சொல்லப்படுகிறது. சில இக்கட்டான அவசர நிலையில், உயிர் காப்பதற்காகச் செய்யும் சில செயல்களை, இறைவன் மன்னித்துவிடுவான் என்ற நம்பிக்கையில் செய்யக் கூடும். மோதீனாரின் இச்செயலை முஸ்லீம் சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளுமா என்ற கேள்விதான் இங்கு எடுக்கிறது.

பல கதைகளில், போராளிகள் முஸ்லீம்களுக்கு இழைக்கும் கொடுமைகளும், ஏற்படுத்தும் இழப்பு

களம் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. இதனால் இவருடைய கதைகள் காலத்தின் கண்ணாடியாக அமைகின்றன.

சகோதரர் எஸ்.முத்துமீரான் அவர்கள், தமிழ் இலக்கியத் துறையில் புகழ்மிக்க படைப்பாளியாக வளர்ந்து, தமிழுக்கு இன்னும் பல நல்ல படைப்புகளை வழங்குவார் என்று நம்புகிறேன். ஆசிரியருக்கு என்னுடைய இதயபூர்வமான வாழ்த்துக்கள்!

பி-26 வீரபாகு நகர், - தோப்பில் முஹம்மது மீரான்
பேட்டை,
திருநெல்வேலி - 627 004
இந்தியா.

தி.க. சிவசங்கரன்

(தி.க.சி.)

(சாகித்ய அகாடெமி விருதுபெற்ற விமர்சகர்)

தொலைபேசி : 333456

21E, சுடலைமாடன் தெரு,

திருநெல்வேலி - 627 006

ஆசியுரை

தி.க.சி.யின் உளமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்!

இலங்கை எழுத்தாளர் எஸ். முத்துமீரானின் 'மானிடம் உயிர் வாழ்கிறது' எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பையும், அதற்கு என் அருமை நண்பர் தோப்பில் முஹம்மது மீரான் எழுதியுள்ள அணிந்துரையையும் படித்தேன்; நண்பர் தோப்பிலின் கருத்துக்களுடன் ஒன்றுபடுகிறேன்; நூலாசிரியரைப் பாராட்டுகிறேன்.

மகாகவி பாரதி, புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன், தமிழ்ச் சிறுகதைக் கலையை உலகத் தரத்திற்கு உயர்த்திய மேதை புதுமைப்பித்தன் ஆகியோரின் தத்துவ மரபை அடியொற்றி, 'விமர்சன யதார்த்த வாதம்' (Critical Realism) என்னும் படைப்பு முறையில், இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகளைச் சமைத்திருக்கும் எஸ். முத்துமீரான் அவர்களுக்கு, என் உளமார்ந்த நல் வாழ்த்துக்கள்!

அணிந்துரை வழங்கியுள்ள தோப்பில் கூறுவது போல, “இத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகள், வெவ்வேறு விதமான கதைகளானாலும், அடி நீரோட்டம் ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறது-சமூக நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு செய்யும் சமூக விமர்சனம்.”

சமூக நீதிக்காகவும், சமுதாய முன்னேற்றத் திற்காகவும் கலை இலக்கியத்தை ஓர் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் எனும் தத்துவப் பார்வையுடன், கலையம்சமுள்ள சிறுகதைகளைப் படைக்கும் பணியில் முனைந்துள்ள இலங்கைப் படைப்பாளி எஸ். முத்து மீரானுக்குச் சிறந்த எதிர்காலம் உண்டு என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை; எனவே, அவரை இதயம் கனிந்து வாழ்த்துகிறேன்.

நெல்லை-6

என்றும் அன்புடன்,
தி.க.சி.

முன்னுரை

நான் ஒரு கிராமத்தான். என் கிராமத்தில் அன்றாடம் நான் தரிசிக்கின்ற கள்ளம் கபடமில்லா ஏழைகளின் உணர்வுகளும், உள் உந்தல்களும் தான், இச்சிறுகதைகள். இம் மக்களின் வாழ்வியல் பேசும் இக்கதைகள், கற்பனை ஜாலங்கள் காட்டும் சூப்பைகளல்ல. இவை மானிடத்திற்கு ஒளியூட்டி, மனிதநேயத்தைப் புடம் போடும் என் ஆத்மாவின் ராகங்கள்.

ஒரு படைப்பாளி, அவன் வாழும் காலத்தைக் கடந்தும், வருங் காலத்திற்கு மானிட வாழ்வியலையும் அதன் விழுமியங்களையும் எத்தி வைக்கும் ஒரு தீர்க்கதரிசியாக, அவன் படைப்புகளின் மூலம் இனங்காணப்படல் வேண்டும். அவனுடைய படைப்புகள் மனித வாழ்வில் எழும் பிரச்சனைகளுக்கும், அவலங்களுக்கும், அநியாயங்களுக்கும் நடுநிலை நின்று தீர்ப்பளிக்கும் நீதிபதிகளாகவும், நியாயங்களுக்காகப் போராடும் நியாயவாதிகளாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு படைக்கப்படும் படைப்புகள் மட்டும்தான், என்றும் அழியாது, உயிர்த் துடிப்போடு உலகில் வாழும். அவைகளைப் படைத்தளித்த படைப்பாளிகளும் நிலைத்து வாழ்வார்கள். மேற்சொன்ன என் கருத்தில், நான் என்றும் உறுதியானவன்.

என்னுடைய இத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள கதை மாந்தர்கள் எல்லோரும், நான் இதய சுத்தியோடு விரும்பும் என் இனிய நேசர்கள். என் உணர்வுகளில் பிரகாசித்து வாழ்ந்தவர்கள், வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள். இவர்களின் அன்பு, பாசம், கருணையில் நெகிழ்ந்தவன் நான். இன்றும் நெகிழ்ந்து கொண்டிருப்பவன். சொல்லப் போனால், இவர்களே என் இலக்கிய ஆசான்கள். இவர்கள் எனக்குக் கற்றுத் தந்தவைதான், இச்சிறு கதைகள். நான் இவர்களிடம் இரவும் பகலும் அயராது கற்றவைகளை, நீங்களும் படிப்பதற்கும், அவ்வேழைக் கிராமத்து மக்களைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்வதற்கும், அவர்களுக்காக உங்கள் இதயக் கதவுகள் திறக்க வேண்டுமென்பதற்காகவும், சிறுகதைகளாகப் படைத்தளித்துள்ளேன். படித்துப் பாருங்கள். என் இனிய நேசர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை நீங்களும் உணர்ந்து கொள்வீர்கள்.

என் சிறுகதை உத்தி தனித்துவமானது. எனக் கென்று ஒரு நடையை இலக்கியத்தில் ஆழமாகப் பதிப்பதில் ஆர்வமுள்ளவன், நான். என்னைச் சிறுகதை இலக்கியத்தில், என் நண்பர்கள் இனங் காண்பதற்கு இதுவும் ஒரு நெம்புகோலாகவும் இருக்கலாமல்லவா? அதனால்தான் இவ்வுத்தியை என் முத்திரையாகப் பதித்துக் கொள்கிறேன்.

இச் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு நான் அணிந்துரைகள் வேண்டிய பொழுது, பல வேலைப் பளுக்கிடையிலும் பெருமனத்தோடு முகமலர்ந்து அணிந்துரைகளை எழுதியளித்த, பிரபல நாவலாசிரியர்களும், சிறுகதையாசிரியர்களுமான 'செங்கை ஆழியான்' கலாநிதி க. குணராசா, தோப்பில் முஹம்மது மீரான், ஆசியுரை வழங்கிய தி.க.சி, என் இலக்கியப் பணி சிறக்க என்றும் ஆலோசனைகள் வழங்கி வரும் அன்புச் சகோதரர் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான், இச் சிறு கதைத் தொகுதி

வெளிவர ஊக்கமளித்த என் இனிய நண்பர்களான சென்னைப் புதுக்கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் முனைவர் ஹ.மு. நத்தர்சா, மு.இ. அகமது மரைக்காயர், துணை புரிந்த மனைவி மக்கள், நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் என் இதயங் கனிந்த நன்றிகள்.

இத்துடன் இந்நூலை அழகாகவும், கச்சிதமாகவும் வெளியிட்டுத் தந்த சகோதரர் சென்னை நேஷனல் பப்ளிஷர்ஸ் உரிமையாளர் எஸ்.எஸ். ஷாஜஹான், அவருடைய உதவியாளர்களுக்கும், இச்சிறுகதைகளை அவ்வப்போது வெளியிட்ட பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கும் என் மகிழ்ச்சியும் நன்றியும்.

நிந்தலூர்
ஸ்ரீலங்கா

- எஸ். முத்து மீரான்

உள்ளே...

1. அவனொரு நேசமுள்ள மனிதன் 23
2. எங்கு மூத்தம்மா தங்க மூத்தம்மா 39
3. எனக்குக் கல்யாணம் வேணாம், சேர்! 50
4. ஏழ்மை அவனுக்கொரு தூசு! 69
5. ஒரு கிராமம் அழுகிறது 88
6. சாவல் 96
7. மானிடம் உயிர் வாழ்கிறது 110
8. நாளைக்கு எங்கிட ஊருக்கு எம்பி வாறாரு 121
9. மெளலானாட கொதறத்த மோதின் அறிவாரா? 133
10. உண்டியல் 152

அவனொரு நேசமுள்ள மனிதன்

ஞாயிற்றுக் கிழமைதான் எனக்கு ஓரளவு லீவு நாளென்று சொல்லலாம். அன்றைக்குத்தான் என்னுடைய அழுக்கு உடுப்புகளை நான் கழுவுவது வழக்கம். எப்பொழுதும் நான்தான் என்னுடைய அழுக்கு உடுப்புகளைக் கழுவிக் கொள்வேன். இது என் மாணவப் பருவத்திலிருந்து என்னோடு ஒட்டிக் கொண்ட பழக்கம். நான் மாணவனாக மட்டக் களப்பு சிவாநந்தா வித்தியாலய விடுதியில் தங்கியிருந்த காலத்தில், எங்கள் விடுதி மேற்பார்வையாளராக இருந்த சுவாமி நடராஜா நந்தாஜி அவர்கள், "ஒரு மனிதனுக்கு மூன்று உடுப்புகள் மட்டும் போதும். ஒன்று இடுப்பிலும், மற்றது துவைத்துக் கொடியிலும், அடுத்தது துவைத்துப் பெட்டியிலும் இருக்க வேண்டும்," என்று அடிக்கடி கூறுவார்கள். அவருடைய அருமையான அப்போதனை இன்றும் என்னை வழிநடத்திக் கொண்டிருப்பதனால், என்னிடம் உடுப்புகள் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. ஒருவருடைய அழுக்கு உடுப்புகளை இன்னொருவரைக் கொண்டு கழுவி எடுப்பதை நான் வெறுப்பவன். எந்தவொரு மனிதனும், இன்னொரு மனிதனுக்கு எதிலும் குறைந்தவனல்ல. வாழ்வில் பணத்தைக் கொண்டு ஏழைகளை அடிமைப்படுத்துவதும், அவர்களைக் கேவலப்படுத்துவதும் மகா பாவம் என்பதை, என் மாணவப் பருவத்திலிருந்தே நான் அறிந்து, அதன்படி ஒழுகி வருபவன்.

“இஞ்ச! இன்னாங்க நம்முட சமில்ல சேட்டையிம், ஒங்கு வாப்பாட சாறணயிம் சேத்து கழுவிப்போடுங்க!”

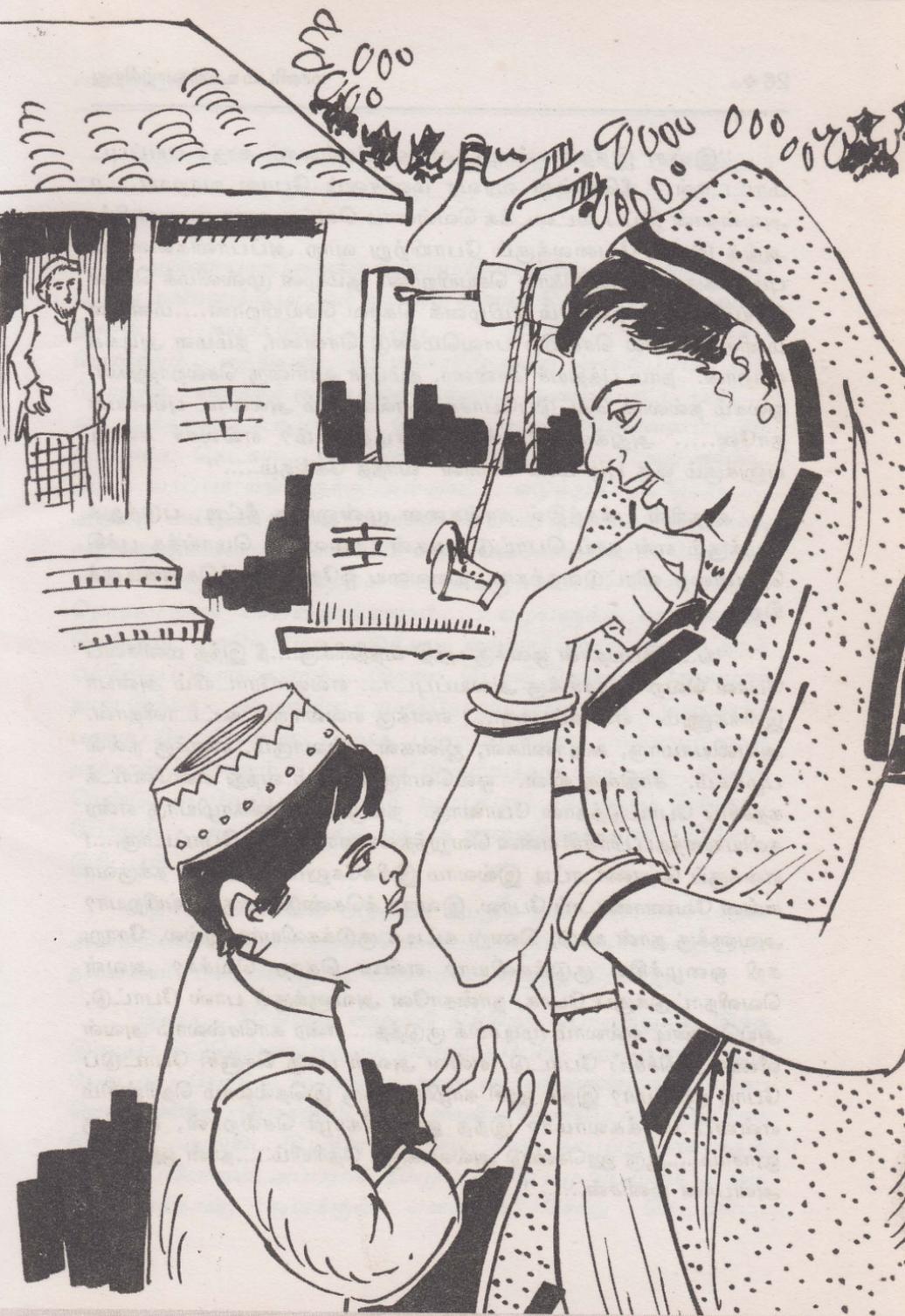
பாலர் வகுப்புப் படிக்கும் என் சின்ன மகனின் சேட்டையும், எண்பது வயதைத் தாண்டியும், என்னோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என் தந்தையின் சாறணையும் விருப்போடு வாங்கி, அவைகளை மற்ற உடுப்புகள் கிடக்கும் வாளிக்குள் புதைத்து விட்டு, என் உடுப்புகளுக்கு “சோப்” போட்டுத் தேய்ப்பதில் யந்திரமாகின்றேன்.

“சூய்! விடிஞ்சாப் போதும்.... நாசமத்துப் போன காகம் என்னத் திற்குத்தான் இப்பிடி, மூச்சுப் புடிச்சி கத்துதோ? இவன், சியாவும் வட்டைக்க போனான்....இன்னமும் காணல்ல.....!”

கிணற்றடியில் கிளைவிட்டுச் செழித்து நிற்கும் மாமரத்திலிருந்து கத்திக் கொண்டிருந்த காகத்தை விரசிவிட்டு, வீட்டுக்குள் போகும் என் மனைவிக்குப் பின்னால், பூனை கத்திக் கொண்டு போகிறது. என் வளவிற்குள் பூத்துக் குலுங்கி நிற்கும் வேப்ப மரங்களிலிருந்து குயில்கள் கூவிக் கொண்டிருக்கின்றன. பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக எங்களோடு வாழும் காதர், கிணற்றடியில் ஊறப் போட்டுக் கிடந்த தென்னோலைகளை எடுத்துக் கொண்டு போய், வேப்பமரத்தடியில் போட்டு, கிடுகிழைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் பக்கத்தில் படுத்துக் கிடக்கும் என் நாய் பொட்டு, அவன் பேச்சுக்களுக்கெல்லாம் ஆமாப்போட்டு ஊளையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

“எங்கிட சாதிக்கு ஜின் எல்லாத்தையிம் லாவு கனவில வந்து சொல்லிற்றாரு..... எங்கள ஆராலயிம் ஏமாத்த ஏலா....! நான் ஒழுப்புளம் சென்னாப் போதும். எங்கிட சாதிக்கு ஜின், ஒங்களயிம் அழிச்சி, ஒங்கிட எம்பியயிம் அழிச்சிப் போட்டிவாரு..... நாங்கெல்லாம் அல்லாட கொதறத்த அடியோடப்படிச்சாக்கள். எங்களுக்கு ஆர்ரையிம் சோறு தேவல்ல. எனக்கு ஒரு முடறுச் சந்தனமும், ஒரு புடி வேப்பம் துளிரும் திண்டாப் போதும்.... பத்து நாளைக்கு சோறு தண்ணி இல்லாமச் சும்மாரிப்பன். இதுக்கெல்லாம் அல்லாட தவுலத்து வேணும்...”

காதரின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு, அவன் பக்கத்தில் படுத்துக் கிடந்த என் நாய் பொட்டு பூனையொன்றைக் கண்டு, அதைக் குரைத்துத் துரத்தி விட்டு வந்து, மீண்டும் அவன் பக்கத்தில் படுத்துக் கொள்கிறது.

“இஞ்ச! இந்தச் சண்டித்தனத்துக்கெல்லாம் காதர் பயப்புட மாட்டான். நீயென்ன வரவர மனிசனப் போல வாறாய்....? அவன்தான் இப்ப வட்டைக்க வெள்ளாம வெட்ட வாற ஏழயளயிம், அங்க இஞ்ச வேலைக்குப் போயிற்று வாற அப்பாவிகளையும் புடிச்சிக்குப் போய் கொல செய்யிறான். தமிழன் முஸ்லிமக் கொல செய்யிறான். முஸ்லிம் தமிழனக் கொல செய்யிறான்....மனிசன மனிசன் கொல செய்யிற பாவமெண்டு சென்னா, நம்மள அடிக்க வாறான். நாம புத்தியச் சென்னா, நம்மள லூசின்ரு செல்றானுகள். ஓலகம் நல்லாக் கெட்டுப்போச்சு....எல்லாரும் அல்லாட புள்ளயள் தானே..... அதுக்குள்ளென்ன சண்டித்தனம்? எல்லாச் சண்டி யனுக்கும் ஒரு புடி மண் சென்ன வாத்த கேக்கும்.....”

காதரின் பக்கத்தில் கால்களை முன்னுக்கு நீட்டி, படுத்துக் கிடக்கும் என் நாய் பொட்டு, அதன் தலையில் மொய்த்த பூச்சி யொன்றை விரட்டுவதற்காக, தலையை ஒரே ஆட்டிக்கொண்டிருக் கிறது.

“ங்... இப்பதான் ஓனக்கு புத்தி வந்திக்கு....நீ இந்த மனிசனப் போல வெறி புடிச்சிக்கு அலயப்புடா... எல்லாரோடயிம் அன்பா இரிக்கணும். என்னப்பாரு....! எனக்கு எல்லாரும் கூட்டாளிதான். அவுலியாமாரு, கூறாணிகள், ஜின்கள் எல்லாரும், எனக்கு நல்ல பழக்கம். சாதிக்கு ஜின். ஒவ்வொரு லாவும் வந்து என்னோடக் கதச்சிப் போட்டுத்தான் போவாரு. நம்முட ஊருக்காழியாரு என்ற கலியாணத்தப் பிரிச்சி என்ன வெறுந்தலயனா ஆக்கிப் போட்டாரு....! எனக்குப் பொண்டாட்டி இல்லாம இரிக்கேலுமா? அவள் தக்குவா என்ன வேணாண்டாப் போல. இவருடக்கெண்டு பசகு செய்யிறயா? அவளுக்கு நான் ஊடு, கிணறு கட்டிக் குடுக்கலியா? இல்ல, சோறு கறி ஒழைச்சிக் குடுக்கலியா? என்ன கொற வெச்ச? அவள் வெளிநாட்டுக்குப் போக, நான்தானே அவளுக்குப் பாஸ் போட்டு, அய்டெண்டி எல்லாம் முடிச்சிக் குடுத்த....என்ற காசெல்லாம் அவள் வீணா அழிச்சிப் போட்டு, என்ன அவள் பசகு செஞ்சி போட்டுப் போற ஞாயமா? இந்த லூசி காழியாருக்கு இதெல்லாம் தெரிஞ்சிம் என்னப் பிரிக்கலாமா? இந்த லூசிக் காழி செல்றான், எனக்கு லூசாம்....ஆரு லூசெண்டு அல்லாக்குத் தெரியிம்.....நான் லூசில்ல. அன்பான மனிசன்.....”

காதரின் பக்கத்தில் படுத்துக் கிடந்த என் நாய் பொட்டு, மீண்டும் கொசுக்கடிக்காகத் தலையை ஆட்டி, கொசுவை விரசி விட்டுப் படுக்கிறது.

“அன்னா பாரு ! ஓனக்கு எல்லாம் வெளங்கிது. இந்த நாசமத்துப் போன மனிசனுக்கு மட்டும் ஒண்டும் விளங்கிதிலியே....! லாவைக்கு இவன் ஈயாக்கொட்டயண்ட மகன்ட சூடடிக்கப் போகணும்....குத்தியன்ட மம்மக்காசின் வந்து செல்லிப்போட்டுப் போறான். எனக்குச் சூடடிக்கிறதெல்லாம் தண்ணி பட்ட பாடு.... கை சவுத்தா கட்டக் கூழனோட பொலிய அள்ளி வீசிற வேல மட்டும் நமக்கிட்ட கெடயா....பொலியின்டா சும்மாவா....? அது எங்கிட ஆதம் வாப்பா எங்களுக்கு அல்லாட்ட எடுத்துக்கந்த கொட.... அதுக்கு மட்டும் நாங்க தொரகம் செய்யப்புடா....நேத்துலாவு சாதிக்கு ஜின்னோட பொலியிம் வந்து என்னோடபேசிப் போட்டுத் தான் போகுது.... ஓலகத்தில பொலிக்கு எல்லாப் போடிமாரும் தொரகம்தான் செய்யிறாங்களாம்..... ஏழயளுக்கு காக்கொத்து நெல்லும், களவெட்டில குடுக்காம எல்லாத்தையிம் ஊட்டதான் ஏத்திக்குப் போறாகளாம்.....இதால, பொலி செரியான கோவமாத் தான் இரிக்கு.... பொலிக்கு உரமாக்கோவம் வந்தா, வட்டயெல்லாம் பதறாப் போயிருவாரு....அவரு, பதறாப் போனா, எல்லாரும் மவுத் தாத்தான் போகணும்..... நான் மட்டும் மவுத்தாக மாட்டன்....எனக்கு ரெண்டு புடி வேப்பம் துளிரும், ஒழுப்புளம் சந்தனமும் இரிந்தாப் போதும்.....அதத் திண்டுக்கு எத்தன நாளைக்கும் நான் உசிரோட இரிப்பன்....”

காதரின் பக்கத்தில் படுத்துக் கிடந்த நாய் பொட்டு, அதன் அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டிருக்கும் கொசுவைத் தன் தலையைப் பலமாக ஆட்டி விரசியபடி, எழுந்து நிற்கிறது.

“இஞ்ச....நீயென்ன எழும்பி நிற்கிற? பொறுத்துக்க. இந்த இழைச்ச கிடுகெல்லாத்தையும் கொண்டு போய் புறத்தியால காயப் போட்டுப் போட்டு வாறன்.....நான் மையதீனாண்டவா்ர தப்பத் ஜெயிலானிக்குப் போகணும். இப்ப கையில கொஞ்சம் காசி ஓறுப்பாக் கிடக்கு.....அவகிட இடத்துல போய், நான் நாப்பது நாளைக்கு அடங்கப் போறன். அப்பதான் நம்முட ஊரில மழ பெய்யிம்..... மழ பேஞ்சாத்தான், ஓனக்கும் எனக்கும் சோறு கெடக்கிம்.

வீரயடிக்கட்டும், ஆலயடிக்கட்டும், நல்லா ஓடஞ்சிபெயித்தாம்.... ரெண்டையிம் நான்தான் ஒழுங்காகக் கட்டி பலக போடணும்..... இல்லாட்டி ஊரான் என்ன உடமாட்டான்..... நானென்ன வெறுந்தலயனா? என்ற மூள செய்யிற வேல, இஞ்ச ஆருக்குத் தெரியிம்? வகுறுதிர வட்டக்கட மட்டும் இல்லாட்டி, கனக்கப் பேரு இன்னரம் மவுத்தாகி இரிப்பானுகள். அவன் சுற்ற முட்டக்கோசி ஒண்டு தின்டாப் போதும்..... நாலு நாளைக்குப் பசிக்கமாட்டா..... கருங்கல்லும் தோத்துப் போயிரும்.....அந்தக் கடயாலதானே அவன் காறும் காணியும் வாங்கி மக்கத்துக்கும் போய் வந்திற்றான்... அடுத்த வரிசம் நானும் மக்கத்துக்குப் போகணும். மக்கத்துக்குப் போய் அஞ்சாறு தொப்பியும், பத்துப் பதினஞ்சி தஸ்பக்கோருவயிம் வாங்கிற்ற வந்து, இந்த ஊரானுக்கு ஓசில குடுத்தாத்தான் என்னயிம், ஆசியாரிண்டு செல்லுவானுகள். அங்கரிந்து தங்கத்த வாங்கிற்கு வர நமக்கிட்டென்ன காசாரிக்கு?”

இழைத்த கிடுகுகள் எல்லாத்தையும் புற வளவில் காயப் போடுவதற்காக, காதர் அள்ளிக்கொண்டு போகிறான். அவன் பின்னால் என் நாய் பொட்டு, வாலைக் குழைத்துக் கொண்டு போகிறது. என் புறவளவிற்குள் பூத்துக் குலுங்கி நிற்கும் கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரத்தில் ஒளித்துக் கொண்டிருந்த குயிலொன்று பாடிப் பறக்கிறது. கழுவிய என் உடுப்புகளையெல்லாம் முற்றத்தில் கட்டி இருக்கும் கயிற்றில் காயப்போடுவதில், என் மனைவியந்திரமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“உம்மா தேத்தண்ணி...”

ஞாயிற்றுக் கிழமையின் பூரண சுகத்தை முழுமையாக அனுபவித்து, சூரியனின் அட்டகாசத்தால் கண் விழித்து, கொலைக்களத்திற்குப் போகும் கைதியைப் போல், என் சின்ன மகன் ஸமில் வந்து சோம்பல் முறிக்கிறான்.

“என்ன தம்பிக்கு இப்பத்தானா விடிஞ்ச போல? நேத்து முழுக்க அவள் பொக்கட்டுக் கானாண்ட வளவுக்க கிடந்து, ஒரே விளையாட்டுத்தான். எத்தன தரம்தான் நான் கூப்பிட்ட.... குசவாலயிம் கவனிக்காம, கிரிகட் தான் அடிச்ச கெடந்த குப்பியோடெல்லாம் அவள்ள வளவுக்கதான் கெடக்கு.... கால்லகீல்ல குத்தி காயம் வந்தா

ஆரு பாக்கிற....? ங்.... போய்ப் பல்லத் தீட்டி, மொகத்த கழுவிற்ரு வா... தம்பிக்கு மொகங்கழுவத் தண்ணியள்ளிக் குடுங்க.....

கிணற்றடியில் கிடந்த குப்பைகளைக் கூட்டிக் கொண்டிருந்த என் மனைவி, மகனுக்கும், எனக்கும் கட்டளையைப் பிறப்பித்து விட்டு, மீண்டும் கூட்டுவதில் மும்முரமாகிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“காதர் காக்கா.... இந்தக் குப்பையள அள்ளிக் கொண்டு போய் நம்முட பொறத்தியால இரிக்கிற மடுவுக்குள்ள போட்டுப் போட்டு வாங்க நாளைக்கு நம்முட வயக்காரனக் கூட்டிக்கந்து, இந்தக் குப்பையளப் போட்டுப் பத்தவெக்க, வேறு மடுவொண்டு போடணும்...”

“இதுக்கெல்லாம் வயக்காரன் என்னத்திக்கு? எனக்கென்ன மடுப்போடத் தெரியாதா? ஒரு மடுவென்ன, ஒம்பது மடுவப் போட்டுத்தாறன். ஒலகம் இப்ப குப்பையாப் போச்சு. பெரிய மடுவாப் போட்டு, இந்த ஒலகத்தப் பொதச்சாத்தான் எனக்கு நிம்மதி...! முங்கர், நக்கீர், கூறாணி, மலக்கெல்லாம் வந்து என்ன இரிக்க உர்றாங்கெல்ல....அவகளுக்கெல்லாம் பெரிய கஷ்டமாகக் கிடக்காம். இஞ்சு! என்ற வெசரக் கிட்டினா, நான் சும்மாரிக்க மாட்டன். முழுதுப்பேரயிம் புடிச்சி பொதச்சிப் போட்டுவன்.... எனக்கிட்ட மட்டும் சண்டித்தனம் காட்டப்புடா....”

“இஞ்சு, ஒன்ட லோந்தாக் கதயள உட்டுப்போட்டு, கெதியா அள்ளிக்குப் போய் போட்டிட்டு வா.....ஊத்தி வெச்ச தேயில, குடிக் காம ஆறிப் பச்சத் தண்ணியாக் கிடக்கு..... எப்பதான் இந்தக் கதயெல்லாம் ஓயப்போகுதோ?”

“அதுக்கு நான் மகுத்தானாத்தானே. நான் கடசி மட்டும் மகுத்தாக மாட்டன். இந்த வட்டிக்குக் குடுக்கிற பணக்காரன்ட கணக்கெல்லாம் பாத்துப் போட்டுத்தான் நான் மவுத்தாவன். கண் கெட்டுப் போவானுகள் என்ன வட்டியத்தான் எடுக்கானுகள். கொஞ்சக் காசக் குடுத்துப்போட்டு, ஒண்டுக்கும் வழியில்லாத ஏழயள்ள ஊடுவளவ கெரயமா எழுதி எடுக்கானுகள்.....பாவம்! நம்முட அலியான் காக்க அவர் ஊடுவளவ, ஆயிரம் ரூபாக்கு இவன் போத்தலலிர. அவக்கனுக்கு நம்பிக்க கெரயமா எழுதிக் குடுத்திட்டு, இப்ப வளவ அவன் தரமாட்டனெங்கான். அவர் புள்ள குட்டிகள்

இரிக்க இடமில்லாம, இப்ப என்ன கஷ்டத்தப்படுதுகள்..... ஒனக் கென்ன மெத்த ஊட்டில இரிக்காய்.....!’

கள்ளம் கபடமில்லாமல் தன் மனத்தில் உள்ளதையெல்லாம் எவருக்கும் பயப்படாமல் பேசிவிட்டு, குப்பைகளை அள்ளிக் கொண்டு போகும் காதருக்குப் பின்னால், என் நாய் பொட்டும் போகிறது. அவன் அதற்கு உயிர்த் தோழன்.

வாழ்க்கையில் சுகதுக்கங்களோடு சதா எதிர் நீச்சலடித்துக் கொண்டு, எதையும் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாமல், என் குடும்பத் தோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் காதர், இரண்டு திருமணங்கள் முடித்து, அவை இரண்டையும் விட்டு விட்டுத் தனிமரமாக என் குடும்பத்தோடு 'பைத்தியம்' என்ற பட்டத்தைத் தாங்கி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். இவன்தான் என் வீட்டின் எடுபிடையும் பாது காப்பாளனும். இரவு ஒன்பது மணிக்கே என் வீட்டுக் கதவுகளையும், வளவின் கேற்றுக்களையும், அறுக்கையாகப் பூட்டி விட்டு, என் ரீவியோடு சங்கமமாகி விடும் காதரை என் வீட்டில் யாருமே பிரச்சினைப் படுத்துவதில்லை. காதர் இரவில் தூங்குவதும், காலையில் எழும்புவதும் என் வீட்டில் யாருக்குமே தெரியாது. ஏனென்றால் என் வீட்டில் எல்லோரும் படுக்கைக்குப் போன பின்னர் தான், அவன் படுக்கைக்குப் போவான். அதே போல், என் வீட்டிலுள்ளோர் தூங்கி எழும்புவதற்கு முன்னரே, அவன் எழும்பி விடுவான். நான் சுபஹுத் தொழுகைக்கு எழும்பி, பள்ளிக்குப் போகும்போது, அவன் எழும்பித் தன் விருப்பப்படி எதை எதையோ பேசிக் கொண்டிருப்பான்.

பாவம்! வாழ்க்கையில் நொந்து களைத்துப் போன அவனுக்கு, என் குடும்பந்தான், இன்று எல்லாம். என்னோடும், என் மனைவி மக்களோடும் அவனுக்கு உயிர். என் குடும்பத்தில் ஏதாவது நல்லது கெட்டது நடந்தால், அது அவனுக்கு ஏற்பட்டதாகவே எடுத்துக் கொள்வான். ஏன், என் நாய் பொட்டு சாப்பிடாமல் அவன் சாப்பிடவே மாட்டான்.

காதர் நல்ல உழைப்பாளி. எந்த வேலையானாலும், அதைக் களைப்பில்லாமல் செய்வான். விவசாய வேலைகள் அவனுக்குத் தண்ணிபட்ட பாடு. வரம்பு கட்டுவது தொடக்கம் குடு மிதிப்பது

வரை ஒழுங்காகச் செய்வான். இதனால் இவனை விவசாய வேலைக்கு எல்லோரும் விரும்பிக் கூட்டிக் கொண்டு போவார்கள். காதரை எவர் வேலைக்குக் கூப்பிட்டாலும், அவன் மறுக்காமல் போய், செய்து கொடுப்பான். இவன் எங்கு வேலைக்குப் போனாலும், படுக்கைக்கு மட்டும் என் வீட்டிற்கே வந்து விடுவான்.

வாழ்க்கையில் எதிலுமே பற்றில்லாது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இவன், நான் இரவு நேரங்களில் எழுதிக் கொண்டு அல்லது படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதெல்லாம், என்னோடு வந்திருந்து, சதா எதையாவது முடிவில்லாமல் பேசிக் கொண்டிருப்பான். இவனுடைய செய்கை எனக்குத் தொந்தரவாக இருந்தாலும், அவனை நான் என்றுமே மனம் நோவதில்லை. வைக்கோல் இழுத்த அழுப்பாடு மாதிரி இருக்கும் அவனுடைய பேச்சு, சதா அவனை வாழ்க்கையில் அலைக்கழித்து விட்டுச் சென்ற அவன் மனைவிகளைப் பற்றியதாகவே இரிக்கும். வாழ்வின் இனிய சுகங்களையெல்லாம், அழகின் அக்கினி ஜுவாலைக்கு இரை கொடுத்து விட்டு, எதையும் ஒழுங்காகச் சிந்திக்க முடியாமல், நினைப்பதெல்லாம் வாழ்க்கைதான் என்ற அர்த்த மில்லாப் போக்கில் வாழும் அவன், ஊருக்குப் பைத்தியமாக இருந்தாலும் எனக்கு இனிய நண்பன்.

காதரின் கையில் எப்பொழுதும் ஒரு கைரேடியோ இருக்கும். அவன் செல்லுமிடமெல்லாம் அதுவும் கூடப் போய், அவனை மகிழ்ச்சிப் படுத்திக் கொண்டிருக்கும். இந்த ரேடியோவுக்கு ஓய்வுமில்லை. ஒழிச்சலுமில்லை. இவனின் உழைப்பெல்லாம் இப்படித்தான் சதா அழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

அள்ளிக் கொண்டு போன குப்பைகளைக் கொட்டி விட்டு வந்து, காய்ந்து கிடந்த உரிமட்டைகளையெல்லாம் பொறுக்கி எடுத்து, காதர்? சோற்றுக் குடிலுக்குள் அடுக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். நாய் பொட்டு கிணற்றடியிலுள்ள வாழைப் பாத்திக்குள் சுருண்டு கிடக்கிறது. ஏறுவெய்யிலில் என் புறவளவிற்குள் நிற்கும் முருங்க மரங்களில் குழுகுழுப்பக் குருவிகள் சில, பூச்சி புழுக்களைப் பிடித்து விழுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

“காதர் காக்கா! பகலைக்கு கறி என்னையிம் வாங்கிறலியா?.... நேரத்தோட போனாத்தான, நல்ல மீனா வாங்கலாம்.”

“இவ்வளவு நேரத்தோட நல்ல மீன் வரமாட்டா புள்ள. இந்த நேரம் போனா, மாயவல மீன்தான் வந்து கிடக்கும்..... எதுக்கும் கொஞ்சம் சொணங்கிப் போறதான் நல்லங்கா....”

“அல்லாக்காக, இந்த மாயவல மீன் மட்டும் வாங்கிராத. அதுகள் வாய்க்கும் வளங்கா.....அண்டைக்கு நம்முட பொத்துவிலாண்ட மகன் மன்கூரு. கொஞ்சம் மீன் கொண்டாந்து தந்தான். ஊட்ட ஒரு மனிசன் கூட வாயில வெக்கல்ல....பொறகுதான் தெரியும், அது மாயவல மீனெண்டு..”

“இப்ப ஆரயிம் நம்பப்புடா புள்ள - அதிலயிம் மீன்காரன மட்டும். கடசி வரயில நம்பிரப்போடா. அவன் வாயத்தொறந்தா செல்றதெல்லாம் பொய்தான்.....”

“ஒண்ட வாயில சீனி போடணும்....ஒழுப்புளம் பாக்காட்டி போதும். ஆளயே அபேல் பண்ணிருவானுகள்.....”

“அந்த வேலமட்டும் இந்தக் காதருக்கிட்ட பலிக்கா.....”

“அதுக்காகத்தானே ஒன்ன நான் மார்க்கட்டுக்கு அனுப்புற...நீ போனாத்தான் இந்த ஊட்டுக்கு நல்ல கறி எப்பையிம் வாற..... வேறாக்கள் போனா நாறின் மீன், இல்லாட்டி மாயவல மீன்தான் வரும்.....”

“நான் மார்க்கட்டுக்க போனா எல்லா மீன்காரனுக்கும் பயம்புள்ள.....நம்முட சாதிக்கு ஜின் இரிக்கு மட்டும் எனக்கு ஆருக்கும் பயமில்ல. அவரிட்ட ஒரு வாத்த சென்னாப் போதும். கடலுக்க இரிக்கிற மீனெல்லாத்தையிம் புடிச்சி விழுங்கிருவாரு....இந்த மீன்காரனுகள்ள றிக்கிசி எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். சும்மா இவக என்ன வெரட்டேலா....! ஜின், மலக்கு, கூறாணியெல்லாம் கோவப் பட்டா, பொறகு எல்லாம் கிழிஞ்சு மாதிரித்தான். என்னால ஒண்டும் செய்யேலா....! பொறகு. நீயும் ஒன்ற புரிசனும்தான் பாத்துக் கணும்.....”

“ங்...செரி, நாங்க எல்லாத்தையிம் பாக்கம். இப்ப நீ போய் வா..... நெத்தலி மீன் கெடந்தா. பத்து ரூவாக்கு வாங்கிக்க... வட்டைக்க ஆஞ்ச பொன்னாங்கணி வெச்சிரிந்த, ரெண்டு ரூவாக்கு வாங்கிற்ரு. அதுக்குள்ளே போட சூட மீனொண்டும் வாங்கிற்ரு

வா...உரிமட்டய நான் அள்ளிப் போர்றன். நீ சட்டுப் பண்ணி போயிற்று வா...”

“அப்ப... காசத் தாவன். கரவல மீனென்னயிம் கெடந்தா, கையொட வாங்கிற்று வந்திர்றன். பிந்திப் போனா ஒண்டு மிருக்க மாட்டா...”

கற்பனையின் மூலம் இந்த உலகைப் பிடித்து ஆட்டிக் கொண்டு இருக்கும் காதர், என் மனைவி கொடுத்த பணத்தையும், உமலையும் வாங்கிக் கொண்டு போவதைக் கண்டு கொண்ட என் நாய் பொட்டு, அவன் பின்னால் ஓடுகிறது.

வாழ்க்கையில் வெந்து கருகி, மீள முடியாத மனநோயாளியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் காதரை, எங்களுடில் சிறுவர் தொடக்கம் இளைஞர் வரை, செல்லமாக “ஹாய்!” என்றே அழைப்பார்கள். இவனை யார் “ஹாய்!” என்று அழைத்தாலும், அவனும் சந்தோஷத்துடன் “ஹாய்!” என்று கூறுவான். இதில் அவனுக்கு மட்டில்லா மகிழ்ச்சி.

விநோதமான உடைகளை அணிவதில் காதருக்கு அலாதி விருப்பம். அவனுக்குப் பிடித்தமான உடைகள் எங்கிருந்தாலும் அங்கு போய், அவ்வுடைகளை வாங்கி அணிந்து கொள்வான். அப்படியான உடைகளை அணிந்து வரும்போது, அவனை யாரும் பார்த்து, “ச்சா புது மாப்புள மாதிரித்தான் இரிக்காய்!” என்று கூறினால் போதும். மறுகணம் தன்னையே மறந்து விடுவான். “என்ன எத்தன பேருதான் கலியாணம் முடிக்க ஆசப் பர்றாங்க... ஆனா சீதன ஆதனத்தோடு ஒழுங்கான பொண் வந்து படனுமே சும்மா வெறுந் தலச்சிகளப் பண்ணலாமா?” என்று அவனுக்கே அவன் ஆறுதல் கூறிப் பெருமை அடித்துக் கொள்வான்.

காதருக்கு மந்திரங்கள், பேய்கள், ஜின்கள் என்றால் அலாதியான நம்பிக்கையும், விருப்பமும். சில நேரங்களில் தன்னையும் ஒரு மந்திரவாதியாக எண்ணிக் கொண்டு, தனக்குத் தெரிந்த சில மந்திரங்களையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருப்பான். இரவு நேரங்களில் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஜின்கள், அவனுடைய கனவில் வந்து பேசுவதாகவும், அவனிடம் பேசும் ஜின்களில் ‘சாதிக்’ என்னும் ஜின் அவனுக்குக் கூட்டாளி என்றும் கூறித், தன்னுடைய அப்பாவித்

தனத்தை அப்பட்டமாகக் காட்டிக் கொள்வான். முஸ்லிம்கள் எதையெல்லாம் தங்கள் சமயத்திற்கு 'சிரீக்' என நினைத்து வெறுக்கிறார்களோ, அதையெல்லாம் அவன் சரியெனச் சொல்லிக் கொள்வான். "எனக்கு எவனுக்கும் பயமில்ல. நான் அவுலியா. அவுலியாக்கு ஆரும் தொரகம் செஞ்சா, சாதிக்கு ஜின் சும்மா உட மாட்டாரு... அவரோட நான் ஜெயிலானிக்குப் போய் அடங்கணும்.. ஆதம் வாப்பாட பாதம் பட்ட மலைக்குப் போய், பொறகு மக்காக்கு அச்சி செய்யப் போகணும்," என்று அடிக்கடி பேசிக் கொண்டே இருப்பான்.

காதர் என் குடும்பத்திற்கு வலது கை மாதிரி. இதனால் அவன் எதைச் சொன்னாலும், அதற்கு எதுவும் பேசாமல், நானும் என் மனைவியும் கேட்டுக் கொண்டிருப்பம். இதில் அவனுக்குப் பரம திருப்தி. பல வருடங்களாக எங்களோடு இருக்கும் அவனின் மனம் நோகும், படி நாங்கள் அவனுக்கு எதுவும் பேசுவதில்லை. எங்களைப் பொறுத்தவரையில் அவன் அன்றுப் பிறந்த பாலகன்தான்.

காதரின் முடிவில்லாப் பேச்சுகளைக் கேட்க முடியாமல், என் மகள் ஹுஸ்னா மட்டும் அவனோடு அடிக்கடி சண்டை பிடிப்பது வழக்கம். நாங்கள் தெரியாமல் எதையாவது பேசினாலே கோவப் படுபவன், என் மகள் எவ்வளவுதான் சண்டைபிடித்து அவனுக்கு ஏசினாலும் கோவப்பட மாட்டான். எந்த நேரமும் என் மகளைக் 'கொசனா', 'கொசனா' என்று அன்போடு கூப்பிட்டுக் கொண்டே இருப்பான். "காதர் மாமாவுக்கு என்னக் கூப்பிடாட்டி பத்திய மில்ல...." என்று என் மகள் அலுத்துக் கொண்டாலும், அவன் கூப்பிட்டுக் கொண்டே இருப்பான்.

காதர், எங்கேயாவது கூலிக்கு வேலை செய்து விட்டு வரும் போதெல்லாம், என் மகளுக்கு விருப்பமான கிழங்குப் பொரியல், அவித்த கடலை, இறால் வடையெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டுவந்து கொடுப்பான். இவன் வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் தின் பண்டங்களையெல்லாம் என் மகளும் அன்போடு ஏற்று, அவன் முன்னாலேயே சாப்பிட்டுக் கொண்டு, "ச்சா! காதர் மாமா வாங்கிற்று வந்த கிழங்குப்பொரியல் அந்த மாதிரி இருக்கு.... ஒங்கிட கையால வாங்கிற்குரு வாற எல்லாம் வண்ணொம்பர் தான் மாமா. ஒங்களைப்

போல சாமான் வாங்க, இஞ்ச ஆராலையிம் ஏலா....” என்று அவன் பூரிப்படையப் புகழ்வதில் என் மகளுக்குப் பரம திருப்தி.

“புள்ளேய்....! லத்திபாம்மா....”

“ஆரது, ஆசியா லாத்தாவா? வா லாத்தா.....”

“நம்முட காதர் எங்க புள்ள.....?”

“பள்ளியடிக்குக் கறி வாங்க அனுப்பிரிக்கன். கன்னேரம் போன, இனி வந்திருவாரு.....”

“நானும் கறிக்குப் போக்காட்டத்தான். காதர், போனா, நல்ல கறி வாங்கிற்று வருவான்....”

“ஓம் லாத்தா. மீன் பாத்து வாங்கிறத்தில காதர அடிக்கேலா..... நல்ல மீனா வாங்குவான்....”

“புள்ள, ஒனக்கொரு வெசயம் தெரியிமா....?”

“என்ன லாத்தா.....?”

“லாவு எங்கிட மீரான் போடியார் மூத்த மகன், நம்முட அப்பக் காரி அலிமாட மகள காவின் எழுதிப்போட்டாராம்... போடியார் ஊடு மய்யத்து ஊடு போலதான் கெடக்கு.....”

“என்ற செல்லல்லாவே! டாக்குத்தர் பொடியன்....எங்கிட காசீம் காக்காட எனய புள்ளக்கித்தானே அவரப் பேசிரிந்த... மாட்டுப்பளைக்க பத்தேக்கர் காணியிம், பத்து லெட்சம் காசிம், காரும் வாங்கித் தாரெண்டு சீதனம் பேசின பொறகும், இந்தப் பொடியன் செஞ்ச வேலயப் பாத்தியா? ச்சா! காசீம் காக்கா மலயப் போல நம்பிரிந்தாரு.....”

“அதுக்கு அந்தப் பொடியன் என்ன புள்ள செய்யிற? அவருக்கு இந்தச் சீதனப் பாதினத்தில அறவ விருப்பமில்லியாம்... அவருக்குத் தேவ ஒரு அழகான, ஒழுங்கான புள்ள. நம்முட மம்மது நபி சென்ன மாதிரி, ஒரு ஏழ்ப்புள்ளயப் போய் சீதனமில்லாம முடிச்சிரிக்காரு.... மனங் கொண்டதுதானே மாளிக... கலியாணம் முடிச்சி வாழப் போற அவருதானே...? மீரான் போடியாரா.....?”

“அலிமாக்கு, இரிக்கயிம் ஊடுமில்ல.... புள்ள மட்டும் படிச்சிரிக்கு....”

“ஊடு வளவு, காணியூமி, பணங்காசெல்லாம் அல்லாதான் புள்ள தாற... எங்கிட நாயகம் செல்லிரிக்காக, அல்லாட செல்லுப்படி கலியாணம் முடிக்கிறவனுக்கு, அல்லா எல்லாச் செல்வத்தையும் நெறப்பமாக் கொடுப்பானாம்....”

“அது மெய்தான். ஏழயெளம் வாழத்தானே வேணும்.”

“புள்ள, ஆராரிந்தாலும் செரி, எங்கிட நபி சென்னமாதிரி, ஆம்புளயள் பொம்புளயளுக்குரிய மகரக்குடுத்துப் போட்டுக் கலியாணத்த முடிச்சா, எல்லாம் பறக்கத்தா வரும்.... ஆம்புளயளுக்குச் சீதனம் குடுக்கிற பழக்கமெல்லாம் எங்கிட இல்லாம் சமயத்தில எங்கரிக்கு புள்ள? சீதனமில்லாட்டி ஏழக் கொமரெல்லாம் வாழ்றல்லியா? இப்பிடி, மீரான் போடியாரர் மகனப் போல நாலுபேரு துணிஞ்சி செஞ்சாத்தான், மத்தாக்களுக்கும் ரோசம் வரும்...”

“லாத்தா... நீ செல்றதெல்லாம் நூத்துக்கு நூறு மெய்தாங்கா... எங்கிட நபி சென்னமாதிரி, எல்லா ஆம்புளயளும் கலியாணம் முடிச்சா, இந்த ஒலகத்தில இரிக்கிற எந்தக் கொமருக்கும், எந்தக் கொறயிம் வரமாட்டா... அல்லாதான் எல்லாருக்கும் நல்ல ஹிதாயத்தக் குடுக்கணும்...”

“நாம அல்லாக்கு நல்லாரிந்தா, அவன் வலியக் காசி பணத்தக் குடுப்பான் புள்ள. அப்ப நான் வாறங்கா... காதர் வந்தா ஒழுப்புளம் ஊட்ட வரச் செல்லு...”

“செரி... லாத்தா, வந்தொடன வரச் செல்றன்...”

வாழ்வியலின் யதார்த்தங்களை அலசிவிட்டு, பக்கத்து வீட்டு ஆசியா ராத்தா போவதை, குளுமைக்காக வாழைப் பாத்திக்குள் படுத்துக் கிடக்கும் நாய் பொட்டு பார்த்து அனுகி விட்டு, மீண்டும் அதே இடத்தில் படுக்கிறது. ஆசியா ராத்தாவை அனுப்பிவிட்டு என் மனைவி, பகலைக்குரிய சோறு கறி சமைக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“இஞ்ச...! ஒங்களத்தான்... நீங்க எத்தன மணிக்கு தண்ணிச் சோறு திங்கிற? பேப்பர வெச்சிப் போட்டு வந்து சோத்தத் தின்னுங்க... எனக்கும் வேலயெல்லாம் கூடக்கொறயக் கிடக்கு... ன், வாங்க.”

என் மனைவியின் ஆணைக்கு மரியாதை செய்து, காலைச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிடுவதற்காக, குசினிக்குள் போகும் என் பின்னால், மனைவியும் வருகிறாள். சூரியன் வேகமாக மேலே செல்வதைப் பார்த்து, என் வீட்டு மணிக்கூடு தொடர்ந்து பத்துமுறை அடித்து விட்டு அமைதியாகிறது.

'யானை வரும் பின்னே மணியோசை வரும் முன்னே' என்பது போல், என் வீட்டுக் கடவலடியில் காதரின் சைக்கிள் மணியோசை கேட்கிறது.

"புள்ளேய்! கறியின்னாகா..."

"ஹூஸ்னாம்மா, காதர் மாமாட்ட கறிய வாங்கிற்று வந்து, குசினிக்க வெய், புள்ள..."

"இண்டைக்கு எல்லாம் நம்முட கடக்கரயில புடிச்ச மீன்தான்.... முண்டக்கண் பாரக்குட்டி கறிக்கு நல்லாரிக்கிற...பாலாணம் காச்ச நெத்தலியிம் இரிக்கு...சண்டலுக்குப் பொன்னங்கணி ரெண்டு கட்டும் வாங்கிரிக்கன்..... மிச்சம் அம்பசதம் அதுக்கு வீடி வாங்கிற்றன்....."

"ஒனக்கு வீடியில்லாட்டி இரிக்க மாட்டியே....! ந் போய் கையக்கால கழுவிற்று வந்து தண்ணிச் சோத்தத் திங்க வா.... ஹூஸ்னா, நீயும் வந்து சோத்தத் தின்னு புள்ள...."

என் மனைவியின் அன்புக்கட்டளைக்குச் செவி சாய்த்து, காதர் வந்து சாப்பிடுகிறான். அவன் சாப்பிடுவதே ஒரு தனிசுவை. சோற்றுப் பிங்கானைக் கையில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு, அதை ஒரு சில நிமிடங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். பின்னர், "அன்ன மொகமத அடக்கமாகத் திங்கணும்.... அதபுல்லாமத் தின்டா, அவங்க கோவிச் சிக்குவாங்க. பொறகு நான்தான் எல்லாருக்கும் அல்லாட்ட கெஞ்சணும்!" என்று தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டு சாப்பிடுவான். பாவம்! அவன் வாழ்க்கையே முடிவில்லாப் பேச்சாகவே போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

காதர் காலைச் சாப்பாட்டை எலி கொறிப்பது போல் கொறித்து விட்டு, என் வீட்டு முற்றத்தில் பூத்து நிற்கும் மாமரத்தின் கீழ் போய்க் குந்திக் கொண்டிருக்கிறான். இவன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தது

போல், வாழைப் பாத்திக்குள் படுத்துக் கிடந்த என் நாய் பொட்டு, வாரிச் சுருட்டி ஓடி வந்து, இவன் பக்கத்தில் குழைந்து நிற்கிறது.

“ங்.....வந்திற்றியா? ஒனக்கு நானில்லாட்டி இரிக்க மாட்டியே....என்ன பொட்டு, ஒனக்குப் பசித்தா? ஒன்னப் பார்த்தா எனக்குப் பாவமாக்கிடக்கு..... சீ! இந்த மனிசனெல்லாம் எவளவு கெட்டவன் தெரியுமா? நண்டில்லாத பண்டிகள். நான் அல்லாட்ட செல்லி, எவளவு சோறு கறிய அவனுக்கு குடுத்தாலும், அவன் திண்டு கழிச்ச எச்சிலத்தான் ஒனக்குத் தாறான்.....இது நெயாயமா? அப்பென்னத்திற்கு இவன், எல்லா உசிரும் ஒண்டெண்டு செல்ற? உசிரெல்லாம் ஒண்டெண்டா, பொகென்னத் திக்கு திண்டு கழிச்ச எச்சிலக் குடுக்கிற? இது நான் சும்மா உடமாட்டன். எங்கிட சாதிக்கு ஜின், மலக்குகள், கூறாணிகள் அலுவலியாக்கள் எல்லாரிட் டையிம் செல்லி, நம்முட மீரான் போடிக்கும் அவர்ர பொண்டாட்டி லத்திபார்க்கும் கடும் வேல செய்யப் போறன். இவரு, வழக்குப் பேசிற அப்புக்காத் தெண்டாப்போல. நான் பயப் புடணுமோ? இவர்ர சண்டித்தனத்திக்கெல்லாம், நான் பயப்புட மாட்டன்.....அல்லாட் சோறு கறிய, அவரு மட்டும் மொதல்ல திங்கலாமோ? அவரு திண்ட எச்சிலயா நீ திங்கிற? இது, லாவைக்கு அல்லாட்ட கதச்சி, எல்லாரையிம் ஒண்ணைப் போல ஆக்கப்போறன்....”

காதர் எனக்கும், என் மனைவிக்கும் அவன் வாய்க்கு வந்தபடி யெல்லாம் ஏசிக்கொண்டு, ஒன்று மறியாத குழந்தை போல் அவன் பக்கத்தில் குழைந்து நிற்கும் பொட்டின் தலையைத் தடவிக் கொண்டிருக்கிறான்.

“காதர் காக்கா! இன்னா, இஞ்ச வந்து இந்த வாழப்பழத்த திண்டு போட்டுப் போய் நம்முட சமீல கூட்டிக்கந்திரு.....”

என் மனைவியின் வேண்டுகலைச் சிரமேற்று ரியூசன் வகுப்புக்குப் போன என மகன் சமீலைக் கூட்டி வர, காதர் தெறித்து விட்ட அம்பு போல் போகிறான். எல்லோரும் அவனைப் பைத்தியம் என்றுதான் கூறுகிறார்கள். ஆனால், எண்ணைப் பொறுத்தவரை, அவனொரு நேசமுள்ள மனிதன். அப்படித்தான் என் மனைவியும், மக்களும் மதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

என் நாய் பொட்டு, அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

எங்கு மூத்தம்மா தங்க மூத்தம்மா

சூரியன் சித்திரை மாத வானத்தின் உச்சியைப் பிடிப்பதற்கு, மூச்சுப் பிடித்து ஓடிக்கொண்டிருக்கிறான். சூரியனின் வெப்பம் தாங்க முடியாமல் மீரான் போடியாரின் தலைவாசலில் தலை கவிழ்ந்து நிற்கும் கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரத்தில் காகங்கள் சில மாறி மாறிக் கத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. மீரான் போடியாரின் வீடு, அவரின் உறவினர்களால் நிரம்பி மகிழ்ச்சியால் பொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

“எங்கிட செய்யதுப் பெத்தா மெளத்தாகி இன்டைக்கு அஞ்சி வரிசமாம். அதுக்குத்தான் அவக்கு வரிசக்கத்தம் குடுக்க எங்கிட ஊட்ட சோறெல்லாம் ஆக்கிறாங்க. தெரியிமா? பகலைக்கு எங்கிட ஊட்டதான், எங்கு சின்னாப்பாமாருக்கும், மாமீமாரு, மச்சிமாரு, மச்சான்மாரு எல்லாருக்கும் சாப்பாடுகா. எங்கு வாப்பா எல்லாருக்கும் நேத்துப் போய்ச் செல்லிப் போட்டாரு. இப்ப எல்லாரும். எங்கிட ஊட்ட வருவாங்க. அன்னா, எங்கிட குடிலுக்க கறி ஆக்க ஆடும் வாங்கி, அறுத்து உரிச்சி வெச்சிருக்கு. இப்ப, பத்துக் கோழியும் வாங்கிற்று வந்து, எங்கிட எளயம்பி மாமா அறுத்து உரிக்காரு. அவரோட எங்கிட வயக்கார மாமாவும் சேந்து உரிக்காரு. எங்கிட எளயம்பி மாமா கோழிர பித்துக் கலங்காம நல்லா உரிக்கிரண்டு எங்கும்மா செல்லுவா தெரியிமா? எங்கும்மா இன்டைக்கு புறியாணிச் சோறு ஆக்கப் போறாகா. எங்கிட குன்னா லாத்தா வட்டி லப்பம் அவிக்க முட்டையெல்லாம் அடிக்கா. எங்கு உம்மாம்மா குப்புக்காச்சு.

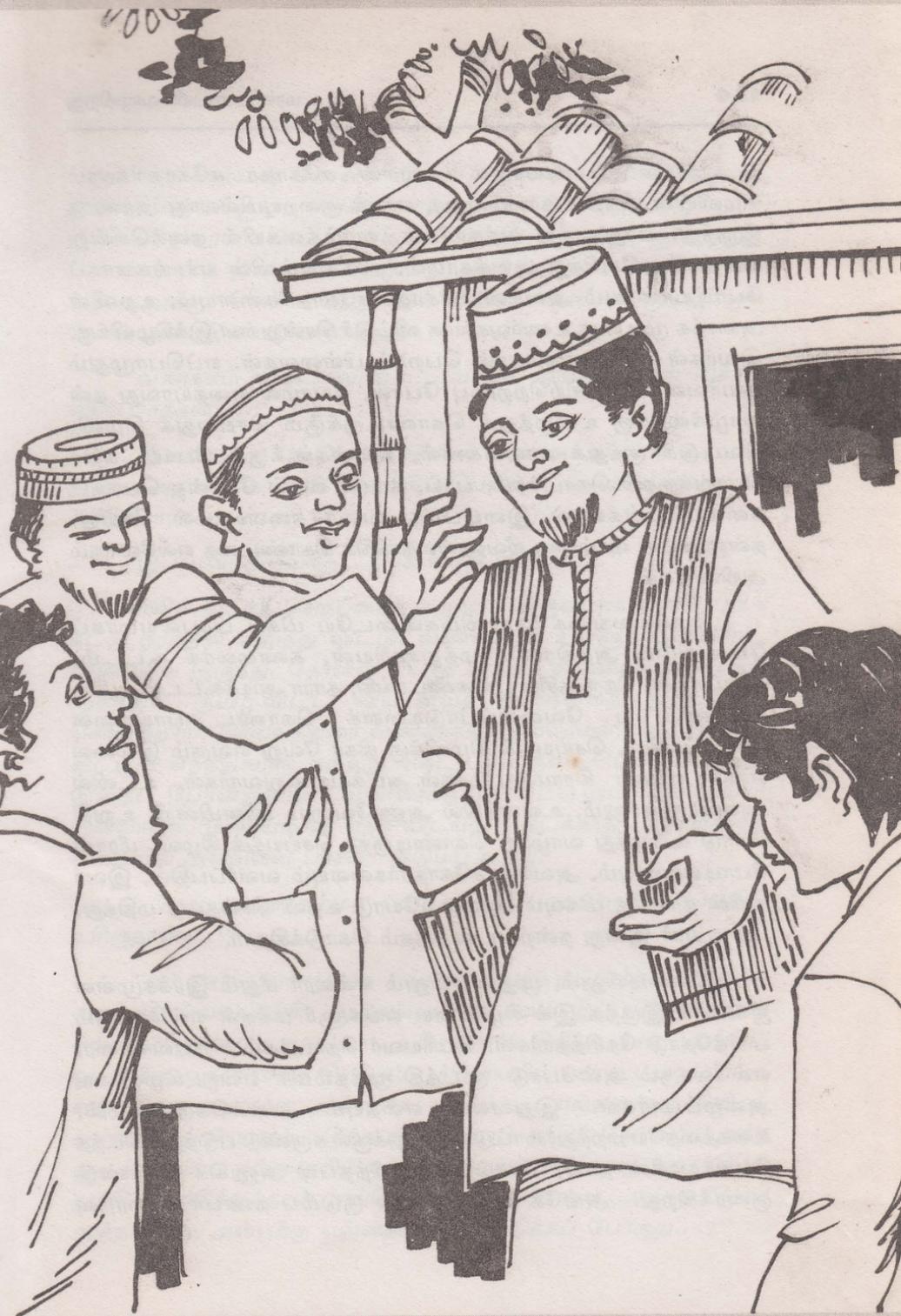
ஆட்டுக்கால் எல்லாத்தையிம் நெருப்பில் பத்த வெச்சி மசிரெல்லாத் தையும் வெளிசாக்கி எடுக்காகா, ன்....இன்டைக்கு நாங்கெல்லாம் நல்லாச் சாப்பிடலாம்....கனக்க குப்பும் குடிக்கலாம்....”

மீரான் போடியார் கடைசி மகன் ஸமீல் தன்னுடைய வீட்டில் நடக்கவிருக்கும் விருந்தையும், அதன் நோக்கத்தையும் பற்றித் தனக்குத் தெரிந்த அளவிற்கு, அவனுடைய கூட்டாளி மிஸ்பாக்கி யிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். போடியாரின் வீடு மகிழ்ச்சியால் விம்மிப் புடைத்து வெடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மீரான் போடியார் ஆட்டி விட்ட பம்பரம் போல் அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்.

“சமீல்! மாமாட கடைக்குப் போய், தக்காளிப்பழம் ஒரு கிலோவும், பச்ச கொச்சிக்கா காக்கிலோவும் வாங்கிற்று ஓடியா மகன்..... கறிகூட்டிப் போடணும். கெதியா வா மகன்....இன்னா, இந்த வேக்கையும் கையொடக் கொண்டு போ....”

தாயின் கட்டளையைச் சிரமேற்று, போடியாரின் கடைசி மகன் அம்புபோல் பறந்து கொண்டிருக்கிறான். போடியாரின் வீடு அவர் உறவினர்களின் வருகையினால் பூரித்துக் கிடக்கிறது.

வாழ்ந்து களைத்து ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் மரணித்து விட்ட செய்யதுக் கிழவி, போடியாரின் தாயாரின் சிறிய தாய். இளம் வயதிலேயே கிழவியினுடைய இரு கால்களையும் போலியோ நோய் பலி எடுத்து விட்டது. இதனால் காற்பாதங்கள் இரண்டும் வளைந்த நிலையில் இருந்த கிழவியை இறக்கும்வரை திருமணம் முடிப்பதற்கு யாருமே முன் வரவில்லை. வாழ்வின் இனிய சுகங்களை அனுபவிக் கவும், சுவைக்கவும் சந்தர்ப்பம் இல்லாமலே, தன்னுடைய தொண்ணூற்றியேழு வயது வரை கன்னியாகவே இருந்து, இறந்து விட்ட செய்யதுக் கிழவிக்கு, இன்று மீரான் போடியார் ஐந்தாவது வருசக் கத்தம் கொடுக்கப் போகிறார். எண்ணற்ற, சொல்ல முடியாச் சுவைகளை எல்லாம் நிரந்தரமாக நெஞ்சிலே சுமந்து, அவைகளின் தாக்கத்தினால் அணு அணுவாகச் சிதைந்து கொண்டிருந்த கிழவி, அச் சுவைகளோடே கண்களை மூடிக்கொண்ட துயரத்தின் நினைவு தான், இன்று நடைபெறப் போகும் கத்தம்.

மீரான் போடியாரும் அவரின் சகோதர சகோதரிகளும் கிழவியின் அந்திம காலம்வரை, எந்தக் குறையும்ல்லாது அரணாக இருந்து, பாதுகாத்து வந்தார்கள். வாழ்க்கையில் தனக்கென்று எதையுமே சேமித்து வைக்காமல், தன் வாழ்வின் எச்சங்களாகப் போடியாரையும் அவரின் சகோதர சகோதரிகளையும், உறவின் அசைக்க முடியாத உணர்வுகளாக விட்டுச் சென்றுள்ள இக்கிழவிக்கு, இவர்கள் எல்லோரும்தான் பெறாப் பிள்ளைகள். எப்பொழுதும் அயர்வடையாச் சிற்றெறும்பு போல், ஓயாமல் எதையாவது தன் வாழ்க்கைக்கு உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் செய்யதுக் கிழவி, வெட்டுக் குத்துக் காலங்களில், வயல்களுக்குப் போய், கதிர் பொறுக்குதல் தொடக்கம், பாய், தட்டு, உமல் போன்ற பொருட்களைப் பண்களால் இழைப்பது வரை களையாமல் செய்து, தன்னுடைய வாழ்வை ஜீவனுள்ளதாக்கிக் கொண்டதை எல்லோரும் அறிவார்கள்.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களிடையே மிகப் பிரபல்யமாகப் பேசப்படும் அத்திராசி. முத்துச்சரியன், கண்மலர்க் கூட்டம், கண்டாங்கி, நெருஞ்சிப் பூக் கண்டாங்கி, தாரா அடிக்கூட்டம் ஆகிய வண்ணப் பூ வேலைப்பாடுகளைக் கொண்ட பாய்களை இழைப்பதில், செய்யதுக் கிழவிக்கு நிகர் வேறு எவரும் இல்லை என்றே எங்கள் கிராமத்து மக்கள் அடிக்கடி கூறுவார்கள். உடலில் ஊனமிருந்தாலும், உள்ளத்தில் அணுவேனும் ஊனமின்றி, உறுதியோடு உழைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்த செய்யதுக் கிழவி, மீரான் போடியாரையும், அவரின் சகோதரர்களையும் வளர்ப்பதில், இவர்களின் தாய்க்கு மிகவும் அக்கறையோடு உதவி செய்ததை மதித்து, போடியார் இன்று நன்றியுடன் கத்தம் கொடுக்கிறார்.

இளமையிலும், முதுமையிலும் எல்லார் மீதும் இரக்கமுள்ள ஜீவனாக இருந்த இக் கிழவியை எங்களுர் மக்கள் எல்லோரும் பாசத்தோடு நேசித்தார்கள். பெரியவர் தொடக்கம் சிறியவர்வரை, எல்லோரும் அன்போடு 'முடத்தி மூத்தம்மா' என்று கிழவியை அழைப்பார்கள். இதுவரை எதையும் கணக்கெடுக்காமல், உலகத்தையே மறந்து, மாட்டுக் குடிலுக்குள் சுருண்டு படுத்துக்கிடந்த போடியாரின் நாய், சோம்பல் முறித்தபடி அனுகிக் கொண்டு குரைக்கிறது. அங்கே போடியாரின் குடும்ப நண்பர் காரைதீவு

கண்ணகை அம்மன் கோயில் பிரதம வண்ணக்கர் செல்லத்துரை இன்ஸ்பெக்டர் ஐயா, சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு வருகிறார். வண்ணக்கரைக் கண்ட போடியார் முகம் மலர்ந்து, குரைத்துக் கொண்டிருந்த நாயைச் சப்தமிட்டு அதட்டுகிறார். போடியாரின் அதட்டலுக்குச் செவி சாய்த்து, நாய் மீண்டும் மாட்டுக் குடிலுக்குள் போய் அமைதியாகப் படுக்கிறது.

“வணக்கம் ஐயா....வாங்க.....வாங்க. ஒங்களத்தான் மிச்சம் எதிர்பார்த்தன்.....”

“இன்டைக்கு எங்கிட கோயில்ல வண்ணக்கர்மார்ர கூட்டம் நடந்த, அதால கொஞ்சம் கணங்கிப் பெயித்து... ஒங்கிட மெளலவி வந்திற்றாரா.....?”

“இப்ப வந்திருவாரு....நீங்க வந்து இரிங்க.....”

காலில் கிடந்த செருப்பைக் கழற்றி. பக்குவமாக வாசல் படிக்கட்டு ஓரத்தில் வைத்து விட்டு, வண்ணக்கர் உள்ளூக்குப் போய், கதிரையில் இருந்து, தோளில் கிடந்த அரவிந் சால்வையை எடுத்து முகத்தில் குமிழ்விட்ட வியர்வைத் துளிகளைத் துடைத்துக் கொள்கிறார். செல்லத்துரை வண்ணக்கர் இல்லாமல், போடியாரின் வீட்டில் எந்தவொரு நல்லது கெட்டதும் நடைபெறமாட்டாது. இதைப் போன்றுதான், வண்ணக்கரின் வீட்டிலும், போடியார் இல்லாமல் முக்கியமான எந்த விடயமும் நடக்காது. இவர்களுக்கிடையில் அவ்வளவு பாசம். குடும்ப உறவு.

“ ‘செய்யது மூத்தம்மா’ என்டாலே, போடியாருக்கு எப்பயிம் உசிருதான்....”

“ஓம் ஐயா....எங்கும்மா எங்களப் பெத்த மட்டும்தான். எங்கள வளத்ததெல்லாம் எங்கிட மூத்தம்மாதான். அவவ இப்ப நெனச்சாலும் எங்களுக்கெல்லாம் அவவோட உசிராத்தான் இரிக்கு. ச்சா...! எங்கிட ஓடம்பில ஒரு சின்னச் சித்திரம் பூச்சியெயிம் ஊர உடமாட்டா.... எங்களோட அவக்கு அவ்வளவு பாசம்..... எங்கள ஒரு நிமிசம் காணாட்டிப் போதும். இந்த ஊரெல்லாம் சுத்தித் தேடுவா....அந்த முடக்காலோட என்னெயிம் என்ர தம்பிமாரையிம் அவட கக்கத்திலே தூக்கி வெச்சிக்குத்தான், எங்கெண்டாலும் போவா....எங்கு சீதேவி மூத்தம்மாட அன்புக்கு என்னதான் நிகரா நிக்கப் போகுது....?”

கண்களில் பனித்த கண்ணீர்த் துளிகளைத் தோளில் கிடந்த சால்வையை எடுத்துத் துடைத்துக் கொண்டு, போடியார் பெருமூச்சு விடுகின்றார். போடியாரின் உணர்வலைகளில் வண்ணக்கர் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, போடியாரின் தம்பி வாஹிது நொத்தாரிஸ் தன் குடும்பத்தோடு அங்கே வருகின்றார்.

“ஐயா, வணக்கம்....ஐயாவ லாவும் நெனச்சன்...இப்ப அம்மாட கால் வருத்தமெல்லாம் லேசா? எங்க, முந்தியப் போல இப்ப வந்து பாக்கயிம் பயமா இரிக்கு.”

“வணக்கம். வாங்க நொத்தாசியார்....வாங்க...என்ன செய்யலாம், எல்லாம் நம்முட விதி....அம்மாட பாடுதான் கொஞ்சம் கஷ்ரமாக் கிடக்கு. அவள் சரசாவது வீட்டில இருந்தா. அம்மாவக் கொஞ்சம் பாப்பாள். இப்ப அவளும் புரிசனோட கொழும்புக்குப் பெயித்தாள். எல்லா வேலயிம் என்ற தலையோடத்தான் கிடக்கு...வேலைக்கு ஒரு புள்ளய எடுக்கலாமெண்டு பாத்தாலும், அதுவும் பெரிய பாடாக் கிடக்கு...”

“அது மெய்தான்...இப்ப முந்தியப்போலயெல்லாம் வேலைக்குப் புள்ளயள் எடுக்கிற பெரிய கஷ்ரம் ஐயா....இப்ப, வட்டைக்க, புல்லுப்புடுங்க. ஒரு புள்ளைக்கு சம்பளம் நூத்தி அம்பது ரூபாக் குடுக்கானுகள். அதுவும் காலயில எட்டு மணிக்குப் போய், ரெண்டு மணியோட ஊட்ட வந்திற்ற....இதுக்குள்ள ஆரய்யா ஊட்டு வேலைக்குப் புள்ளயள் உடப் போறாங்க...?”

“நொத்தாசியார்ர வாயில சீனிபோடனும்....அந்த நாள்ள மூணு வேளக்குச் சோறு குடுத்தாப் போதும். எத்தன புள்ளன்டாலும் தெறிச்சிப் பாத்து ஊட்டு வேலக்கு எடுக்கலாம். இப்ப, இத நாம தப்பித்தவறி கதச்சாலே போதும். ராவோட ராவா, பொடியனுகள் எங்களப் புடிச்சிக்கு போய்த் தோல உரிச்சிப் போடுவானுகள்.”

“ஐயா....செவருக்கும் காதிரிக்குப் பாத்துப் பேசுங்க....காலம் நல்லா மாறிப் பெயித்து. இப்ப அண்டைக் கண்டைக்கு சோத்துக்கு வழியில்லாத ஏழையளும், அவகிட புள்ளயள் நல்லாப் படிப்பிச்சி பெரிய டாக்கித்தராக, இன்ஜினியராக ஆக்கிப் போர்றாங்க....எங்க பாத்தாலும், ஏழயள்ள புள்ளயள்தானே இப்ப பெரிய பெரிய கவுமந்து உத்தியோகத்தில இரிக்கிதுகள் இதுக்கெல்லாம் காரணமே, இந்தப்

பணக்காரனுகள்தான். ஏழ் மக்கள இந்தப் பணக்காரனெல்லாம் எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் ஏமாத்த முடியும்? இப்ப ஏழய் னெல்லாம் நல்லாப் படிச்சிற்றாங்க. அவங்கிட சக்திக்கு முன்னால நாங்கெல்லாம் நிக்க ஏலுமா...?”

“இதெல்லாம் சேந்துதான், எங்கள் இப்ப நல்லா ஆட்டிப் படைக்கிது. அப்படி இல்லாட்டி கடவுள் இரிக்கிறதில ஒரு அர்த்தம் இல்லாமப் போயிருமே. ஒலகத்தில ஏழையளப் பணக்காரன் எந்நாளும் ஏமாத்த கடவுள் பாத்திக்கிருப்பாரா?”

“அது மெய்தான் ஐயா. நாங்க ஏழயளோட அன்பா இருந்தாத்தான், அல்லாஹ் எங்களோட அன்பா இருப்பான். அதத்தான் எங்கிட சமயமும் நல்லாச் செல்லிக்கு.”

“நொத்தாசியாரு செல்ற நூத்துக்கு நூறு உண்ம. எங்கிட இந்து சமயமும் அதத்தான் சொல்லுது. எப்ப இந்தப் பணக்கார ஒலகம் ஏழயளக் கஷரப்படுத்திறத்த உடப்போகுதோ? அண்டைக்குத்தான் எங்க எல்லாருக்கும் விடிவு காலம் பொறக்கும்.....”

செல்லத்துரை வண்ணக்கருக்கும், வாஹிது நொத்தாசியாருக்கும் இடையில் நடைபெற்ற பேச்சில், மானிட நேயம் முழுமையாக நனைந்து, புன்னகை புரிவதைப் பார்த்து, மீரான் போடியார் தன்னையே மறந்து மகிழ்ந்து நிக்கிறார்.

அப்பொழுது உலகத்தை மறந்து, மாட்டுக் குடிலுக்குள் படுத்துக் கிடந்த போடியாரின் நாய், ரோட்டுக் கேற்றடியில் நின்று பாய்ந்து பாய்ந்து குரைக்கிறது. குரைத்துக் கொண்டிருக்கும் நாயை விரட்டு வதற்காகப் போடியாரின் மனைவி லத்திபா போட்ட சப்தத்தில் போடியார் சிந்தை குலைந்து, ரோட்டுக் கேற்றடியை நோக்கிப் போகிறார்.

அங்கே, நாயின் அதட்டலுக்குப் பயந்து, போடியாருக்கு நீண்ட காலமாகப் பழக்கமுள்ள குறவன் ரங்கனும், அவனுடைய குடும் பமும் பரிதாபமாக நிற்கின்றனர். போடியாரைக் கண்ட ரங்கன், தன் தலையில் கட்டியிருந்த சீலைத் துண்டை அவிழ்த்து, கையில் எடுத்தபடி கூனிக் குறுகி நின்று மரியாதை செய்கின்றான்.

“சலாம்..... போடியார்.....”

“சலாம்.....வா ரங்கன்.....வா....ங்.....பொறகு குடும்பத்தோட இஞ்சாலப் பக்கம் எங்க வந்த? ச்சா....! எவ்வளவு காலம் கண்ட.....இப்ப எங்க இரிக்கீங்க.....?”

“இப்ப, நாங்க தாண்டியடியிலயிம். காஞ்சிரங்குடாவிலயிம் கிடக்கம் போடியார்... பெரிய கஷ்ரம்...ஒரு தியாலச் சோத்துக்கே பெரிய பொறுப்பா இரிக்கு.....என்ர மகள் மசக்கைக்கு வாற மாசம் கலியாணம்...அதுக்குத்தான் ஒங்களயெல்லாம் பாத்துக்குப் போகலாமெண்டு வந்தன்.....”

“அப்படியா? ன், செரி, உள்ளுக்கு வாங்க.....பகலைக்கு இஞ்ச சாப்பிட்டுப்போட்டு, பொறகு போகலாம்.....இஞ்சால வந்து அந்தத் திண்ணையில இரிங்க.....”

போடியாரின் ஆணையைச் சிரமேற்று ரங்கனும் அவன் குடும்பமும் வந்து, வீட்டுத் திண்ணையில் சாவகாசமாக உட்கார்ந்து இருக்கின்றனர். இதுவரை மாய்ந்து, மாய்ந்து குரைத்துக் கொண்டிருந்த நாய், அமைதியடைந்து, மீண்டும் மாட்டுக் குடிலுக்குள் போய்ச் சுருண்டு படுக்கிறது. போடியாரின் வீடு, அவர் உறவினர் களிளால் நிறைந்து விம்மிக் கொண்டிருக்கிறது.

அப்பொழுது எங்கள் ஜஜும்மாப் பள்ளி வாசல் கதீப் ஈசாலெவ்வை ஆலிம் சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு, அவசர அவசரமாக வருகின்றார்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்....தம்பி.....”

“வா அலைக்கும் சலாம்....வாங்காலிம் வாங்க.....சோத்து வேலயெல்லாம் செரி.....நீங்க கத்தத்த ஒதி முடிச்சா, சாப்பாட்ட வெக்கிறதான்.”

போடியாரின் வேண்டுகலை உளமார ஏற்று, ஆலிம் கத்த பாத்திஹாவைப் பத்தியுடன் ஒதிக் கொண்டிருக்கிறார். இதுவரை தங்கள் தங்கள் விருப்பப்படி அரசியலையும், அரசியல்வாதிகளையும் வாயில் போட்டு அரைத்துக் கொண்டிருந்த எல்லோரும், ஆலி முடைய ஒதலுக்குக் காது தாழ்த்தி, வாய் மூடி, மௌனவிரதம் பூண்டு கொண்டிருக்கின்றனர். தன்னுடைய ஆளுமைக்கு, அனைவரும் அடங்கி ஒடுங்கி மௌனமாகி இருப்பதைக் கண்ட ஆலிம்

பாத்திஹாவைப் பக்தி சிரத்தையுடன் ராகமெடுத்து ஒதிக் கொண்டிருக்கிறார். ஆலிமின் ராகத்துக்குச் சுருதி கூட்டுவது போல், போடியாரின் வயற்காரன் சாவன்னா, புகைந்து கொண்டிருக்கும் சாம்பிராணித் தட்டில், மீண்டும் தூள்களைப் போட்டு, நெருப்பை ஊதுகிறான். பத்தியின் ஆட்சியில் போடியாரின் வீடு மௌனமாகிக் கிடக்கிறது.

அப்பொழுது மீண்டும் போடியாரின் நாய், ஆக்ரோசத்தோடு பாய்ந்து பாய்ந்து குரைத்து மாய்கிறது.

“சாவன்னா, அந்த நாய் குரைக்கிற என்னெண்டு பாரரா, தம்பி....”

போடியாரின் ஆணைக்கு அடி பணிந்து வயற்காரன் சாவன்னா அம்பு போல் கேற்றடிக்குப் பறக்கிறான்.

ஆலிம் கத்தத்தை ஒதி நிறைவு செய்து விட்டு, ஐந்து வருடங்களுக்கு முன், இறையடி சேர்ந்து விட்ட போடியாரின் மூத்தம்மா செய்யதுக் கிழவியின் மறுமை வாழ்வின் நற்பேறுகளுக்காக இறைவனிடம் மனமுருகிப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறார். காந்த விசைக் கோட்டில் இழுபடும் இரும்புத் தூள்களைப் போல் ஆலிமின் பிரார்த்தனையில் எல்லோரும் இழுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அப்பொழுது, போடியாரின் வயல்களைத் தொடர்ந்து வெட்டிக் கட்டிச் சூடு வைக்கும் தத்தியின் முகாமைக்காரன் கணபதியும், அவன் கூட்டாளி கந்தசாமியும், வந்து போடியாரிடம் எதையோ எதிர்பார்த்து நிற்கின்றனர்.

“கணபதி, என்னடாம்பி இப்பிடிப் பத்திப் பதறி வந்து நிற்கிறீங்க...என்ன விசயம்? ஏதாவது பிரச்சனையா.....?”

“ஓம் போடியார். நேத்து ராவு அஞ்சாம் கொளனில ஆமிக்கும் பொடியனுகளுக்கும் பெரிய சண்டயாம். நாலைஞ்சி சவமும் கிடக்காம்....அதால அங்கரிந்த ஏழெட்டுத் தமிழ்க் குடும்பம் அகதிகளா வந்து, எங்கிட ஊட்டுக்குப் பக்கத்தில இரிக்கிற சண்முக வித்தியாலயத்தில இருக்காங்க....பகலைக்கு அவங்களுக்கெல்லாம் சாப்பிடக் குடுக்கணும். நேத்து ராவு குடிச்ச பச்சத் தண்ணியோடத் தான் புள்ளகுட்டிகளோட, வீசினகையும் வெறுங்கையுமா வந்து

கிடக்காங்க.....எங்கிட ஊரிலயிம், நாலஞ்சி பேரு ஒதவி செஞ்சாங்க.....ஏதோ நீங்களும் பெரிய மனசி வெச்சி, இருபது பார்சலுக்கு ஒரு வழி செஞ்சா, ராவைக்கும் பகலைக்கும் ஒரு மாதிரி ஒப்பேத்தலாம். கடவுள் ஒங்களுக்கும் ஒங்கிட புள்ள குட்டிகளுக்கும் ஒதவி செய்வாரு.....நாங்க எல்லாரிட்டையிம் போகல்ல.....”

“யா அல்லாஹ்...! இது என்ன கஷ்ட காலமோ, எப்பதான் இந்தச் சண்ட ஒழியப் போகுதோ?..... எப்பதான் இந்த ஏழ், எளியதுகளுக்கு நிம்மதி வரப் போகுதோ? புள்ளேய்...! மூத்தம்மாட கத்தத்திக்கு ஆக்கின சோறு கறி எல்லாத்தையும், ரெண்டு பொட்டில போட்டு நம்முட கணபதிர கையில் குடு...கறியையிம் எடுத்து, ரெண்டு பிளாஸ்டிக் வாளில ஊத்திக் குடு... அப்பிட்யே, அதில கொஞ்சம் சோறு கறி எடுத்து, இவன் ரங்கனுக்கும், அவன்ட பொண்ணாதி புள்ளயளுக்கும் குடுத்திரு...ங்....கெதியா எடு....”

போடியாரின் கட்டளையை உள்வாங்கி அவர் மனைவி விசையேற்றி விட்ட பம்பரம் போல் சுழன்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, மானிடம் மனம் குளிர் ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. சாதித் துவேசம் தலை கவிழ்ந்து அழுகிறது.

“போடியார்! மனிசன்ட பசிய ஆத்திறதான் உண்மையிலேயே அல்லாஹ்க்குப் பொருத்தமான தான தருமம்...இதத்தான் எங்கிட முஹம்மது நபியும் சென்னாங்க. அவங்கிட வாழ்க்கையில், அதைச் செஞ்சிம் காட்டினாங்க. இன்னா நீங்க செய்யிற காரியத்தால ஒங்கிட மூத்தம்மாக்கு நாத்துக்கு நூறு நன்மையிம் கிடைக்கும். ஒங்களுக்கும் நல்ல பறக்கத்தும் வந்து சேரும்.”

ஆலிம் பேசிவிட்டுப் பூரிப்பேடு நிற்கிறார்.

“ச்சா...! ஒங்கிட மனிச நேசத்தால எங்கிட வயிறெல்லாம் நிறஞ்சி பெயித்து. போடியார், ஒருவன்ட வயிற்றுப் பசியப் போக்கிறவன், எவனாக இருந்தாலும், அவன் கடவுளுக்கு நண்பனாக இருவான். இதத்தான் எங்கிட சமயமும் நல்லாச் சொல்லிரிக்கு..... உண்மையில் இன்டைக்குத்தான் நான் நிறஞ்ச மனிசனொருவனக் கண் குளிரப் பார்க்கிறன்.”

இந்த உலகத்தில் மானிட நேசம் உள்ள மனிதனொருவன் உயிர்த்துடிப்போடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றான் என்பதை அறிந்து

செல்லத்துரை வண்ணக்கர். உணர்ச்சி ததும்பப் போடியாரின் கைகளைப் பிடித்து, அவரின் கண்களில் ஒற்றுவதைப் பார்த்து வாஹிது நொத்தாரிஸ் பெருமையோடு தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறார். அதே நேரம் கணபதி, சோற்றுப் பெட்டிகள் இரண்டையும் தன்னுடைய சைக்கிள் கரியரில் வைத்துக் கட்டிக் கொண்டு அவசரமாகப் போகிறான். அவன் பின்னால், கறிவாளிகள் இரண்டையும் கந்தசாமி தன் இரண்டு கைகளினாலும் தூக்கிக் கொண்டு, பின் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

“எங்கு மூத்தம்மா தங்க மூத்தம்மா...அவ உசிரோட இரிக்கிற நேரத்திலயிம், ஏழ எளியதுகளுக்கு நல்லாத்தான் குடுத்தா.....இப்ப அவ மெளத்தானதுக்குப் பொறவும் நல்லாத்தான் குடுக்கா.....அவக்கு எப்பயிம் சொர்க்கம்தான் கிடைக்கும்.”

போடியார் தன் உள்ளத்து உணர்வுகளை உவப்போடு வெளிப்படுத்தி விட்டுக் குறவன் ரங்கனைப் பார்க்கிறார்.

அங்கே, அவனும் அவன் மனைவி மக்களும் வயிறாரச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, அவரின் நாய் மகிழ்ச்சியால் வாலைக் குழைத்துக் கொண்டு, ரங்கன் போடும் எலும்புகளைப் பொறுக்கிக் கடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

கத்தம் - இறந்தவர்களுக்காக நன்மை வேண்டிப் பிரார்த்திக்கும் பிரார்த்தனை நிகழ்வு

(மல்லிகை 37ஆவது ஆண்டு மலர் - ஜனவரி 2002)

எனக்குக் கல்யாணம் வேணாம், சேர்!

இன்னும் இருள் ஒழுங்காகப் பிரியவில்லை. விடியச்சாமத்தின் வரவினை வரவேற்று, என் வளவிற்குள் நிற்கும் மாமரத்திரிந்து, குயிலொன்று ராகமெடுத்துக் கூவிக்கொண்டிருக்கிறது. சுபஹுத் தொழுகையை என் வீட்டிற்குப் பக்கத்திலுள்ள ரகுமானியாத் தைக்காவில் நிறைவேற்றி விட்டு வந்து, வீட்டு விறாந்தையில் கிடக்கும் சாய்மனக் கதிரையில் அமர்ந்து குர்ஆன் ஓதிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

“இன்னாங்க தேத்தண்ணி....அதுசெரி, இன்டைக்கு நீங்க வட்டைக்கப் போய்ப் பாத்திட்டு வாறதா சென்னீங்க. போகலியா?”

“இவன் அத்துறகுல் வாரெண்டு சென்னான்... அவனுக்காகத் தான் காத்துக்கிரிக்கன். அவன் வந்தாப் போறதான். வட்டைக்க. அவன் வயக்காரனும் போய்க் காத்திக்கிரிப்புான்.”

“அந்த லூசி அத்துறகுல் எங்க போய்ப் படுக்கானோ....! அவன உட்டுப்போட்டு நீங்க போயிற்று வாங்க.....”

“அவன் சென்னா வருவான்.....அவன் வரட்டும்.....”

“ஓங்களுக்கு இந்த லூசி பேயனுகள் இல்லாட்டி ஒரு வேலயம் ஓடாதே.....”

என் மனைவி, அவளுடைய ஆத்திரத்திற்கு ஏற்றவாறு, என் ஆளுமையில் கீறி விட்டுக் குசினிக்குள் போகிறாள். எனக்குப்

பலவிதமான நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் படித்தவர்கள், படியாதவர்கள், கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், காவாலிகள், முழுப் பைத்தியம், அரைப் பைத்தியம் எனக் கூறிக்கொண்டே போகலாம். அப்படிப்பட்டவர்களில் ஒருவன்தான் அப்துல்றகுல். சொல்லப்போனால் எனக்கு இவன் தூரத்துச் சொந்தக்காரன் கூட. என் தாயாரின் மச்சான் முறையான இஸ்மாயில் என்பவரின் மகன்தான் இவன். சின்ன வயதிலேயே இவனுடைய தந்தை, இவன் தாயை தலாக் சொல்லி விட்டு வேறு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் முடித்துக் கொண்டதினால், இவனுக்குத் தந்தையின் பாசம், முழுமையாகக் கிடைக்காமல் போய்விட்டது. இவன் நல்ல கெட்டிக்காரன், பத்தாம் வகுப்பு வரை படித்தும், இவனால் படிப்பை ஒழுங்காகத் தொடர முடியாமல் போய்விட்டது. பாவம்! தந்தையின் கண்டிப்பும், தாய்மையான அரவணைப்பும் இல்லாமல், இவன் தன் இளமைக் காலத்தை, தான்தோன்றித் தனத்தின் காங்கையில் கருக்கிக் கொண்டான். சின்ன வயதிலேயே தன் வயதிற்கு மேற்பட்ட செயல்களில் ஈடுபட்டுத் துன்பங்களையும், துயரங்களையும் வலிய வாங்கிக் கொண்ட ஒரு அப்பாவி. இளமைக் காலத்தையெல்லாம் கானல் நீராக்கிக் கொண்ட இவன், சின்ன வயதிலேயே திருமணம் முடித்து, அவ்வாழ்க்கையை முதலிரவிலேயே இழந்து விட்ட துர்ப்பாக்கிய சாலி. பாவம்! இன்று யாருக்கும் பாரமில்லாத மனநோயாளியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். இவனுக்கு வயது நாற்பதுக்கு மேல் இருக்காது. இவன் கொஞ்சக் காலமாகத் தனக்கு ஒரு வாழ்க்கைத் துணை வேண்டுமென்று என்னைச் சதா நச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“என்ன வாப்பா, வட்டைக்க போகலியா?”

“போகணும் மகள். இன்னமும் இவன் அத்திறகுலக் காணல்லியே.....பொழுதும் நல்லா எழும்பிற்று.....நேரத்தோடு போயிற்று வரலாமெண்டா.....இந்த மடயன் எங்க பெயித்தானோ?”

“அந்த லூசி எங்க போய்ப் படுக்கானோ....அவன உட்டுப் போட்டு, நீங்க நம்முட கார எடுத்துக்கு போயிற்று வாங்க.....”

“வட்டைக்க காருலயெல்லாம் போகப்புடா, மகள். மனிசன் எரிச்சப்படுவான். அதிலயிம் கயற்றயடி வட்ட ரோட்டு ஆக மோசம். எல்லா இடமும் குண்டு குழியாரிக்காம். அதால சைக்கிள்ள போறதான் நல்லம் புள்ள.”

“நேத்தும் நல்ல கறியில்ல. இன்டைக்கும் நேரத்தோட போனாத்தான், கரவல மீன் என்னத்தையிம் வாங்கலாம். பிந்தினா, மாயவல மீனத்தான் வெச்சிரிப்பான்.....”

“மெய்தான் மகள், இவனிட மாயவல மீன் வாய்க்கும் வழங்கா. அத வாங்கிறத்த. சுங்கான் கருவாட வாங்கி, வழுதிலங்கா போட்டுப் பாலாணம் காச்சிணா, ரெண்டகப்பச் சோறு கூடத் திங்கலாம்.”

“இப்ப எங்க சுங்காங் கருவாடு இரிக்கு? அதுக்கிப்ப தங்கத்தப் பாக்க வெலயாக் கெடக்கு. இந்தப் பொடியனுகள் சண்டயால. எல்லாம் ஒறுப்பாத்தான் இரிக்கு.....இல்லாட்டி பொலநறுவப் பக்க மிருந்து நல்ல கருவாடு வரும். இப்ப யாவாரியெல்லாம் பொல நறுவப் பக்கத்திக்குப் போறத்திக்குப் பயப்புறான்.”

“அது செரி, இப்ப ஆருக்குத்தான் மகள், உசிரிக்குப் பயமில்ல? சும்மா கேக்காமப் பாராம, நாயச் சுற்றாப் போல மனிச சுட்டுத் தள்ளான். கேக்கப் பாக்க ஆளில்லாம எல்லாரும் சண்டியனாப் பெயித் தானுகள்.”

“எல்லாருக்கும் அல்லாட கூலி கெடைக்காமலா போயிரும்....? வட்டைக்க இன்னேரம் வயற்காரன் போய்க் காத்துக் கிருப்பான்.....”

“புலுபுலுத்து விடிய வாறெண்டு செல்லிப் போட்டுப் போன இந்த மடயன, இன்னங்காணல்லியே மகள். அவன் கூட வந்தா. முல்பாத்திக்கு எதயாவது கதச்சிக்கு வருவான்.”

“இந்த லூசிகள் கதயெல்லாம் ஒங்களுக்கு அலுக் கிறல்லியா?”

“அவன் அத்துறகுல் பாவம், மகள். எதோ எல்லாரையிம் பாக்கக் கொஞ்சம் கூடக் கதச்சாப் போல, அவன நாம லூசெண்டு செல்லலாமா? இவளவு காலத்திக்கு ஆருக்கும் அவனோரு அநியாயம் செஞ்சிரிக்கானா? ஆரும் வேலக்குக் கூப்பிட்டு அவன் எப்பயிம் ஒண்ணாண்டிரிக்கானா? இந்த ஊரிக்கிரிக்குறவன் எவன் கூப்பிட்டாலும், ஒண்ணாங்காமப் போய், அவன் செல்றவேலய செஞ்சிதானே குடுக்கான். அவன் செய்யிற வேலயளுக்கு இவனுகளென்ன பெரிய சம்புளமா குடுக்கானுகள்?”

பாவம்.....அவன்ட கஸ்ரகாலம் அவனப்போட்டுக்கு ஆட்டிது. இந்த ஊரான் அவனிட்ட சும்மா வேல வாங்கிறத்திக்காக அவன லாசாக்கிக் போட்டானுகள்.....ஆனா, அவனெரு மனிச நேசமுள்ள ஏழ எங்கிறத, எல்லாரும் மறந்திற்றம்....”

அப்துறகுலைப் பற்றிய என் எண்ணக் கருவில் சிக்குண்டு, என் மகள் ஹுஸ்னா சிலையாகி நிற்கும்போது, என் பேரன் இரவு படுக்கும் போது போட்டிருந்த உடுப்போடு தாயைத் தேடி அழுது கொண்டு வருகிறான். அப்பொழுது, இரவெல்லாம் கொட்டிய பனியில் கொடுகிக் கிடந்த காகங்கள் இரண்டு, என் வீட்டு முற்றத்தில் குலை தள்ளித் தாய்மைப் பொலிவோடு நிற்கும் வாழை மரத்திலிருந்து கத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. மடல் விரிந்து மலர்ந்திருக்கும் வாழைப் பூவில் சின்னக் குருவி யொன்று தேன் குடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. குசினிக்குள் இருந்து வந்த என் மனைவி வாசல் முற்றத்தில் விழுந்து கிடக்கும் மாதுள, எலுமிச்சை மரங்களின் பழுத்த இலைகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

“சேர்.....”

“அத்திறகுல் வந்திற்றியா? இவ்வளவு நேரமா எங்க போன....?”

“லாவு படுக்கல்ல சேர்.....அவன் டீவன்ட ஊட்டுக்க ஒரே நொளம்பு.....விடியச் சாமந்தான் ஒழுப்புளம் நித்திர கொண்ட.... அதாலதான் கொஞ்சம் பிந்திப் பெயித்து.....”

“செரி. நீ போய் சைக்கிளத் தள்ளிக்கா.....”

“அத்திறகுல்! சேர கவனமா ஏத்திக்குப் போய், கவனமாகக் கொண்டந்திரு.... அவரு பிறசர்கார மனிசன். வெயிலுக்கயிலுக்கப் போகாம நேரத்தோட வந்திருங்க. இன்னா பேஞ்ச மழைக்கு கயற்றயடி வட்ட ரோட்டு நல்ல பள்ளமும் படுகுழியிமாத்தான் கெடக்கும்... எதுக்கும் கைக்காவலுக்கு கொடயயிம் எடுத்துக்குப் போங்க...”

அப்துறகுல் என்னைச் சைக்கில் வைத்து மிதித்துக்கொண்டு போவதைப் பார்த்து, எங்கள்ள நாய் பொட்டு கடவலடியில் நின்று ஊளையிடுகிறது.

இளஞ்சூரியனின் ஆலிங்கனத்தில் சிந்தையிழந்த இயற்கை, பனியின் பிடியிலிருந்து படிப்படியாக விலகிக் கொண்டிருக்கிறது. வினாடிகள் சளையாமல், நிமிடங்களை விழுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அப்துறகுல் சைக்கிளைப் பக்குவமாக மிதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். மாட்டுப்பளை பெரிய பாலத்தைக் கடந்து செல்லும் எங்கள் இரு மருங்கிலும் உள்ள மாட்டுப்பளை வட்டையில், வக்காத்தீவு வட்டையிம் விளைந்து, உருண்டு பிரண்டு பொன் நிறமாகக் கிடக்கின்றன.

“இவன்ட ரோட்டெல்லாம் மிச்சம் மோசமாக் கிடக்கு, கொஞ்சம் கவனமாப் பாத்துப் போ...”

“செரி சேர், நீங்க கரியலக் கொஞ்சம் றைற்றா புடிச்சிக்கிரிங்க. இன்னங் கொஞ்சம் நேத்தயால, கயற்றயடி ரோட்டு வந்திரும். அந்த ரோட்டுக்குப் போனா லேசாப் போகலாம்.”

“அது செரி, நீ தண்ணிச் சோறு தின்டயா...?”

“இல்ல சேர்....”

“அப்ப.... நம்முட தாயத்தின்னிர மக்கள்ள கடயில நித்தாட்டு. அப்பம் சுட்டு வெச்சிரிப்பானுகள். திண்டு போட்டுப் போகலாம்....”

“செரி சேர்....”

அக்கரைப்பற்று பிரதான ரோட்டில் வாகனங்கள் வருவதும் போவதுமாக இருக்கின்றன. அப்துறகுல் தனக்குத் தெரிந்த பழைய சினிமாப் பாடலொன்றைப் புதிய ராகத்தில் பாடிக் கொண்டு சைக்கிளை வேகமாக மிதித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“இஞ்ச பள்ளம் படுகுழியப் பாத்தோட்டு. எனக்குப் பின்னால இரிக்கிற கஸ்ரமாக் கிடக்கு.”

“செரி சேர்.... நீங்க கொஞ்சம் ஆடாம இரிங்க. ஒங்கிட ஓடம்பு கொஞ்சம் பாரந்தானே. அதால எனக்கு வலஞ்சி புடிச்சோற்ற கஸ்ரமாயிருக்கு.”

வயல்களில் விளைந்து கிடக்கும் வேளாண்மையில் படர்ந்திருந்த பனி, படிப்படியாக விலகிக் கொண்டிருக்கிறது. பனியைத் தடவி வரும் இளந்தென்றல், எங்கள் இருவரையும் பதமாகத்

தொட்டுச் செல்கிறது. ரோட்டோரங்களில் கிளைகள் பரப்பிச் செழித்து நிற்கும் ஆல, வம்மி, மதுர மரங்கள் பூத்து நிற்கின்றன.

“சேர், கயற்றயடி ரோட்டுக்கு வந்திட்டம்.”

“அப்ப கவனமாப் பாத்துப் போ...”

“இந்த ரோட்டு எனக்குத் தண்ணிபட்ட பாடு... இந்த ரோட்டில இவ்வளவு பஸ்கு காரு வாறல்லியே... எப்பரிந்தாப் போல ஒண்டு ரெண்டு ஒழவு மிசின், இல்லாட்டி மாட்டு வண்டி வரும்... ச்சா! வட்டப்ப பாருங்க சேர், சும்மா உருண்டு தெரண்டு கெடக்கு... இன்னும் ரேண்டு முணு கெழுமயால கத்தி கொழுவுவான்.”

பள்ளமும் குழியுமாக் கிடக்கும் கயற்றயடி கிறவல் ரோட்டால் அப்துறகுல், அதன் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு வளைந்து கொடுத்து சைக்கிளை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். நடுரோட்டில் குந்திக் கொண்டிருந்த ஆட்காட்டிப் பறவையொன்று எங்களைக் கண்டு எழுந்து சப்தமிட்டுப் பறக்கிறது. ஆட்காட்டிப் பறவையொலியில் சிந்தையிழந்த குரங்கொன்று குந்தியிருந்த கூளா மரத்திலிருந்து குதித்து, விளைந்து கிடக்கும் வேளாண்மைக்குள்ளால் பாய்ந்தோடு கிறது. வயல்களிடையே அட்டாளைப் பரண்களும், ஒத்தாப்புகளும் எழுந்து நிற்கின்றன. சில இடங்களில் புரைகளும் அதனோடு சேர்ந்த பணியாரக் குடில்களும் காணப்படுகின்றன. வயல்களுக்குப் போகும் மக்கள், நடையிலும், கைக்கிளிலும் போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர். வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாகக் கிடக்கிறது.

“சேர்! தாயத்தின்னிர மக்கள்ள கட வந்திற்று...”

“அப்ப, சைக்கிள ஓரமா நித்தாட்டு. காலத்தால என்னத்தையிம் வயித்தில போட்டுக்குப் போவம்...”

“போடியார்! வாங்க, வாங்க....வட்டயெல்லாம் கக்கக் களிய வெளஞ்சி கெடக்கு. இந்த மொற, எல்லாருக்கும் அல்லா நல்லா மொகம் பாத்திரிக்கான். ஆனா, வெளஞ்ச வெள்ளாமய வெட்டி எடுக்கத்தான் ஆக்களிமல்லாமக் கெடக்கு. இஞ்ச வெள்ளாம வெட்டுக்கு வந்து கெடந்த பழுகாமம், போரைதீவுப் புள்ளய னெல்லாம், புலிப் பொடியனுகள் வரச் செல்லி, நேத்துப் பின்னேரம் ஊருக்குப் பெயித்தானுகள்....சில வயல, வெட்டின கொறயோட

போட்டுப் போட்டுப் பெயித்தானுகள். எல்லாம் சிக்கலாத்தான் கெடக்கு.....”

அதத்தான் நானும் கொஞ்சம் பாப்பமெண்டு வாரன்.....ஆறு மாத்தயப் பொழப்பு, சும்மா உடலாமா? இதுக்குப்பட்ட கஸ்ரமும், செலவும் அல்லாக்குத்தான் தெரியும். வெட்டுக்கு என்னிட்ட முன் காசி வாங்கிறுப் போனவனுகளே, இன்னா அன்னாண்டு கழுத்த இழுத்துக்கு ஏமாத்திறான். இதுக்குள்ள வானமும் ஒரு மாதிரி அளகொழப்பப்பட்டுக்கு கெடக்கு....”

“எல்லாத்தையிம் அல்லா ஹயராக்கி வெப்பான், போடியார்....நீங்க ஒண்டயிம் யோசியாம கடைக்குள்ள வாங்க.....”

“அத்துறகுல் வாவன்.....ஒனக்ககாகத்தானே நிப்பாட்டின.....”

“வாவண்டப்பா, இப்பான் போட்ட ரொட்டியிம் சம்பலும் இரிக்கு.... சுடச்சுட அப்பமுமிரிக்கு, தேவயானத்த வந்து தின்னண்டப்பா.....”

“தம்பேய்! அத்துறகுலுக்குக் கொஞ்சம் சீனியிம் கொண்டந்து வெய்.....ம்...கெதியாத் திண்டு போட்டெடு.....எங்களுக்கு ரெண்டு ரீயும் போட்டுக்கா. எனக்குச் சீனி கொச்சம் கொற்ச்சிப் போடு.....”

வயல்களுக்குள் விளைந்து கிடக்கும் வேளாண்மைகளில் வந்துமுந்து, நெல் மணிகளைக் கொத்தித் தின்னும் கிளிகளையும், குருவிகளையும், வயற்காரனுகளும், ஆட்காப் பொடியனுகளும் சப்தமிட்டு விரசிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்களின் சப்தத்தில் பயந்து, கிளிகளும், குருவிகளும் பாட்டம் பாட்டமாகப் பறந்து விரிந்து கிடக்கும் வயல்வெளிகளில் குந்த முடியாமல் பறந்து திரிகின்றன.

காலைச் சாப்பாட்டை முடித்த கையோடு, மீண்டும் எங்கள் சைக்கிள், கயற்றயடி ரோட்டால் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. அப்துறகுல் ஈஎம் ஹனிபாவின் இஸ்லாமிய கீதமொன்றை உரத்த குரலில் பாடிக்கொண்டு, சைக்கிளைப் பதமாக மிதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஏறு வெய்யில் எங்கள் இருவரையும் விரசிக் கொண்டிருக்கிறது.

“சேர்! என்ர கலியாண வெசயம்?”

“அவரு, அகம லெவ்வ என்ன சொல்றாரு ?”

“அய்யாயிரம் காசி, இப்பக் கொண்டு குடுத்தாலும் லாவைக்குக் கலியாணம் முடிக்கலாம். நேத்து நான் போனடெத்த அப்படித்தான் அவரு சென்னாரு....”

“இது எனக்கிண்டா ஒண்டும் வெளங்கல்ல. ஒன்னப் பகடி பண்ணத்தான் இப்பிடிச் செல்றானாக்கும்.....”

“இல்ல சேர், அவரு மெய்யாத்தான் சென்னாரு.... அவர்ர மகருக்கும் என்னக் கலியாணம் முடிக்க நல்ல ஆசதானாம்....”

“அவன் அகமலெவ்வயிம் ஒன்னப்போல ஒருலோளாத்தான். விடிய விடிய அவனும் விறக்கில்லாமக் கதப்பான்.”

“இல்ல சேர், அவருக்கு மகருக்காசி முதல்ல வேணுமாம். அதுக்குத்தான் அவரு அய்யாயிரம் காசி கேக்காரு..... இஸ்லாத்தில கலியாணம் முடிக்க மகருதானாமே முக்கியம். அவரு சென்னாரு அவர்ர மகளக் கலியாணம் முடிக்க, நம்முட ஊரில கடும் போட்டி யாம். எண்டாலும், அந்தப் புள்ளய எனக்குப் பண்ணித்தாறத்திக்கு அவருக்கு நல்ல விருப்பமாம். நீங்கதான் எனக்கு ஒதவி செய்யணும்.”

“அதெல்லாம் செய்வம். அவன் அகமலெவ்வட மகரும் கலியாணம் முடிச்சி உட்ட புள்ளதானே. அதுக்குள்ள இவரென்ன பெரிய புதுனம் காட்ற.....?”

“ஓம், சேர். அந்தக் கலியாணத்தில ஒரு புள்ளயிம் இரிக்கு, என்ன செய்யலாம். எத்தின நாளைக்கு நான் அங்கயிஞ்ச நக்குச் சோறு தின்டிக்கு திரியிற? எனக்கிண்டு ஒரு பொண்டாட்டி இரிந்தா, எனக் கிந்த நில வருமா.....? அதுக்குத்தான் சேர், கலியாணம் பண்ணிக்கேக்கன்....”

“செரி, அத நான் பாக்கன்....அன்னா அவன்ட ஒழவு மிசின் வருகிது. கவனமாய் பாத்துப் போ..... மழ பேஞ்சி ரோட்டெல்லாம் குண்டு குழியாப் பெயித்து. கன காலத்திக்குப் பொறகு சைக்கிள்ள வாறத்தால, இடுப்பெல்லாம் பச்சப் புண்ணா நோகிது. சீ! இந்த ரோட்டு எவளவு மோசமாக் கெடக்கு.....”

“இத, நம்முட எம்பிக்கிற்ற நீங்கதான் செல்லி வாற மொறக்கி கெறவல் போடச் செல்லணும். அவருக்கு உங்கிட செல்லுத்தான் நல்லா ஏறும். இல்லாட்டி வாற போகத்திக்கு இதால ஆருமே போக்குவரத்து செய்யேலா....”

“லாவக்கி நான் எம்பிற்ற போய், இந்த ரோட்டப்பத்தி கட்டாயம் செல்லணும். நாம செல்லி, எம்பி காசி போட்டுக் குடுத்தாலும், இந்தக் கொந்திராத்துக்காரனுகள் ஒழுங்காகச் செய்யணுமே..... அவனுக் கிவனுக்கு பந்தத்தக் குடுத்து, அரவாசிக் காச அவனுகள்ள வாயில போட்டுவானுகள். இப்ப இந்த ஒலகமே பந்தத்திலதானே இயங்கிது...”

“அது மெய்தான்....”

அப்துறகுல் பக்குவமாய்ச் சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். வயல் முழுக்கக் குருவி கிளி விரட்டுபவர்களின் சப்தம் வாணைப் பிளந்து கொண்டிருக்கிறது. இளஞ் சூரியனின் ஏறு வெய்யிலில் ரோட்டோரத்தில் கூதல் காய்ந்து கொண்டிருந்த வயது போன குரங்கொன்று எங்களைக் கண்டு பல்ளை இளித்துக் காட்டி விட்டு வயலுக்குள் பாய்ந்தோடுகிறது.

“பாருங்க சேர், நேத்து லாவு நம்முட செனத்தாண்ட செய்யதிட்ட., நான் கலியாணம் முடிக்கப் போறனெண்டு சென்னத்திக்கு, அவன் ஒனக்கென்னடா லூசி கலியாணமெண்டு பகடி பண்ணான். அப்ப நான் கலியாணம் முடிக்கப் போடாதா?”

“நீ என்ன மண்ணாங்கட்டிக்கு இதெல்லாம் போய், அவனிட்ட இவனிட்ட செல்ற....? எல்லாத்திக்கு முன்ன அவன் செனத்தாண்ட செய்யதே ஒரு லூசிதானே.....”

“எல்லாம் என்ற தலயெழுத்து. எனக்கென்ன அவளவு வயசா?”

“ஒனக்கு வயசில்ல, ஒண்ட போக்காலதான், ஒனக்கு வயசான.ங். வண்டிலொண்டு வருகிது. பாத்துப்போ....”

ஏறுவெய்யில் சினமடைந்து இளங்காலையைத் துரத்திக் கொண்டிருக்கிறது. சினமடைந்து கிடக்கும் ஏறுவெய்யிலின் சூட்டில், விளைந்து கிடக்கும் வயல்களில் படர்ந்திருந்த பனியெல்லாம் அழிந்து, பச்சைப் பசேலென்று கிடக்கின்றன.

“சேர், நீங்க மட்டும் மனம் வெச்சாத்தான் எனக்குக் கலியாணம் நடக்கும். ஒங்கள உட்டா எனக்கு ஆருதான் ஒதவிசெய்யப் போறாங்க....? பெத்த தாயே என்ன லூசெண்டு செல்றா...நானும் கலியாணம் முடிச்சி, என்ன லூசெண்டு செல்வறங்களுக்கு முன்னால வாழ்ந்து காட்டப்பறன்.....”

“அன்னா, கரத்தொண்டு வரிகிது. சைற்றால போ....அது வாற வரத்தப் பாத்தா, கொடி மாடு போல கெடக்கு.....”

“சேர்! நீங்க இல்லங்காம எனக்கு அய்யாயிரம் காசி தாங்க. ஒங்களுக்கு அஞ்சி தரம் அச்சிக்குப் போன நன்ம கெடைக்கும்....”

“ங்! செரி பாப்பம். நீ பாத்து சைக்கிள ஓட்டு..”

“அப்ப, அவருக்குக் குடுக்கிற மகருக்காசி அய்யாயிரமும்?”

“நான் ஊட்ட போய்த் தாறன். நீ யோசியாம சைக்கிள ஓட்டு. எப்பயிம் நான் சென்னாச் செல்லுத்தான். ஒனக்கு இனி, கலியாணம் பண்ணி வெக்கிற என்ற பொறுப்பு.”

கயற்றயடி ரோட்டில் அப்துல்றகூல் உச்சாகத்துடன் புழுதியைக் கிளப்பி, சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் கலியாணக் கற்பனையில் மிதந்து கொண்டிருப்பதை அறிந்த ஏறு வெய்யில், எங்கள் இருவரையும் விடாமல் துரத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

“சேர்! தலமவாத்திர மக்கள்ள தேயிலக் கட வந்திற்று....அன்னா நம்முட வயக்காரன் ஆதங்காக்காவும், நம்மளக் காத்துக்கு நிக்காரு, கடயில என்னயிம் குடிச்சிப் போட்டு போறயா....?”

“வாங்க போடியார்! ஆதங்காக்கா விடியச்சாமத்திலேயே வந்து, ஒங்களக் காத்துக்கு நிக்காரு.... ட போட்டா...? இப்பதான் சுட்ட முட்டக்கோசுமிரிக்கு....அத்திறகூல், அங்கால குடிலுக்க சைக்கிளக் கொண்டு போய்த் தள்ளி வெச்சிப் போட்டு வாவன்.....”

“செரி, ஆதங்காக்காக்கும் சேத்து நல்லா மூணு ட போட்டுக்கா. எனக்குக் கொஞ்சம் சீனி கொறச்சிப் போடு....”

“இன்னாங்க, முட்டக்கோசு நல்லாரிக்கும். எடுத்துத் தின்னுங்க....”

“அத்திறகுல், எடு.....ஆதங்காக்கா, நீங்களும் ஒண்ட எடுங்க.”

எல்லோரும் தேநீரை அருந்தி விட்டு, என் ஆம் வட்டை வயலைப் பார்ப்பதற்குக் கால் நடையாக நடந்து போகிறோம். என் வயலுக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஆலயடியோடை ஆறு வற்றி, சிலுகு தண்ணீரோடு கிடக்கிறது. வற்றிக் கிடக்கும் ஆற்றிலுள்ள குண்டு குழிகளுக்குள் தத்தளிக்கும் மீன்களைக் கொக்குகளும், வக்கா, உண்ணியன்களும் சேர்ந்து பிடித்துன்பதில் விசையேற்றி விட்ட பம்பரம் போல் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன. வயற்காரன் ஆதங்காக்கா, வரம்புகளில் சாய்ந்து கிடக்கும் கதிர்களை நீக்கிக் கொண்டு, முன் செல்ல, நானும், அப்துறகுலும் பின்னால் செல்கிறோம்.

“கவனமாப் பாத்து வாங்க. அண்டைக்கடிச்ச காத்துக்கு, வெள்ளாமயெல்லாம் நல்லாச் சாஞ்சுமுந்திற்று.....”

வயற்காரனின் சொற்படி நடந்து போய், அவன் அழகாகக் கட்டிடிக்கும் அட்டாளைப் பரனில் ஏறி இருந்து, விளைந்து உருண்டு திரண்டு கிடக்கும் என் வயலைப் பார்க்கிறேன். நான் பரனில் இருப்பதைக் கண்டு எங்கள் கண்டத்து வட்டவிதானை செளளகண்ட மீராலெவ்வை பரனடிக்கு வருகிறான். தென்றல் காற்று இதமாக வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. சின்னச் சின்னக் குருவிகள், வயலில் தங்கள் இஷ்டப்படி அங்குமிங்கும் பறந்து நெல்லமணிகளைக் கொத்தித் திரிகின்றன.

“போடியார வட்டைக்க காண்ற கரடி பொறக் காண்றாப் போல இரிக்கு. பொறகு சொகமா?”

“ஒரு மாதிரிக் கெடக்கு வட்டான.....நம்முட தொழிலுக்கு எங்க நேரமிரிக்கு? இண்டைக்கு வந்ததே பெரிய காரியமாச்சி. ஆதங்காக்காட கரச்சலாலதான் இண்டைக்கும் வந்த. அது செரி, ஒங்களுக்குத் தெரிஞ்ச வெட்டுத்தத்தி எங்கயிமிரிக்கா?”

“இப்பதான் நம்முட வகுத்துப் பக்கீர் மக்கள்ள கடயில கொக் கட்டிச் சோலயில இரிந்து வெட்டுத்தத்தியொண்டு வந்து கெடக்கு. இண்டைக்குப் பேசி நாளைக்கு வயல வெட்டச் செல்லுவோமா?”

ஓம், வட்டான. அந்தத் தத்தியப் பேசி, நாளைக்கு வெட்டுவம். ரேட்டு என்ன மாதிரியாம்?”

“அத, வட்டைக்க நடக்கிறாப்போல பேசிக் குடுக்கலாம்.”

“ஆதங்காக்கா.... நீங்க வட்டானைக்குக் கூடப்போய், அந்தத் தத்தியப் பேசி, நாளைக்கு வெட்ற வேலயப் பாருங்க.....வானமும் ஒரு மாதிரி அளகொழுப்பமாக் கெடக்கு.”

“வெளஞ்ச வெள்ளாமய என்னத்திக்கு வெச்சிரிக்கிற....? இரிக்கரிக்க நமக்குத்தான் நட்டம்..இண்டைக்குக் கத்தி கொழு வினாலும் நமக்கு நல்லம்தான். வெளஞ்ச வெள்ளாம ஒரு நாளக்குக் கெடந்தா.... ஒரு மூட நெல்லு கொட்டுங்கும். அதிலயிம் மூணு மாத்தயான் வெள்ளாமைக்குக் கொட்டுங்க செல்லத்தேவல்ல....”

“அப்ப, நீங்க போய் எல்லாத்தையிம் பேசிப்போட்டு, ஊட்ட வாங்க. மத்த அடுக்குகளப் பாப்பம். எனக்கும் ரெண்டு மூணு வழக்கெழுதிற வேலயிம் கெடக்கு.... அப்ப நாங்க வாறம்....”

வட்டானையும் வயற்காரனும் வகுத்துப்பக்கீர் மக்கள்ள வட்டைக் கடைக்குப் போகின்றனர். நானும் அப்துறகுலும் தலைமை வாத்திர மக்கள்ள கடைக்கு வந்து, அங்கு வைத்த சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு, ஊருக்கு வருகின்றோம். எங்களுக்கு முன்னால் சறுக்கல்ல சமுறுதீனும், வானம் பாத்தாண்ட வதக்கும் ஆலயடியோடையில் மீன் பிடித்துக் கொண்டு நடந்து போகின்றனர். மின்னல் வேகத்தில் மீன் கூடையோடு நடந்து கொண்டிருக்கும் அவர்கள் இருவரையும் முந்திக் கொண்டு, அப்துறகுல் சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய வேகத்தில் கயற்றயடி கிறவல் ரோடெல்லாம் புழுதி கிளம்பிக் கொண்டிருக்கிறது. ஏறுவெய்யில் உக்கிர மடைந்து சிங்காரம் கொழுத்துவதால், அதன் வெப்பத்தைத் தாங்க முடியாமல் பறவைகள் ரோட்டோரங்களில் நிற்கும் மதுர மரங்களில் குந்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

“சேர்! என்ற வெசயத்த லாவைக்கே முடிச்சிரணும். என்னப் பேயன், லூசி, பொண்ணயன் எண்டெல்லாம் கேலி செய்யிற. இந்த ஊராண்ட கண்ணுக்கு முன்னால, நான் கலியாணம் செஞ்சி, என்ற பொண்டாட்டியோட போகணும்....”

“நீ, எதயிம் யோசியாத, நான் சென்னாச் செல்லுத்தான். அவன் அகம லெவ்வ கேட்ட காசி அய்யாயிரத்தயிம், இப்ப ஊட்ட போய்த் தாறன். நீ அதக் குடுத்துப் போட்டு, அவன லாவக்கே காவின் எழுதப்

பள்ளில துண்டெடுக்கச் செல்லு. ஒனக்குத் தேவையான சாறன் சட்டய நான் எடுத்தாறன்.. செரிதானே?”

“செரி. சேர்!”

அப்துறகுலின் கட்டுக் கடங்கா மகிழ்ச்சி. கயற்றயடி கிறவல் ரோட்டை மூச்சுப் பிடித்து விழுங்கி வந்து, அக்கரைப்பற்று பிரதான தார் ரோட்டில் பெருமூச்சு விடுகிறது.

“இஞ்சு! பேர் ரோட்டுக்கு வந்திட்டம். இனிக் கொஞ்சம் கவனமாப் பாத்துப் போ....”

என் சொல்லுக்கு மதிப்பளித்து அப்துறகுல் சைக்கிளைப் பக்குவமாக ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். பல்களும் காருகளும் போவதும் வருவதுமாக இருக்கின்றன.

“சேர், கறி வாங்கிறயா? ஒலுவில்ல மீன் புடிச்சிரிக்கான் போல கெடக்கு. இன்னா, நம்முட செய்யதிர மீரானும், தலப்பாக்கட்டிடி அவக்கனும் பொட்டி நெறய மீன் கட்டிக்கு போறானுகள்.....”

“நல்லதாப் போச்சு. நீ மார்க்கட்டில சைக்கிள நித்தாட்டு. கறி என்னயிம் வாங்கிறுப் போனாத்தான் ஊட்ட தப்பலாம்.”

சூரியன் மூச்சுப் பிடித்து, உச்சியைப் பிடிக்க ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றான். சந்தையின் ஓரத்தில், சில கட்டாக்காலி நாய்கள் சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, பொறுக்க முடியாமல் காகங்கள் கத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

“இஞ்சு, சைக்கிள வெச்சிக்கிறு நீ. இவடத்தயே நிலல்லு. நான் போய் மீனப் பாத்து வாங்கிறு வாறன்.”

சந்தைக்குள் கடல் மீன்களோடு, குளத்து மீன்களும், வெளியில் மரக்கறிகளும் பரவலாகக் குவிந்து கிடக்கின்றன. வகிறண்ட வெள்ளயன், பொன்னங்கணியையும், வள்ளலயிம் வைத்துக் கொண்டு கத்துகிறான்.

“அப்துறகுல், என்ன இவடத்த நிக்கிற?”

“நானும் நம்முட லோயர் சேரும் அவர் ஆமவட்ட வயலுக்க போய் வந்து, அவரு மீன் வாங்கப் போறாரு, நான் அவரு வருமட்டும் காத்துக்கு நிக்கன்.”

“அது செரி, ஒனக்கும் நம்முட பீயிறுக்கி அகம லெவ்வட மகளுக்கும் கலியாணமெண்டு நம்முட அம்மிர அலியானிட்ட நீ சென்னயாம். மெய்தானா?”

“ஓம் மச்சான். அவருதான் மொதல்ல என்ன மாப்புள கேட்ட.....”

“அதிலென்ன. விருப்பமெண்டாச் செய்யிறானே. ஒனக்கென்ன வயசா...? ஒன்ட ஒடம் பிரிக்கிற சைசிக்கு. நாலு பொண்ணும் முடிக்கலாம்.”

“அவரு அகமலெவ்வ மாமாட மகளுக்கும் நல்ல விருப்ப மாம்.”

“பொறகென்ன, லாவைக்கே காவின் எழுதினா விசயம் முடிஞ்சி.”

“நீங்க செல்றாப் பேல, லாவைக்கு காவின்தான். லோயர் சேர், அவரு அகமலெவ்வ கேட்ட மகருக்குக் காசி அய்யாயிரத்தையிம் இப்ப தாறெண்டு செல்லரிக்காரு. எனக்கு மாப்புள உடுப்பும், அவரு தான் எடுத்துத் தரப் போறாரு.”

“ஒனக்கென்ன, நீ புடிச்சாலும், பெரிய புளியங்கொம்பத்தான் புடிச்சிரிக்காய். அவர உட்றாம விசயத்த சூட்டோட சூட்டாப் பாத்துக்க....”

“நான் உடமாட்டன். லாவைக்கே காவின் எழுதினாத்தான் என்ற நெஞ்ச மண் திங்கும்.”

“கலியாணத்தில் கடும் உசாராத்தான் இரிக்காய்.”

“பின்ன, என்ன மச்சான், நான் எத்தின நாளைக்கு இப்பிடித் தனிக்கட்டயா இரிக்கிற? என்னோட ஒத்தவன் எல்லாம் கலியாணம் முடிச்சி ரெண்டு மூணு புள்ளயளோட இரிக்கானுகள்...இந்த ஊருக்க எவனுக்கு என்னப் பத்தி ஒரு கவலரிக்கு? எல்லாரும் என்னக் கூட்டிக்குப் போய் நல்லா வேல வாங்கிறானுகள். ஆராவது ஒருவன் அஞ்சி சதக்காசி, ஒழுங்காத் தாறானா ? ஏதோ நானும் அல்லா படச்ச படப்புத்தானே.....மத்தவனுக்களுக்கிரிக்கிற ஆச எனக்கு மட்டும் இல்லியா...?”

“இப்ப இதெல்லாம் ஒனக்கு ஆரு இல்லெண்டு சென்ன ? ஒன்ட கோலத்தாலதான் ஊரான் அப்பிடி ஒன்ன நெனக்கான். சும்மா வாறவன் போறவனோட உப்புச்சப்பில்லாத அந்தக் கதய இந்தக் கதயக் கதச்சிக்கிற்று இரிந்தா. ஒன்ன எவன் கணக்கெடுக்கப் போறான்? முதல்ல..... இந்தத் தலயில சுத்திரிக்கிற சீலத்துண்ட எடுத்தெறி.... அப்பதான் ஒன்ன மனிசன் மனிசனாக் கணக்கெடுப்பான். இல்லாட்டி கொறவனாத்தான் கணக்கெடுப்பான். எந்நேரமும் வெள்ளாமைக்கு எண்ணடிக்கிறதப் பத்தியிம். ஆத்த மறிச்சி கட்டுக் கட்டறதப் பத்தியிம், கடற்கரையில மீன் புடிக்கிறப் பத்தியிம் கதச்சிக்கிரிந்தா, எந்தப் பொம்புள ஒன்னக் கலியாணம் முடிக்க வரப்போறாள்? எல்லாம் நமக்குள்ளதான் இரிக்கு. நாமளே நம்மளப் பேயனாக்கிற்று மத்தவனக் கொற சென்னாச் செரி வருமா? ”

“நானினி அப்பிடியெல்லாம் கதக்க மாட்டான் மச்சான். இனி நீ சென்னபடிதான் நடப்பன். நீயும் அவரு அகமலெவ்வமாமாட்ட கொஞ்சம் நல்லாச் செல்லு. அவர் புள்ளயிம் நல்ல வடிவு மச்சான். எனக்கு அந்தப் புள்ளயக் கலியாணம் முடிக்கச் செல்லொண்ணா ஆச...”

“காதர்! ஒங்கு மாமீர் மகன் அத்திறகுல் என்ன செல்றாரு?”

“வாங்க சேர், லாவைக்கு அவருக்குக் கலியாணமாம். கால் நெலத்தில படாம நிக்காரு.”

“மச்சானுக்குப் புத்தியெல்லாம் சென்னியா?”

“எல்லாம் செல்லிரிக்கன். இனி இவரு ஒழுங்கா நடந்தாச் செரிதான்.”

“ங். அதயிம் பாப்பமே, ஏதோ அவரும் மனிசன்தானே. அவருக்கும் ஆச, பாசம் இரிக்காமலா போகும்? அவர் ஆசயயிம் நெறவேத்தி வெய்க்கத்தானே வேணும். அப்ப நாங்க வாறம். அத்திறகுல், சைக்கிள எடு.”

எங்கள் சைக்கிள் ரோட்டை விழுங்கி, என் வீட்டுக் கேற்றடியில் வந்து நிற்பதைக் கண்ட என் நாய் பொட்டு, வாலைக் குழைத்து அனுகிக் கொண்டு வருகிறது. எங்கள் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது போல், எங்கள் வீட்டு மணிக்கூடு பதினொரு தரம் அடித்து ஓய்கிறது.

“அத்திறகுல், இன்னா, இந்த மீனையிம் சாமானையிம் கொண்டு போய் லாத்தாட்டக் குடுத்திட்டு என்ர ஒபிசிக்க வா.”

நான் வாங்கி வந்த மீனையிம், மரக்கறி சாமானையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு போகும் அத்திறலுக்குப் பின்னால், எங்கள் பூனை கத்திக் கொண்டு போகிறது. என் காரியாலய அறையிலுள்ள மேசையில் வழக்குத் தோரணகளும், சட்டப் புத்தகங்களும் பரவிக் கிடக்கின்றன.

“இன்னா, இதில அய்யாயிரமிருக்கு. இதக் கொண்டு போய் அவன் அகம லெவ்வட கையில குடுத்துப் போட்டு, லாவைக்கு காவின் எழுத, பள்ளிக்குப் போய்த் துண்டெடுக்கச் செல்லு...”

அப்துறகுல் காசை வாங்கிக் கொண்டு தெறிபட்ட அம்புபோல் பறக்கிறான்.

“இஞ்ச ஒங்களத்தான். கையக்காலக் கழிவிற்று, தண்ணிச்சோறு திங்க வாங்க. இன்டைக்கு கூனிச்சம்பல்தான். சுடுசோத்துக்கு நல்லாரிக்கும். வந்து தின்னுங்க...”

என் மனைவி தன் சமையலின் திறமையை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டி விட்டு, நான் வாங்கி வந்த மீன்களை அறுத்துத் துப்புரவு செய்யும்போது, எங்கள் பூனை அவள் பக்கத்தில் இருந்து ஓயாமல் கத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

“ச்சா ! கன்னானைக்குப் பொறகு கூனிச்சம்பல் நல்லாத்தான் இரிக்கு.”

காலைச் சாப்பாட்டை முடித்து விட்டுப் போய், விறாந்தையில் கிடக்கும் கதிரையில் ஆறுதலாகக் குந்தியிருந்து, இன்றைய பத்திரிகை களைப் பார்க்கிறேன். வீட்டு முற்றத்தில் பூத்துக் குலுங்கி நிற்கும் மல்லிகைச் செடியில், அழகான வண்ணத்துப் பூச்சிகள் இரண்டு, அதன் மேல் பறப்பதும், இருப்பதுமாகத் திரிகின்றன. சூரியன் உச்சியை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்கிறான்.

கார்த்திகை மாதக் காங்கையைச் சுமந்து வரும் காற்று, உசாராக வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. ரகுமானியாத் தைக்கதா மோதின் மொழு கண்ட உதுமாலெவ்வை, லுஹர் தொழுகைக்கான பாங்கை ராக

மெடுத்து விடுகின்றார். அப்பொழுது காசோடு போன அப்துறகூல் பேயறைந்தவன் போல் வந்து நிற்கிறான்.

“என்ன அத்திறகூல், என்ன நடந்த?”

என் கேள்விக்கு விடையாக அவன் நேத்திரங்கள் குளமாகின்றன. எண்ணற்ற இன்பச் சுவைகளை இதயத்தில் தாங்கிக் கொண்டு இளம் வானம்பாடி போல் பறந்து சென்ற அவன், மீள முடியாத துயரத் தோடு வந்து கூனிக் குறுகி நிற்கிறான்.

“எனக்குக் கலியாணம் வேணாம் சேர்...”

“ஏன்ரா, என்ன வெசயம்? ”

“அவன் அகமலெவ்வ, என்னப் பகடி பண்ணத்தான் அவன்ட மகள் எனக்குக் கலியாணம் பண்ணித் தாறெண்டு சென்னயாம். லூசிக்கென்னடா கலியாணமெண்டு எனக்கு நல்லா ஏசி, அறஞ்சிம் போட்டான்.”

“சீ! ஈமான் இசுலாம் தெரியாத குடிகாரப் பயல்....அந்த நாயிர செல்லக் கேட்டுக்கு, இப்படியெல்லாம் நடந்த ஒனக்குத்தான்டா முதல்ல செருப்பாலடிக்கணும். கழிசற நாய் ஒனக்கென்னத்திக்கிடா அவன் அறஞ்ச? அவன பொலிசில புடுச்சிக் குடுக்கணும்டா....

“அவன் என்ன நல்லாப் பேயனாக்கிப் போட்டான். அவனுக்கு எவ்வளவு வேலயத்தான் நான் சும்மா செஞ்சி குடுத்திட்டன்.... அவன்ட மகள் சவுதிக்குப் போக நாளைக்குக் கொழும்புக்குப் போறயாம். அவன் சப்பு லெவ்வக்கனியும், அங்கதான் குந்திக் கிரிக்கான். அவனும் எனக்குத் தாறுமாறா ஏசினான். எல்லாம் என்ற தலவிதி....”

“அவன் கெட்டான் கழிசற நாய். ஒழுங்கா பொண்டாட்டி புள்ளயளுக்கு சோறுமுச்சி குடுக்கேலாம், பொம்புளப்புள்ளயள சவுதிக்காரண்ட பீயள்ள அனுப்பிப் போட்டு, குடிச்சிக்குத் திரியிற நாய்கள் பெரியாக்கள். ஒன்னப்போல ஒரு ஒழப்பாளி, அவன்ட மகளுக்கு மாப்புளயாக் கெடச்சாப் போதா. டேய்! நீ எதையிம் யோசிக்காம சும்மாந்ரா. நான் ஒனக்கு ஒழுங்கான பொண் பாத்துக் கலியாணம் முடிச்சித் தாறன்.....”

“சேர், இனி எனக்குக் கலியாணமே வேணாம். இந்த ஊரான் நெனக்கிறாப்போல, நான் மகுத்தாகும் வரைக்கும் லூசாகவே இரிந்து, மகுத்தாப் போறன்....சேர், என்ன எவன் என்ன சென்னாலும், பரவாயில்ல. ஆனா, நீங்க மட்டும் இந்த லூச, ஒரு மனிசனாப் பாத்துக்கிட்டாப் போதும்.”

அப்துறசூலின் இதய வேதனையின் காங்கையில், மானிடம் வெந்து கருகிக் கொண்டிருக்கிறது.

“அப்துறசூல், நீ சாப்பிட்டியா? வா...வந்து சாப்பிடு.....”

அப்துறசூல் என்னை மதித்து, குசினிக்குள் சாப்பிடப் போகிறான். அவன் எனக்கு என்றுமே, மானிட நேசமுள்ள மனிதன்தான்.

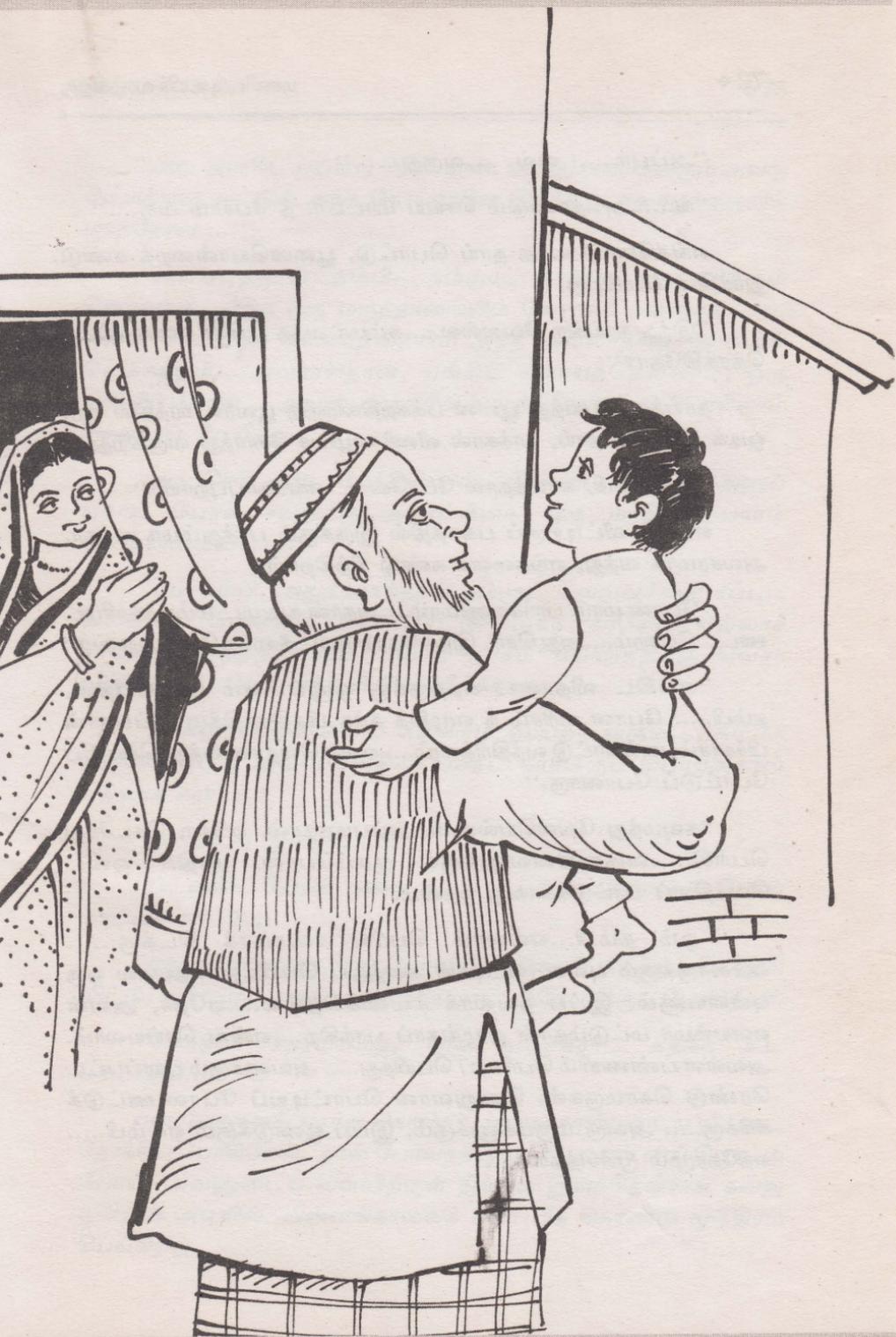
ஏழ்மை அவனுக்கொரு தூசு!

நோன்புப் பெருநாளான ஊருக்கு வந்த என் மகளும் மருமகனும் இன்னும் கொழும்புக்குப் போகவில்லை. என் மருமகன் கொழும்பில் பொறியியலாளராக வேலை செய்கிறார். இவர்களுக்கு மூன்று வயது கூட நிரம்பாத ஆண் குழந்தை இருக்கிறான். இவனுக்கு எந்த நேரமும் நான்தான் வேண்டும். நான் போகுமிட மெல்லாம் என்னோடு ஒட்டிக் கொள்வான். எங்கள் வீட்டில், அவன் சொற்படியெல்லாம் கேட்டு நடக்கும் ஒரே ஒரு ஜீவன் நான் மட்டுந்தான். அவன் நினைத்த நேரமெல்லாம் என்னை மாடாகவும், குதிரையாகவும் ஆக்கிச் சவாரி செய்வான். அதில் அவனுக்கு அலாதி விருப்பம். கதைகள் கேட்பதில் அவன் சூரன். அவன் கேட்கும் போதெல்லாம் நான் கதை சொல்ல வேண்டும். என் கதைகளில் அவனுக்கு அலுப்புத் தட்டினால், என்னை வெளியில் தூக்கிக் கொண்டு போகச் சொல்லுவான். நானும் அவனுடைய ஆசைக்குத் தடை போடுவதில்லை. அவன் ஆசை தீருமட்டும் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியில் சுற்றித் திரிவேன். அப்படித் தூக்கித் திரியும் போது, நாய், பூனையைக் கண்டால் "வவ்... வவ்... மியாவ்.. மியாவ்...." என்று கத்திச் சிரிப்பான். ஒரு சில நேரங்களில் எங்கள் வீட்டிலுள்ள பூனையைச் சிறுகம்பொன்றைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, விரசித்திரிவான். எங்கள் நாய் பொட்டோடு, இவனுக்கு நல்ல விருப்பம். கையிலிருக்கும் சாப்பாட்டுச் சாமான் எதுவாக இருந்தாலும், அதை நாய்க்குக் கொடுத்து விட்டு, அது சாப்பிடும்வரை

பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். என் நாயும் அவனோடு பாசத்தோடு நடந்து கொள்ளும். இவனுக்குப் பசுமாடுகள் என்றால் கொள்ளைப் பிரியம். என் ஆமவட்டை வயக்காரன் குத்தியன்ட மம்மக்காசின் பசுமாடுகள் வளர்க்கிறான். என் பேரன் மாடுகள் பார்க்க ஆசைப் பட்டால், இவனுடைய வீட்டிற்கு அடிக்கடி தூக்கிப் போவேன். நாலஞ்சி வருடங்களுக்கு முன்னால், நான் காசி கொடுத்துத்தான், மாவடிப் பள்ளியிலிருந்து ஒரு பசுவும் கன்றும் வாங்கி வந்தான். இன்று மம்மக்காசீமிடம் பத்துப் பதினைந்து உருப்படிகளுக்கு மேல் இருப்பது அவனுடைய விடாமுயற்சி என்றுதான் கூறவேண்டும். இவனுடைய குடும்பச் செலவுகள் யாவும், இந்தப் பசுமாடுகளின் ஊதியத்திலிருந்துதான் ஒழுங்காகப் போகின்றன. இவனுக்குப் பார்ப்பட்ட மூன்று குமருகளோடு, ஒரு பையனும் இருக்கிறான். என் குடும்பத்திற்கு இவனும், இவன் குடும்பமும் நல்ல உதவி. எங்கள் வீட்டில் நல்லது கெட்டது எதுவாக இருந்தாலும், மம்மக்காசீமும், அவன் மனைவி மக்களும், நேர காலத்தோடு வந்து உதவி ஒத்தாசை செய்வார்கள். மம்மக்காசீம் நல்ல உழைப்பாளி. பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக, என் ஆமவட்டை வயலைச் செய்கை பண்ணி வரும் அவனிடம் பொய், களவு மருந்துக்கும் கிடையாது. எத்தனையோ தாங்க முடியாத வாழ்க்கைச் சமைகளையெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு, மானமுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவனொரு மனித நேயமுள்ள மனிதன். எங்கள் ஊரில் யார் இறந்தாலும், இறந்தவரின் வீட்டுக்கு முதலில் சென்று, அவரின் இறுதிக் கடமைகளுக்குக் குரிய எல்லா வேலைகளையும் செய்து கொடுப்பான். இதனால் எங்கள் ஊர் மக்கள் எல்லோரும் இவனோடு நல்ல பாசம். அவனும் எங்களுரிலுள்ளவர்களுடன் வயது வித்தியாசமில்லாமல் அன்போடு பேசுவான். பழகுவான். சொல்லப் போனால், அவனொரு முழு மனிதன்.

“அப்பா! இம்பா பாப்பம் வா...”

என் பக்கத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த என் பேரன், மம்மக்காசீம் வளர்க்கும் பசுமாடுகளைப் பார்ப்பதற்கு விடுத்த அழைப்பை முழுமனதோடு ஏற்று, அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு போகிறேன். என் வாசலில் படுத்துக் கிடந்த நாய் பொட்டும் எங்களோடு வருகிறது.

“அப்பா.....! வவ்.....வருது.....”

“ங்.....அதொண்டும் செய்ய மாட்டா. நீ பேசாம வா.....”

எங்களோடு வந்த நாய் பொட்டு, பூனையொன்றைக் கண்டு துரத்திப் போகிறது.

“இந்த நாய்க்கு வேலல்ல.....சும்மா வந்த பூனய என்னத்திற்கு தெரத்திதோ?”

நாய்க்குப் பயந்து பூனை பக்கத்திலிருந்த பூவரச மரத்தில் ஏற, ஓடிக் களைத்த நாய், நாக்கால் வீணி வழியச் சோர்ந்து வருகிறது.

“என்னம்பி, காலத்தால பேரனோட எங்கோப்புறாய்?”

எங்கள் வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் பாத்தும்மா ராத்தா, அவசரமாக வந்து, எங்களைக் கண்டு நிற்கிறாள்.

“பேரன் மாடு பார்க்கணுமாம்....அதான் நம்முட மம்மக்காசிம்ட ஊட்ட போறம்....அது செரி, இந்த நேரத்தோட நீ எங்க போப்புறாய்?”

“எங்கிட விதானட கந்தருக்கு ஒழுப்பிளம் போப்புறன், தம்பி..... போன வரிசம் நீ எழுதித் தந்த பித்திசத்திக்கு இப்பதான் பிச்ச்சம்பளக் காட்டு வந்திரிக்காம்.....லாவு வெதான வந்து செல்லிப் போட்டுப் போனாரு.”

“கவுமந்து வேலயெல்லாம் அப்புடித்தான். ஏதோ, கெடச்சது பெரிசி.....வகுறாதினவனுக்குக் குசுப்போன மாதிரி ஒன்ட வெத்திலப் பாட்டுக்காவது ஒதவும்.”

“ஓம் தம்பி...எல்லாம் பெரிய கஸ்ரமாக் கிடக்கு..... எல்லாருக்கும் புள்ள குட்டிகள் கனத்துப் பெயித்து....அதால ஒரு புள்ளயளும், இப்ப நல்லாக் கவனிக்கிறல்ல....ஏதோ, அவள் எனயம்மா மட்டும்தான் ஒழுங்காப் பாக்கிற....என்ன செய்யலாம். அவள்ள பண்ணயிம் பெரிசாப் பெயித்து..... அவளுக்குப் பாரப்பட்ட ரெண்டு கொமருகள். கொறுவான் பொட்டியப் போல ஊட்டுக் கரிக்கு..... அவரு மருமகனுக்கும், இப்ப ஒண்டுக்கும் ஏலம்பி..... எந்நேரமும் மூச்சித்தான்....”

“அது அவகிட பரம்பர நோய்தான். அவகு வாப்பாக்கும் அவரு மெளத்தாகு மட்டும் அந்த நோய்தானே இரிந்த....அத எதாலையிம் மாத்தேலா....”

“அப்படித்தான் தம்பி....நம்முட ஜாவிரு லாக்குத்தரும் சென்னாரு....இத ஒரு மருந்தாலையிம் லேசாக்க ஏலாதாம்....ங், என்ன செய்யிற? எல்லாத்தையிம் அந்த அல்லாதான் லேசாக்கி வெக்கணும்....அவராலதான், எங்கிட கனாயத்தெல்லாம், ஒரு மாதிரிப் போன....அவரு படுக்கயில உழுந்த பொறகுதான், எல்லாம் சிக்கலாப் பெயித்து....”

“அது செரி, ஒன்ட பேத்தியொன்ட இன்னா எல்லாரும் அனுப் புறாப் போல சவுதிக்கு அனுப்பினா, ஒரு மாதிரிப் பாரம் கொறயிமில்லியா...”

“ஓம் தம்பி, அதுக்காகத்தான் நம்முட லெவ்வக்கனி சப்புட கையில, புள்ளைக்கு பாஸ்போட்டு எடுக்க, காசோட எல்லாச் சாமானும் குடுத்திட்டம்....வாற மாசம் போறத்திக்கு வெசா வருமெண்டு லெவ்வக்கனி செல்லிரிக்காரு....”

“அல்ஹம்ந்துலில்லா, எல்லாம் ஹயறா வரும்.....சும்மா செல்லப்புடா. அவன் சவுதிக்காரண்ட காசிக்குப் பொறகுதான் எல்லாக் காசிம்.”

“அப்பா...! இம்பா....”

“ம், ஒன்ட பேரன் ஒன்ன உடமாட்டான்....கொண்டு போய் மாட்டக் காட்டு...”

பாத்தும்மா ராத்தா, என் பேரனின் கையைப் பிடித்துக் கொஞ்சி விட்டு, ஓட்டமும் நடையுமாக விதானட கந்தோருக்குப் போகிறாள்.

“கொஞ்ச நேரமாவது, ஒரு மனிசரோட கதக்க உட மாட்டாய்....”

என் பேரனைக் கடிந்து கொண்டு, மம்மக்காசிமுடைய வீட்டை நோக்கிப் போகிறேன். நான் போவதற்கு முன்பே, என் நாய் பொட்டு போய், அவனுடைய வளவிற்குள் நிற்கும் இளந்தென்னங் கன்று ஒன்றின் அடியில், பின்னங்காலைக் கிளப்பிக் கொண்டு மூத்திரம் பெய்கிறது.

“சீ!.. நாயே..... எங்க போனாலும் ஒன்ட புத்தி ஒன்ன உட்டுப் போகாது... மூத்திரம் பேய வேற எடமில்லாம வந்திற்றாரா..... மம்மக்காசீம்!”

“வா காக்கா.....என்னாக்கா? ஒரு வெசகளம் சென்னா வர மாட்டனா?”

“எனக்கொரு வேலயிமில்ல....என்ற பேரன்தான் ஒன்ட மாடுகளப் பாக்கணுமிண்டு வந்திரிக்கான்.”

“அவளுக்கென்ன கொழும்பாக்கள்....வாங்கம்பி, இம்பாக்காட்றன்...ஒரு குட்டிம்பாவும் கெடக்கு.....”

“என்ன கறுப்பி, கண்டண்டிடா?”

“ஒங்காக்கா, நேத்து லாவு ஈண்டு போட்டு....”

“அப்ப இனி பாலுக்குப் பஞ்சமில்ல....அல்லா ஒன்ட பண்ணையயிம் பெரிசாக்கிப் போட்டான்.....”

“அதெல்லாம் மெய்தான் காக்கா.....ஆனா, இதுகள வளக்கிற தான் பெரிய கஸ்ரமாக் கிடக்கு.....வட்டயெல்லாம் செஞ்சி போட்டான். அதால இதுகள மேய உட இடமில்லாமக் கெடக்கு.... இப்ப இதுகள நம்முட களப்புக்கதான் மேய உற்ற.... களப்புக்கயிம் புல்லு இல்ல.....மழயில்லாம எல்லாம் கரியிப் பெயித்து.. இந்த மில்காரனுகள், இப்ப தவுட்டுக்கும் வெலய கூட்டிப் போட்டானுகள். இதால இப்ப மாடுகள் வளக்கிற பெரிய செலவாக்கிடக்கு.”

“இப்ப என்னத்திக்குத்தான் வெல இல்ல...? மில்லுக்கரிந்து கூம்மா கொட்ற உமிக்கும், காசாப் பெயித்து. இப்ப உமியாலதானே செங்கல்லெல்லாம் சுற்றானுகள். கல்லுப் போர்ணைக்குள்ள உமியப் போட்டுத்தான் பத்த வெக்கானுகள்.”

“அதாலதான் காக்கா, இப்ப வாற கல்லெல்லாம் வயிரமில்லாமக் கிடக்கு. ஒழுப்புளம் கைதவறி உழுந்தாப் போதும், கல்லு, மாவும் தூளுமாப் போகுது.”

“கல்லு நல்லா வேகாட்டி, அப்பிடித்தான் ஒடயிம். அந்தக் காலத்தில கல்லுப் போறணைக்கு வீரக்கொள்ளி போட்டுத்தான் பத்த

வெக்கிற....அப்பிடி சுற்ற கல்லு, சுருங்கல்லையில் பாக்க வயிரமா இரிக்கும்.... அந்தக் காலத்தாண்ட வேலக்கு. பின்னாலயிம் இந்தக் காலத்தாண்ட வேல நிக்கேலுமா? ”

“மெய்தான் காக்கா. இப்ப எல்லாம் பகட்டுத்தான்....”

“அப்பா, இம்பாக் குட்டி காட்டு.....”

“டே தம்பேய்! வாடா ஒன்ட கறுப்பிரகுட்டியப் பாப்பம். என்ன நாகா, நாம்பனா?”

“நாகுதான் காக்கா...”

“அப்ப பரவாயில்ல..... ச்சா ...! நல்ல உசாராத்தான் நிக்கிது. எதுக்கும் இப்பதய பால கறக்கத் தொடங்கிராத...”

கறுப்பிர கன்றுக் குட்டியைப் பார்த்து என் பேரன் மகிழ்ச்சியில் மூழ்கித் தன்னையறியாமலே கை கொட்டிச் சிரிக்கிறான். வாளி பாயும் கன்றை அணைத்து, பசு கறுப்பி பாசத்தோடு நக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

“குட்டிம்பா வா...அப்பா, குட்டிம்பாவப் புடிங்க....”

“குட்டிம்பாவப் புடிச்சா....பெரியம்பா நமக்குக் குத்தும்..... செரி, இனிப் பாத்த போதும். நாம ஊட்ட போவம்..உம்மா மில்க் குடிக்கத் தேடுவா.....அப்ப, மம்மக்காசீம்! நாங்க வாறம்.....”

“இஞ்ச ஒங்களத்தான்! தேத்தண்ணி கலந்திற்றன்.. போடியார வந்து குடிச்சிப்போட்டுப் போகச் செல்லுங்க....”

“எனக்கு வேணாம்புள்ள...இந்தச் சீனி வருத்தத்தால தேயில குடிக்கிறத இப்ப கொஞ்சம் கொறச்சிக்கிற்றன். இது செரி. மகள்ள கலியாண வெசயம் என்ன மாதிரிக் கெடக்கு?”

“லாவு கூட, நானும் அவரும் ஆதங்காக்காட ஊட்ட போய்த்தான் வந்த.....அவக புடிச்ச புடியிலதான் நிக்காக.....”

“கடசியா என்ன செல்றாங்க?”

“சீதன பாதினம் இல்லாட்டியிம், இரிக்கிற ஊட்ட கல்லால கட்டி ஒரு போட்டுத் தரட்டாம்.”

“அதுக்கு நீங்கென்ன சென்னிங்க?”

“வெள்ளாம வெட்டி செஞ்சி தாறெண்டு செல்லிரிக்கம். எங்களுக்கென்டா என்ன செய்யிறென்டே தெரியல்ல.. ஊட்டக்கட்டி முடிச்சா, வாற அச்சி மாசம் கலியாணத்த முடிக்கலாமெண்டு செல்றாங்க.... இனி எல்லாத்துக்கும் அல்லாரிக்கான்.....”

“படச்சவன் படியளக்காமலா உட்ருவான்....? எதுக்கும் இந்த மாட்டில ரெண்ட வித்துப் போட்டு, கல்லச் சீமெந்த வாங்கி, ஊட்டு வேலயத் தொவங்கு. செய்வம் செய்வமிண்டா ஒண்டும் நடக்காது.....”

“அத நல்லாச் செல்லுங்க. நானும் இதச் செல்லிச் செல்லி, அலுத்துப் பெயித்தன். பாரப்பட்ட மூணு கொமருகள், கொறுவான் பொட்டிகளப் போல, ஊட்டுக்க இரிக்கிற கவல, ஆருக்குத்தான் இரிக்கு? என்ற செல்ல இவரு எப்பத்தான் ஒழுங்காக் கேட்ட....”

“இஞ்ச விடிய விரிச்சிற்றியா ஒன்ட கொப்பிய....?”

“டே தம்பி, நீ என்னடா அந்தப் புள்ளயோட கோவப்பற்? அது செலறதும் செரிதானடா...பாரப்பட்ட கொமருகள ஊட்டுக்க வெச்சிரிக்கிற பொறுப்பு, ஒனக்கெங்க தெரியப் போகுது? அதிர கஸ்ரம் பெத்தவளுக்குத்தான் தெரியிம்....”

“இத நான் ஒழுப்புளம் சென்னாப் போதும். எனக்கு ஒரே ஏச்சிம் பேச்சிம்தான். இன்னா..... இந்த ஊருக்க மத்தவனுகள் புள்ளயள சவுதிக்கு அனுப்புறாப் போல, நாமளும் ரெண்டு புள்ளயள அனுப்பினா, நமக்கென்ன கஸ்ரம் இரிக்கப் போகுது? அதுகள் போய் ஏதோ கொஞ்சக் காச அனுப்பினா நமக்கிரிக்கிற இட்றமுட்றகொற யிமில்லியா? என்ற எந்தச் செல்லத்தான் இவரு கேக்காரு.....”

“இஞ்ச புள்ள, நீ செலறதான் செரி.....எப்பயிம் மொடத்திக்குத் தான் கால்ல அரும தெரியிம். முன்னிட்டிக்கு ஒன்ட எளய புள்ளய சவுதிக்கு அனுப்புற வேலயப் பாப்பம்.....”

“இவன் நம்முட சப்பு லெவ்வக்கனி, எத்தினி தரம்தான் ஊட்ட வந்தான். அவன் கேட்ட நேரம் அனுப்பிரிந்தா எங்கிட முடும் யெல்லாம் எப்பயோ போயிரிக்கும். சும்மா, வந்தவன் போனவண்ட

செல்லக் கேட்டுக்கு எல்லாத்தையிம் திண்டு போட்டாரு. . இத நாம புத்தியாச் சென்னா, அடிக்க வாறாரு...”

“புள்ள... இந்த வெசயத்த இனி என்னோட உடு... அவன் லெவ்வக்கனியோட நான் பேசி, புள்ளய வாற மாசத்துக்குள்ள அனுப்புற வேலயப் பாக்கன்...”

“அப்பா....! ஊட்ட போவம், வா...”

“இனி நிக்கேலா... இவன் பால்குடிக்கிற நேரம் வந்திட்டு. நீ ஒன்ட புள்ளட பொறப்புச் சாத்து பத்திரத்த எடுத்துக்குடக்கெண்டு ஊட்ட வா... இவன் லெவ்வக்கனிக்கிற போய் வருவம்... சொணங்காம வா....”

“செரி காக்கா... தம்பி! போப்புறிங்களா...? செரியா இவரு நம்முட தம்பி சமீல் மாதிரித்தான்...”

அப்ப நான் வாறன் புள்ள...”

மம்மக்காழீமுடைய பசுமாடுகளைப் பார்த்து விட்டு வரும் போது, எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் உள்ள சிற்றொழுங்கையால் வந்த கட்டாக் காலி மாடுகள் சிலதைக் கண்டு, எங்களோடு வந்த நாய் பொட்டு குரைத்துக் கொண்டோடுகிறது.

“அப்பா... லொள்ளு, வவ்... வவ்....”

நாயின் சண்டித்தனத்தைக் கண்டு என் பேரன் சப்தமிட்டுச் சிரிக்கிறான். அப்பொழுது எங்கள் சிற்றொழுங்கையால் ரகுமானியாத் தைக்காமோதின் உதுமாலெவ்வை அவசரமாக வருகின்றார்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் போடியார்!”

“வ அலைக்குமுசலாம்... என்ன, மோதின் மாமா, எங்க அவசரமாப் போறிங்க...?”

“இன்டைக்கு நம்முட தைக்காப்பள்ளி அவுதக் கழுவப் போறன். இப்பக் கழுவினாத்தான். லொகருக்குத் தண்ணி நெறப்பி வெக்கச் செரியா வரும்.. ஆருமில்லாம எல்லா வேலயிம் என்ர தனிக்கையால தான் செய்யணும்.... பள்ளி லெவ்வ சும்மா பேருக்குத்தான் இரிக்காரு. இப்படியான வேல செய்யிற நேரம்

திரும்பியும் பாக்க மாட்டாரு... இப்ப எனக்கு ஒண்டுக்கும் ஏலா. தம்பி... வயசும் எழுபதுக்கும் மேலயாப் பெயித்து... இப்ப கண்ணெல்லாம் நல்லாப் பொகஞ்சும் பெயித்து. தூரத்தில வாற ஆக்கள அறவமதிக்கேலாமக் கிடக்கு. என்னால் இந்த மோதின் வேல இனிப் பாக்கேலா, தம்பி..."

"இப்ப நீங்க எவ்வளவு காலமா இந்த மோதின் வேல பாக்கிங்க?"

"கிட்டத்தட்ட முப்பது வரிசத்துக்கு மேலயாப் பெயித்தம்பி. நம்முட குண்டுக்கோப்ப மோதின் மெளத்தான கையோட நான் மோதினா வந்த... பாருங்க தம்பி, பாவம்! இன்டைக்கும் அவர்ர குடும்பம் நக்கயிம் தவிடில்லாமத்தான் கெடக்கு... அதப் போலத்தான் என்ற குடும்பமும் கெடக்கம்பி... இந்தக்கத்தம், பாத்தியா ஒதிற காசி என்னத்திக்கு தம்பி காணும்...? பள்ளில மோதின் வேல பாத்தா, எங்களுக்குப் பள்ளிய உட்டுப் போட்டு ஒரு பக்கமும் போகேலா. ஒழுப்புளம் வாங்குடப் பிந்தினாப் போதும். நம்முடாக்கள் பள்ளிய மத்தப் பக்கம் பிரட்டி எடுத்திருவானுகள். ஏதோ நாங்க அல்லாக்குப் பயந்து இந்தக் கடமயச் செய்யிறம். எங்கள இந்த ஊரான் எவளவு கேவலமா நெனக்கானுகள்... கத்தத்து பூனெண்டு எங்கிட மொகத்திலேயே செல்றானுகள். எங்கிட மனம் கொதிக்கி தம்பி..."

"அவன் கெட்டான் புழுக்க... அவனுக்குத் தெரியிமா இந்த மோதின் வேலட மகிம...? எங்கிட நபிகள் நாயகத்திர கூட்டாளி பிலால் றலி செஞ்ச வேல இது... இதெல்லாம் இந்தக் கழிசறயளுக்கு எங்க தெரியப் போகுது..."

"ம்.... எல்லாத்துக்கும் அந்த அல்லாதான் போதுமானவன். அவன் மட்டும் எங்கிட பணிய ஏத்துக்கிட்டாப் போதும்.... அவன் எங்களுக்கு உற்ற எந்தக் கஸ்ரத்தையிம் நாங்க பெரிசா நெனக்க மாட்டம்..."

"மோதின் மாமா...! இந்த மடயனுகள் கதைக்கிறதப் பத்தி நீங்க எதயிம் யோசியாம, உட்டுத்தள்ளங்க.. இஞ்செல்லாட்டியிம், ஆகிறத்தில அல்லா ஒங்களுக்கு நல்ல கூலியத் தருவான்....."

"தம்பி! ஒங்களைப்போல நாலஞ்சி சாலியான சீதவிகள் இந்த ஒலகத்தில இரிக்கிறதாலதான், ஒழுங்கா மழயிம் பெய்யிது.... இந்த

ஊரில நான் எத்தன பேரத்தான் என்ற கையால குளிப்பாட்டி, அடக்கிப் போட்டன். ஆனா, என்ற மய்யத்த ஆருதான் குளிப்பாட்டி அடக்கப் போறாகளோ? அதுதான் எனக்குப் பெரிய கவல தம்பி.....”

“மாமாநாங்கெல்லாம் உசிரோட இரிக்கக்கிள நீங்க இப்பிடிக்கதைக்கலாமா நீங்க மெளத்தானா, ஒங்கிட ஒடம்பில இரிக்கிற சூடார்றத்திக்கிடயில கொண்டடக்கிருவம் இன்சால்லா, நீங்க எதயிம் யோசியாம சந்தோஸமா இரிங்க.....”

“தம்பி,இந்தக் கிழவனுக்குச் சொந்தமா ஒலகத்தில இரிக்கிற சொத்தெல்லாம் ரெண்டு சட்டயிம், ரெண்டு சாறனும், ஒரு தொப் பியிம்தான்.....மத்த சொத்தெல்லாம் அல்லாட ஈமான் மட்டும்தான் இரிக்கு.....”

“மாமா! ஒலகத்தில மனிசனுக்கு அந்தச் சொத்துத்தான் பெரிய சொத்து. அது இரிந்தா ஆருக்கும் பயப்புடத் தேவயில்ல.....”

“அப்ப நான் வாறன் தம்பி”

“அல்லாட காவலாப் போயிற்று வாங்க, மாமா.....”

“அப்பா, ஊட்ட போவம், பசிக்கிது....”

“செரி, போவம், வா.....”

உதுமா லெவ்வை மோதின், அவரின் அந்திம காலத்தோழனான பூண்போட்ட கருங்கல்லிப் பொல்லை உறுதியுடன் ஊன்றி, ரகுமானி யாத் தைக்காவை நோக்கி அமைதியாக நடந்து கொண்டிருக்கிறார். இன்றும் வாழ்க்கையின் அடிமட்டத்திலேயே கிடந்து கொண்டு, அதன் இனிய சுகங்களில் துளியைக் கூடக் காண முடியாமல், சதா ஏழ்மையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் உதுமாலெவ்வை மோதினின் மனவுறுதியையும், இறை பக்தியையும் எண்ணிக் கசிந்துருகிப் போகும் எங்கள் முன்னால், கட்டாக் காலிமாடுகளுக்குச் சண்டித்தனம் காட்டி, அவைகளைத் துரத்திவிட்ட பெருமிதத்துடன் நாய் பொட்டு தலை நிமிர்ந்து போகிறது. எங்கள் வளவிற்குள் கிளை பரப்பி, பூத்துக் குலுங்கி நிற்கும் வேப்ப மரத்திலிருந்து குயிலொன்று, ராகமெடுத்துக் கூவிக் கொண்டிருக்கிறது. எங்கள் இருவரையும், வீட்டுக் கடவலடியில் எதிர்பார்த்து நிற்கும் மகள் ஹூஸ்னாவைக் கண்டு, என் பேரன் தாவிக்கி குதிக்கிறான்.

“உம்மா, குட்டிம்பா பாத்த..... கனக்க பெரியிம்பா... வவ்.. வவ்... பாத்த...”

“இன்னம்மா, ஒன்ட மகனப்புடி.... கையெல்லாம் செத்துப் பெயித்து. இந்தக் கெழவனத் தூக்க எனக்கேலுமா.... கைய உட்டு எறங்கல்ல.”

“அப்பா, பாவம் ... அப்பாக்கு கையெல்லாம் நோகுதாம்... வாங்க, மில்க் குடிப்பம்...”

மகனைத் தூக்கிக் கொண்டு போகும் என் மகளுக்குப் பின்னால், நாய் பொட்டு குழைந்து கொண்டு போகிறது.

“என்ன ஒங்கு வாப்பாக்குத் தண்ணிச் சோறு திங்க இன்னம் நேரம் கெடக்காமா...? மகள், கையக்கால கழுவிற்றுவாப்பாவ வரச் செல்லுகா... எனக்கும் பசிக்கிது.....”

“செரிவாறன். நீ எல்லாத்தையிம் எடுத்து வெய்.... கொஞ்சம் தயிரும், சீனியும் சேத்து வெய்...”

கிணற்றடியில் கை, கால் முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு, என் மனைவி லத்திபாவின் ஆணையை நிறைவேற்றுவதற்காகக் குசினிக்குள் போகிறேன். என்னைக் கண்டவுடனேயே எங்கள் பூனை மூச்சுப் பிடித்துக் கத்துகிறது.

“ங் வந்திற்றியா? ஒனக்கு எவ்வளவு போட்டாலும், இந்தக் கத்துவய உடமாட்டாய்..... சீ! அங்கால போ...”

“நீ, அத உட்டுப்போட்டு, அந்தத் தண்ணிக்கோப்பய இஞ்சால எடுத்து வெய் தயிரு நல்லாரிக்கா.?”

“அதுக்கென்ன, முதியாங்கண்டுத் தயிரு.... நல்லாரிக்கு. நேத்து வாத்த தயிரில, இவளவுதான் மிச்சம். எல்லாத்தையிம் நக்கிற்றாக நீங்க தின்னுங்க. நான் போய் இந்தச் சோத்த நம்முட பொட்டுக்கு வெச்சிற்ற வாறன்.... அதுவும் நம்மளப் போல ஒரு உசிருதானே....”

என் மனைவி நாய் பொட்டுக்குச் சாப்பாடு கொடுத்த பின்புதான் சாப்பிடுவது வழக்கம். அதன் மீது அவளுக்கு அவளவு விருப்பம். பால் குடிமாறாத சின்னக் குட்டியாகக் கொண்டு வந்த பொட்டு பத்து

வருசமாகியும் எங்களோடுதான் இருக்கிறது. இரவு நேரங்களில் எங்கள் வளவிற்குள், ஒரு பூச்சிகூட வராமல் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளும். இதனால் பொட்டைக் கண்டாலே எல்லோருக்கும் பயம்.

“பொன்னங்கணி எலக்கறி இரிக்கியோஓ.....!”

“புள்ளேய்! அன்னா எலக்கறிக்காரி வாறா, கூப்பிட்டு வாங்குகா....”

“வாப்பா, பொன்னங்கணின்டா உசிர உட்டுவாரு லெக்கோ! எலக்கறியக் கொண்டாகா.....”

“முதல்ல ஒங்கிட நாயப் புடி புள்ள....”

“அது, அங்கால கெடக்கு. நீ உள்ளுக்கு வா....”

“வெள்ளத்தில ஆஞ்ச வள்ளலும், ஆத்தில வடிச்ச கூனியும் வெச்சிரிக்கன் புள்ள . புளிபோட்டுக் கடஞ்சா, ரெண்டகப்பச் சோறு கூடத் திங்கலாம்... வேணுமாகா...? பொன்னங்கணிக்குள்ள கூனி போட்டு ஆக்கினா, சோக்கரிக்கும் புள்ள, என்ன தரயா...”

“அதெல்லாம் வேணா ரெண்டு தட்டு பொன்னங்கணி மட்டும் தா... வாப்பா பொன்னங்கணி மட்டும்தான் திம்பாரு.”

“அப்ப கூனி வேணாதா?”

“பரவாயில்ல, அரக்கொத்து கூனி போடு... இன்னா, காசி...”

வாங்கிய இலைக்கறியையும், கூனியையும் தட்டோடு கொண்டு வந்து, குசினிக்குள் வைத்து விட்டு, மகள் ஹூஸ்னா, நான் சாப்பிட்ட பீங்கான் கோப்பைகளைத் துப்பரவு செய்யும் போது. பூனை, எச்சிலுக்காகத் தொடந்து கத்திக் கொண்டிருக்கிறது. எங்கள் கிணற்றடியில் நிற்கும் வாழை மரத்திலிருந்து, காகமொன்று எச்சித் தண்ணீருக்காக ஏங்கித் தவித்துக் கரைகிறது. என் மனைவி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். நான் சாப்பிட்ட களைப்புத் தீர, விறாந்தையில் கிடக்கும் சாய்மனக் கதிரையில் வந்து குந்தியிருக்கிறேன். அப் பொழுது, பாலைக் குடித்த கையோடு என் பேரன் வந்து என் மடியில் ஏறி இருந்து கொண்டு, கதை சொல்லும்படி அடம் பிடிக்கிறான்.

எங்கள் வீட்டு வாசலில், எண்ணற்ற பூக்களை உமிழ்ந்து நிற்கும் மாதுள மரத்தில், கொட்டப்பாக்கான் குருவிகளிரண்டு அங்கு மிங்கும் பறந்து, பூக்களில் தேன் குடித்துக் கொண்டுருக்கின்றன.

சாப்பிட்டு முடித்த என் மனைவி அவசர அவசரமாகத் தன் கையையும், வாயையும் முந்தானையால் துடைத்தபடி, என்னிடமிருந்து எதையோ எதிர்பார்த்து வந்து நிற்கிறாள்.

“என்னயாம். ஒங்கிட மகன் கலியாணம் முடிக்கிறவியாமா? அவரு செலயிமான் காக்காவும், அந்தி விடிஞ்சி அலஞ்சிக்குத் திரியிறாரு. எதாரிந்தாலும் அவருக்கு ரெண்டிலொண்டச் சென்னாதானே, அவர் புள்ளக்கு வேறயாரையிம் பாப்பாரு.....”

“இஞ்ச... அவன் செலயிமானிட்டயிம் நான் செல்லிற்றன். ஒன்ட மகனுக்கு வெளிநாட்டுக்கு போனப் பொண் வேணாதாம்.. இதுக்கு நாமென்ன அடிச்சா தீத்திற?”

“அவரு, செலயிமான் காக்காட ரெண்டேக்கர் காணியிமா வெளிநாட்டுக்குப் போன...”

“அது செரி, இந்தக் காணிக்கார மடயன், என்னத்திக்கு மகன சவுதிக்கு அனுப்பின? பணமின்டா பீயத்திங்கிறயா?”

“புத்தி கெட்ட மனிசன் அனுப்பிற்றாரு....”

“அப்ப உட்டுப்போட்டு, ஒன்ட வேலயப் பாரு...”

“இவ்வளவு ஆதன பாதனத்த, சீதனமாக இவனுக்கு ஆரு குடுக்கப்போறா? பொண்ணும் நல்ல வடிவான செற....தலயால வாற சீதவியக் காலால அடிச்சா, பொறகு நாமதான் கைசேதப்படணும். நான் செல்றத்த செல்லிற்றன்.....”

“இஞ்ச, ஒன்ட குத்துக்கதய உட்டுப்போட்டு, ஒழுங்காக்கத.... அவன் பொக்கெட்ற செலயிமாண்ட மகளக் கலியாணம் முடிச்சிக்கு வாழப்போற நீயா இல்ல ஒன்ட மகளாக கலியாணம் முடிச்சிக்கு வாழப்போறவனுக்கு விருப்பமில்லாட்டி, நாமென்ன அடிச்சப்பமா தீத்திற? இந்தப் பொண் போனா, இன்னொரு பொண் அவனுக்கு வராமலா போயிரும்? அவன் ஆம்புளயிலயிம் அழகான ஆம்புள. அதிலயிம் இந்த ஊர் ஆண்ட அச்சிமரைக்காண்டபூட்டன்... அவன்ட பரம்பரயக் கேட்டாலே பொண்ணெல்லாம் கதறிக்கு வரும்.....”

“உம்மாக்கு வேலல்ல. அவனுக்கு வெளிநாட்டுக்குப் போன பொண் வேணாண்டா, வெளிநாட்டுக்குப் போகாத பொண்ணாப்

பாத்துப் பேசி முடிச்சி வெக்கிறதானே. இது உட்டுப்போட்டு, நீங்க ரெண்டு பேரும் என்னத்திக்கு, வீணாச் சண்ட புடிக்கீங்க காணி பூமி இல்லாட்டி, கலியாணம் முடிக்கிறல்லியா...”

“அது ஒறப்பாச் செல்லு மகள் . ஒன்ட கததான் ஒங்கும்மாக்கு நல்லா ஏறும். எங்கள், பொண்ணுக்கு மகரக் குடுத்துப் போட்டுத்தான் கலியாணத்த முடிக்கச் செல்லரிக்கு.... ஆனா, சீதனத்த வாங்கிறுரு கலியாணம் முடிக்க, எங்கிட மம்மது நபி சென்னாங்களா? நாங்க முஸ்லிமெண்டு வாயால மட்டும் சென்னாப் போதுமா....?”

“என்ரம்மா, ஒங்களோடப் பேச எனக்கேலாம்மா... என்னடும்மா... நான் ஒண்டும் தெரியாத மடச்சி. இந்த ஒலகத்தில எனக்கு மட்டும்தான் காணிபூமில் ஆச... மத்த ஒருவருக்கும் ஆசல்ல ஏனெண்டா... ஒங்களுக்கு மட்டும்தான் ஈமான் இசிலாம் தெரியும்.... எங்களுக்கு அதெல்லாம் தெரியா.... நாங்கெல்லாம் அளிக் கம்பயில இருந்து வந்த கொறக்கூட்டம்தானே... இனி நான் ஒங்கு தம்பிர கலியாணத்தப் பத்திப் பேசினா, ஒங்கிட பழஞ்செருப்பால அடிங்க... வாப்பாவும் புள்ளயளும் வந்து சேந்துதான் இரிக்காங்க.....”

வாழ்வியலின் யதார்த்தத்தைப் புரிந்து, அதன் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு தன்னை மாற்றிக்கொள்ளச் சக்தியில்லாமல், என் மனைவி என்னையும், என் மகளையும் திட்டித் தீர்த்துக் கொண்டு, கோபமாகக் குசினிக்குள் போகிறாள். அவளுக்குப் பின்னால் என் மடியிலிருந்து இறங்கி என் பேரன் எதையோ கேட்டுக் கொண்டு போகிறான்.

“உம்மம்மா! விக்கா, தா...”

மாதுள மரத்தில் கொட்டப்பாக்கான் குருவிகளிரண்டும், குலுங்கி நிற்கும் பூக்களைத் தங்கள் விருப்பப்படி எல்லாம் கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. வீட்டு முற்றத்தில் நிற்கும் இளங்கன்றுத் தென்னோலையில், கார்த்திகை மாதக் கானலைத் தாங்க முடியாமல், காகமொன்றிருந்து கரைந்து கொண்டிருக்கிறது. தென்னையின் பக்கத்தில், பொட்டு முன்னங்கால்களைச் சாவகாசமாக நீட்டி, அமைதியாகப் படுத்துக்கிடக்கிறது. என் மனைவியின் பின்னால் போன பேரன். தன் இரண்டு கைகளிலும் விஸ்கோத்துடன் வந்து, மீண்டும், என் மடியைச் சண்டித்தனத்துடன் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“காக்கா! ஒங்களப் பேரன் உட மாட்டாரு போலதான் கெடக்கு.....”

“வா மம்மக்காசீம்... அவன் கொழும்புக்குப் போனாத்தான் நம்மள உடுவான்.... அப்ப நாம லெவ்வக்கனிர ஊட்டபோவமா?”

“காக்கா! நீங்க கோவிச்சிக்கப் போடா. என்ர புள்ளயள வெளிநாட்டுக்கு வேலக்கு அனுப்ப எனக்கு விருப்பமில்லகா....”

“ஏன்ரம்பி, என்ன வெசயம்?”

“நம்முட கஸ்ரத்திக்காக, நாம பெத்த புள்ளயளக் கொண்டு போய், ஆரோ ஒருவனுக்கு அடிமயா விக்கலாமா? பெத்த புள்ள யளுக்குச் சோறு கறி குடுக்க ஏலாத எங்களுக்கு என்னத்திக்கு காக்கா இந்த வாழ்க்கை? காசி பணமில்லாட்டி நாம வாழ ஏலாதா....?”

“அப்ப ஒன்ன நம்பிரிக்கிற ஒன்ட புள்ளயள்ள வாழ்க்கை?”

“காக்கா! அவங்க என்ன நம்பிரிக்கல்ல. அவகளப் படைச்ச அல்லாவத்தான் நம்பிரிக்காங்க.... அவகளப் படைச்ச அல்லா, அவகளுக்கு சோடி சேக்காமலா உடறப் போறான்?”

“எதுக்கும் நல்லா யோசிச்சிக்க. புள்ளயளுக்கும் வயசி அடிச்சிக்குப் போகுது... ஒன்ட பொண்டாட்டியிம் ஒரு மாதிரி கொளம்பிக்கு கெடக்கா...”

“அவள் கெடக்காள் மடச்சி. இவன் சவுதிக்காரன்ட காசில் லாட்டி, நாம வாழ்றெல்லியா? மொதலாவது என்ர புள்ளயளுக்கும் சவுதிக்குப் போறத்திக்கு விருப்பமில்ல . நம்முட பெத்த புள்ளயள இந்தச் சவுதிச் செயித்தானுக்கு அடிமயா வித்துப் போட்டு, அவன் போர்ற பிச்சக் காசில, இந்த ஊட்டக் கட்டி, ஒசத்தியா இரிக்கிறதப் பாக்க, கஞ்சக் குடிச்சிக்கு குடிசயில் வாழ்றதான் பெரிசி.... காசி பணமில் லாட்டியிம், மானம் மரியாதயோட வாழ்றதத்தான் என்ர புள்ளயள் விரும்புது, காக்கா....”

“நீ செஹ்தெல்லாம் செரிதான். ஆனா, நம்முட பொம்புள யளுக்கு அவன்ட காசிலதானே பெரிய ஆசயாக் கெடக்கு.....”

“அல்லாட பயமில்லாத பொம்புளயள், அப்பிடித்தான் இரிப்பாங்க. இப்ப, ஒலகம் செயித்தானத்தான பெரிசா நம்புது. சும்மா

முன்பின் தெரியாத அந்நியனோட, நம்முட குமருப்புள்ளயள, தனியாச் சவுதிக்கு அனுப்பலாமா? அப்படி அனுப்புற சுத்த அறாமெண்டு எங்கிட மொம்மது நபி, எத்தின தரம் செல்லிரிக்காங்க ... நாங்கெல்லாம் முஸ்லிமா இரிந்துக்கு, இதச் செய்யலாமா? நான் ஏழுதான். அதுக்காக எங்கிட நபி சென்னத மறந்திரலாமா.....?”

“இத ஓரமாச் செல்லாத ... சவுதிக்குப் போக சப்புக்குப் பின்னால திரியிற பொம்புளயள்ள காதில பட்டா, நாம இரிந்த பாடில்ல....”

“காக்கா, உண்மயச் செல்ல என்னத்திக்கு நாங்க பயப்புடனும் ...? நாம, முழுப்பூசணிக்காய சோத்துக்க மறைக் கேலுமா? நம்முட சனங்களெல்லாம் இப்படிப் போனத்திக்கு காரணமே, எங்களுக்குள்ள இரிக்கிற பணக்காரனும், படிச்சவனும் தான். இவனுகள், ஒழுங்கா சக்காததையிம், சதக்காவையிம், ஏழயளுக்குக் குடுத்து, எங்கிட நபி சென்னமாதிரி, அல்லாக்கு ஒவப்பா நடந்தா, ஆருக்கு என்ன கஸ்ரம் வரப்போகுது.... இது உட்டுப்போட்டு, லாவைக்கெல்லாம் வட்டிக் கணக்குப் பாத்துப் போட்டு, விடியச் சாமத்தில சுபகுத் தொழுகைக்குப் பள்ளிக்குப் போனா, எல்லாம் செரியாயிருமா? தாடி தொப்பியோட போற வாற இடத்திலயெல்லாம் தஸ்பக்கோருவய கையில வெச்சிக்கு உருட்டினாப் போல, அவரு அல்லாக்கு உவப்பான ஈமான்தாரியா ...? இப்ப, எல்லாரும் நல்லா அல்லாவ ஏமாத்தப் பழயிற்றானுகள்.”

“எங்கிட மம்மக்காசீம் மாமா செல்ற நாத்துக்கு நூறு உண்ம. இப்ப எல்லாரும் முஸ்லிம் என்கிற பேரிலதான் வாழ்றான். சும்மா காசின்டாப் போதும், அல்லாட கொறுவானையிம், மத்தப்பக்கம் மாத்தி எழுதிருவானுகள்.”

“ஓம் புள்ள ... ஒங்கிட வாயில சீனி போடனும். இதயெல்லாம் அன்டைக் கன்டைக்கு, ஒழச்சித் திங்கிற என்னப் போல ஏழ வயற்காரன் சென்னா ஏத்துக்குவாகளா? ஆராவது ஒருவன் தாடி தொப்பியோட, பெரிய ஜூப்பாவும் போட்டுக் கிட்டு வந்து, அறபால ஒரு பூனைக்கு அஞ்சி காலெண்டா, எல்லாரும் எரஞ்சி ஆமீன் செல்லுவானுகள். ஒலகமே பித்துனாவாப் பெயித்து.....”

“செரியாச் சென்னீங்க மாமா....”

“நீயென்ன வேலிக்கு ஓணான் சாட்சியா அவனுக்கு சப்போட் பண்ணாய்....”

“பொறகென்ன காக்கா, இப்ப பாருங்க, ஒரு கலியாணம் முடிக்கப் போனா, சீதனம், டாக்குத்தருக்கு ஒரு ரேட்டு, இன் சினியருக்கு ஒரு ரேட்டு. கடசில இப்ப, ஆனாண்டு எழுதத் தெரியாம சவுதிக்குப் போய் அவன்ட குப்பகூழனப் பொறக்கி, கக்கூசி கழிவின வனுக்கெல்லாம், ஒரு ரேட்டு. இப்பிடி இரிந்தா, எப்பிடி இஸ்லாம் தளைக்கப் போகுது..... இந்தப் பாவமெல்லாம், இந்தப் பணக்காரன யெல்லாம் சும்மா உடமாட்டா....”

“மம்மக்காசீன், என்னயிம் சேத்தா செல்றாய்? நான் ரெண்டு தரம் அச்சிக்குப் போன ஆசியாரு. அறபா மைதானத்தில என்ர பொழ பொறுக்க நான் கேட்ட தொவாவ, இப்ப நெனச்சாலும் எனக்குக் கொளறுவ வருகிது.....”

“காக்கா, நீங்கென்ன எங்களப்போல மாடு மேய்க்கிற மடயனா? இந்த ஊருக்குள்ளேயே நீங்கதானே ஆகப்பெரிய சீமான். நீங்க மட்டும் நெனச்சா, நம்முட ஊருக்கரிக்கிற ஏழக்குமருகளுக்கெல்லாம், ஊடும் கட்டிக் கலியாணமும் முடிச்சி வெச்சிருவீங்க... ஒங்களுக்குப் பின்னால ஆரும் வர ஏலுமா?”

“அது செரி, என்னப்பத்தி ஓனக்குத்தான் தெரியிமே. சும்மாவா பத்து வரிசத்திக்கு மேலே, என்ர உப்பத்தானே நீயும் ஓன்ட குடும்பமும் திண்டுக்கு வாறீங்க... ஒலகத்தில எல்லாத்துக்கும் ஒரு தகுதி தரம் வேணும்.”

“காக்கா, தகுதியும் தரமும் அல்லாட்டச் செரி வருமா? எல்லா ருக்கும் அந்த அல்லாதானே றிஸ்க்களக்கான். அவன்டறிஸ்க்க எங்கிட றிஸ்க்கெண்டு நாங்க செல்லேலுமா? அல்லா இத மன்னிப்பானா? ஈமானும் இசுலாமும் பணம்தானா?”

புடம் போட்ட ஈமானின் ஒளியில் பதர் போர்க்களம், களைகட்டிப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. போர்க்களத்தில் முன்னேறிச் செல்லும் வயற்காரன் மம்மக்காசீமுடைய பாதச் சுவடுகளுக்கிடையில், என் பூர்ஷ்வாப் பெருமை நசங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, என் பேரன் கைகொட்டிச் சிரிக்கிறான். உருத்துப் போன என் போடித்தத்துவம் குற்றயிராகிக் கொண்டிருப்பதைக்

கண்டு, பொறுக்க முடியாமல், என் மனைவி பொங்கிவடியும் போது, வீட்டிற்குள் அமைதியாகக் குந்திக் கொண்டிருந்த என் மூத்த மகன், வெற்றிப் புன்னகையோடு வீட்டிலிருந்து வெளியேறிச் செல்கிறான். போர்க்களத்தில் ஏழ்மையைத் தோற்கடித்து, ஈமானின் உறுதியில் தடம் பதித்து, எங்கள் வளவின் கடவலைக் கடந்து கொண்டிருக்கும் வயற்காரன் பின்னால், நாய் பொட்டு நன்றியோடு குழைந்து செல்கிறது. வாழ்வில் எண்ணிலடங்காச் சுகமைகளை எல்லாம் தூசாக மதித்து, துணிவோடு சென்று கொண்டிருக்கும் அவனை, என் மகள் ஹூஸ்னா இமை வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது, எதற்காகவோ? பாசத்தோடு, கொட்டப்பாக்கான் குருவி களிரண்டும், மாதுள மரத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

முத்துமீரான், காரை நடு

பத்ர் ... முதன் முதலில் முஸ்லிம்களுக்கும் காபிர்களுக்கும் இடையில்
புனிதப் போர் நடந்த இடம்.

றிஸ்க் ... உணவு

ஒரு கிராமம் அழுக்கிறது

இரவு, விடியச் சாமத்தோடு ஜீவ மரணப் போராட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, எங்கள் கிராமம் அதன் எழிலை இழந்து வேதனையால் வெந்துருகி அழுது கொண்டிருக்கிறது. இரவெல்லாம் இடைவிடாது பெய்து கொண்டிருந்த மார்கழி மாதப் பனியில், கொடுகிக் கிடந்த நாய்களும், காகம், குருவிகளெல்லாம், அழுது கொண்டிருக்கும் எங்கள் கிராமத்தின் துயரத்தைத் தாங்க முடியாமல் கண்விழித்துக் கத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

தூரத்தில் ஆட்காட்டிப் பட்சியொன்று பரபரப்போடு கத்திக் கொண்டிருக்கிறது. “என்ர ரகுமானே, எங்கிட ஊருக்கு நடந்த கொடும, என்ன வாப்பா...? ஒண்டு மறியாத எங்கிட மக்களுக்கு இந்தக் கெதி என்னத்திக்கு வரணும், அல்லாஹ்...? அண்டைக் கண்டைக்கே கனாயத்த போக்கிறத்திக்குக் கூட வழியில்லாமக் கயித்தப்பர் இந்த ஏழ எளிய சனங்களுக்கு, ஏனல்லாஹ் இந்தக் கயித்தம் வரணும்.... பால்குடி மாறாத இந்தப் பாலா, பரதேசிகள யெல்லாம் ஆடு, மாடுகள அறுக்கிறாப் போல, படுத்த பாயோட அறுத்துப் போட்டுப் போன சண்டாளப் பாவிகள் ஆரல்லா? இந்தக் கொலகாரப் பாவிகளயெல்லாம், எங்கிட கிராமத்து மக்கள்ள வயிறு எரியிறாப் போல எரிச்சிப் போடு, ரப்பே...! நாசமத்துப் போன சண்டாளப்பாவிகள், எவ்வளவு செழிப்பாரிந்த எங்கிட ஊரக் குப்பயக் கூட்டிப் பத்த வெக்கிற மாதிரி, பத்த வெச்சிப் போட்டுப்

போயிற்றானுகளே.. இவனுகளெல்லாம் நல்லாரிப்பானுகளா? அழிஞ்சு போயிருவானுகள்! இவனுகள் கல்பில ஈவிரக்கமில்லாத கொல்காரர்ப்பாவிகள். இல்லாட்டி, கதைக்கத் தெரியாத குஞ்சு குறுமான்யெல்லாம், நித்திரயில வந்து இப்படி பதறப்பதற வெட்டி அரிஞ்சி போட்டுப் போவானுகளா...? இந்த மக்கள் எத்தின கயித்தப்பட்டு வெச்ச குடில்கள்.... அதுகளுக்கும் கூட நெருப்பு வெச்சிப் போட்டுப் பெயித்தானுகளே. றப்பே ரகுமானே! எங்கிட மக்களெல்லாம் ஏழயள். ஒண்டு மறியாத அப்பாவிகள். இந்தக் கொடுமைக்கெல்லாம் நீதான் செரியான தண்டன குடுக்கணும்.... நாங்க ஒண்டுக்கும் வசதி இல்லாத, படிப்பறிவில்லா ஏழைகள். எங்கிட ஊர் மக்கள்ள குடிலெல்லாம் பொசுங்கினாப் போல, இந்தப் பாவிகளும் பொசுங்கணும்... நெருப்புமுந்து போவானுகள் அழியணும்....

சுபஹுத் தொழுகையைத் தொழுது விட்டு வந்த எங்கள் கிராமத்துப் பெரிய பள்ளிவாசல் குண்டுக்கோப்ப மோதின் உதுமா லெவ்வை, அமைதியின் உருவாக இருந்த எங்கள் கிராமத்திற்கு நேர்ந்த சோகத்தைத் தாங்க முடியாமல், எரிந்து போய் அலங்கோலமாய்க் கிடக்கும் குடிசையொன்றின் முன்னால் நின்று, வேதனையோடு இதற்குக் காரணமானவர்களைச் சபித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இருளில் நடந்த இக்கொடூரத்தை, வெளிச்சத்தில் வந்த எங்கள் கிராமம் பார்த்துப் பார்த்து, விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருக்கிறது. இயற்கையின் எழிலரசியாக, இப்பகுதியில் ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருந்த எங்கள் கிராமத்தை, இன்று, வேதனையும் விக்கலும், அழுகையும் ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. சதா மணப் பெண்ணைப் போலிருந்த எங்கள் கிராமம், இன்று பொட்டிமுந்து, பொலிவிமுந்து, விதவையைப் போல் இருப்பதைப் பார்க்க முடியாமல், விடியச் சாமம் விரைவாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இதுவரை எங்கள் கிராமத்தை மூடியிருந்த பனிமூட்டம், மெதுவாகக் கரைகிறது. எங்கள் கிராமத்தை ஊடறுத்தோடும் மகாவலி கங்கை, என்றுமில்லாதவாறு ஆத்திரத்தோடு பொங்கி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

“என்ற சீதேவி மகனே, நீ என்ன உட்டுப் போட்டுப் போயிற்றியா ...? இனி இந்தக் கிழவிய ஆருவாப்பா பாக்கப் போறாங்க? இந்த

ஓலகத்தில் இனி ஆருவாப்பா எனக்குத் தொண? விடியச் சாமத்துக்கு முன்னயே, வட்டைக்க போகணுமெண்டு செல்லிக்கு படுத்த நீ, இப்ப மையத்தாக் கிடக்கியே வாப்பா. என்ர கல்பெல்லாம் பத்தி எரியிதே மகனே... லாவுதானே மகனே, ஒன்ட கலியாணத்தப் பத்தி ஒங்கு மாமா வந்து பேசிப் போட்டுப் போனாரு... விடியிறத்துக்குள்ள நீ மையத்தாப் பெயித்தியே ராசா. இது என்ன கொடும் வாப்பா! என்ர மகனே! ஒனக்கு இப்பிடியொரு மகுத்து வருமெண்டு ஆருக்கு வாப்பா தெரியிம்? ஒன்டுமே அறியாத எங்களப்போல ஏழயளுக்கு, ஏனல்லாஹ்! இந்தச் சதிமானம் வரணும்?... மகனே! நீ இல்லாமல் இந்தக் கிழவி இனி இருந்துதான் என்ன பயன்? எங்கிட நெருப்பு, இந்தக் கொலகாரப் பாவிகளச் சும்மா உடமாட்டா... என்ர மகனே!... இனி எப்ப வாப்பா ஒன்னக் காண்ற....?”

படுத்த படுக்கையிலேயே பரிதாபமாகக் கொலை செய்யப்பட்ட தன் மகனின் உடலைப் பார்த்துப் பார்த்து, அலிமாக் கிழவி தலையிலடித்து அழுது கொண்டிருக்கிறாள். அலிமாவின் வேதனையைப் பார்த்து, வானமும் அழுகிறது. வானத்தின் கண்ணீரைக் கண்டு, இரவெல்லாம் தூங்கிக் கிடந்த சூரியனும், எங்கள் கிராமத்தின் பரிதாபத் துயரத்தைக் காண விரும்பாமல், மூடிய நேத்திரங்களை மீண்டும் திறக்காமல், மழை கால மேகக் கூட்டங்களுக்கிடையில் மறைந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இயற்கையின் இனிய தாலாட்டில் தூங்கி, இளந்தென்றலின் ஊடலில் இன்பங்கண்டு, இப்பகுதியைக் கோலோச்சிக் கொண்டிருந்த எங்கள் கிராமம் இன்று, இனவெறி பிடித்த அயோக்கியர்களால் அழிக்கப்பட்டுப் பிணக்காடாகிக் கிடக்கிறது. இருளின் அமைதியைச் சாதகமாக்கிய இதயமில்லாக் கொடியவர்கள், எங்கள் கிராமம் உறங்கிக் கொண்டிருந்த வேளை, கள்ளர்களைப் போல் உட்புகுந்து, அப்பாவி மக்களையும், கர்ப்பிணிகளையும், அவர்களின் பால்குடி மாறாப் பச்சிளங்குழந்தைகளையும் கத்திகளால் வெட்டித் துண்டுகளாக்கியது மட்டுமில்லாது, இவ் வினவெறி நாய்கள், எங்களின் வானம் தெரியும் ஓலைக் குடிசைகளுக்கும் தீயிட்டுக் கொளுத்தி விட்டு, இருளோடு இருளாகப் போய் விட்டார்கள். எங்கள் கிராமத்தை மூடியிருந்த பனி மூட்டம் முற்றாக மறைந்து விட்டது. தூரத்திலிருந்து குயிலொன்று சோக கீதம் இசைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

“மகளே... என்ற தங்க மகளே...! நீ புள்ளத்தாச்செண்டும் பாராம, இந்த அறவாப் போவானுகள் ஒன்னக் கொல செஞ்சி போட்டானு களே... நீ தலப்புள்ளத்தாச்சியெண்டு, ஒன்ன நான் எவ்வளவு கரிசனயாப் பாத்து வந்தன்... என்ற எண்ணமெல்லாம் மண்ணாப் போச்சே. ஒன்ட புள்ளய ஒரு தரம் கொஞ்சிப் பாக்க எனக்கு, நசி பில்லாமப் போச்சே மகளே...! என்ற மனசி தாங்குதில்லியே ... நெருப்புமுந்து போவானுகள், என்ற ரெண்டு சீவனையும் ஒண்டாக் கொல செஞ்சி போட்டானுகளே... என்ற மகளே! இனி ஒன்ன எப்ப நான் பாக்கப் போறன்...”

வாழ்வில் எண்ணற்ற இன்பக் கனவுகளோடு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தன் கர்ப்பிணி மகளைப் பறிகொடுத்துத் துயரம் தாங்க முடியாமல் கத்திக் கொண்டிருக்கும் செலயிமாண்ட கதஜாவின் கதறலைக் கேட்டுத் தூறிக் கொண்டிருந்த வானம், மழையைச் “சோ” வென்று கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. பார்க்குமிடமெல்லாம் அழகையும் கூக்குரலும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. இன வெறியின் கீழ்த்தரமான செயலைப் பார்ப்பதற்கு மனமில்லாமல், உலகில் மானிடம் செத்து விட்டதா?

பால்குடி மாறாப் பச்சிளம் பாலகர்களும், கர்ப்பிணித் தாய் மார்களும், அப்பாவி ஏழை மக்களும், கொடிய இனவெறி அரக்கர்களால் கொல்லப்பட்டுத் தலையில்லாமலும், கை, கால்கள் இல்லாத முண்டங்களாகவும் கிடப்பதைப் பார்த்து, எங்கள் கிராமத்தில் உயிர்த்துடிப்போடு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மானிட நேசம் ஒன்றுமே செய்ய முடியாமல் ஊமையாகி விட்டதா?

கொட்டும் மழையிலும், எங்கள் கிராமத்து மக்களோடு சேர்ந்து நிற்கும் கிராம சேவகர் தன் கையில் கட்டி இருக்கும் மணிக்கூட்டைப் பார்த்து, எட்டு மணியென்று அலுத்துக் கொள்கிறார். அப்பொழுது இரவெல்லாம் உலகை மறந்து தூங்கிக் கிடந்த பொலிசாரும், அரச படையினரும், ஜீப் வண்டிகளில் வேகமுடன் எங்கள் கிராமத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அலுத்து நின்ற கிராம சேவகர் அவசரமாகப் போய், பொலிசாரையும், படையினரையும் அழைத்து வந்து, கொலையுண்ட உடல்களை ஒவ்வொன்றாகக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். இப்பஞ்சமா பாவத்தைச் செய்து விட்டு, இருளோடு இருளாகச் சென்று விட்ட, இரக்கமற்ற இனவெறியார்

களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டனை அளிக்க முடியாத அரசின் காவலர்கள், உயிரற்ற உடல்களை, எங்கள் ஊர் மக்களின் உதவியோடு, மிசின் பெட்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதயமில்லா இனவெறி நாய்களால் அழிந்துவிட்ட உடல்களிலிருந்து, அவைகளின் ஆத்மாக்கள் எப்படிப் பிரிந்து சென்றன என்பது பற்றிப் பகுப்பாய்வு செய்து, மரண விசாரணை செய்வதற்காக, எங்கள் கிராமத்து வைத்தியசாலைக்கு அவைகளைக் கொண்டு செல்வதற்கு, யந்திரம் போல் பொலிசாரும் படையினரும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். வானம், ஏங்கி ஏங்கிக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் பொழுது விழிக்கவே இல்லை.

“ஃ! பொணந்தின்னி நாய்கள். பொம்புளயள்ள மொலயளயிம் அறுத்துப் போட்டுப் போயிருக்கானுகள். இவனுகளெல்லாம், ஃ! எனக்கு வெக்கமாக் கெடக்கு...”

மரணித்த உடல்களை மிசின் பெட்டிகளில் ஏற்றும் ஒருவர், வேதனையில் மனம் நொந்து கொள்கிறார்.

அப்பொழுது சோறு கிடைக்கும் இடத்தையெல்லாம் சொந்த மாக்கி, நடைபிணமாக உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சாவல், தொடை வரையில் கிழிந்து தொங்கும் தன் காடை நிறச் சாறனால் கழுத்துவரை போர்த்திக் கொண்டு கார் விட்டு வருகிறான்.

“பய்ய... பீப்பீப்... பீப் ...”

“சாவல்ல கார் வருகிது . எல்லாரும் தள்ளுங்க,தள்ளுங்க...!”

“கிஸ்சராக் கோண்...”

“தம்மோளி வாப்பா...”

“பீப்பீப்... பீப்...”

மழையினால் பொதும்பிக் கிடக்கும் கிறவல் ரோட்டில் சாவலின் கார், புதைந்து வருகிறது. ஒரு காலத்தில் சாவல் எங்கள் கிராமத்தில் மனைவி மக்களோடு மிகவும் செல்வச் செழிப்போடு வாழ்ந்தவன். தோட்டம், தொரவு, தொடுகையுடன், மாடுகன்று, வீடு வளவு எல்லாம் அவனுக்கு இருந்தன. ஆனால் இன்று, இனவெறியின் அகோரப் பசிக்கு இவனும் தன் மனைவி மக்களை

எல்லாம், இரவோடு இரவாகப் பறிகொடுத்து விட்டு, “கிஸ்சராக் கோண்”; “தம்மோளிவாப்பா” என்னும் இரு அர்த்தமற்ற சொற்களை மட்டும் தன் வாழ்க்கைக்குத் துணையாக வைத்துக் கொண்டு, எங்கள் கிராமத்தைச் சுற்றிச் சதா கார் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

பாவம்! சுமார் பத்து வருடங்களுக்கு முன் அவன் தன் உணர்வுகளையும், உள் உந்தல்களையும், சுய அறிவையும், ஒரே நாளில், அவன் மனைவி மக்களை அடக்கம் செய்த மண்ணறைகளில் சேர்த்துப் புதைத்து விட்டு, சதா கார் விட்டுத்திரியும் சாவலுக்கு வயது ஐம்பதுக்குள் தான் இருக்கும். எங்களுந் சாவலுக்கும் சொந்த ஊர்தான். எங்கள் கிராமத்து மண்ணில்தான் அவனும் தன் இளவயதில் இயற்கையின் இனிய ராகத்தை மீட்டிக் களித்தான். இக்கிராமத்தின் பசுமை நிறைந்த வயல் வெளிகளிலும், ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கும் தென்னந்தோப்பு களிலும், பளிங்கு போல் சலசலத்தோடும் நீரோடைகளிலும்தான் அவன் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்து திரிந்தான். எங்கள் கிராமத்தின் இளந்தென்றல்தான் அவனுக்கும் தாலாட்டுப் பாடியது. ஆனால் அப்படியெல்லாம் அவன் உயிருக்குயிராக நேசித்த இக் கிராமம் இன்று பிணக்காடாகிக் கிடப்பதைக் கிஞ்சித்தும் பாராமல், கவலையின்றிக் காரோட்டித் திரிகிறான் மானிட நேசம் அவனைக் கண்டு அழும்போதெல்லாம், அவன் அழுவதுமில்லை. சிரிப்பதுமில்லை. ஓய்வின்றி ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் அவன் காருக்கு, இருட்டும் ஒன்றுதான், பகலும் ஒன்றுதான். அமைதியும் அழகும் ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருந்த அவன் இல்லற வாழ்வு, இரக்கமற்ற இனவெறி அரக்கர்களால் பறிக்கப்பட்ட பின், அவ்வெறி பிடித்த அரக்கர்களைத் தேடியழிக்கப் பித்துப் பிடித்து அலைந்து கொண்டிருக்கிறான்.

“ப்பூ ! பீப்பீப்....!!! பீப்....!!!”

“சாவல்ல கார் வருகிது வெலகிங்க, வெலகிங்க.....”

“கிஸ்சராக்கோண்.....”

“தம்மோளி வாப்பா...”

“ப்பூ... பீப்...!”

இன்று, உலகில் சொந்தமென்று சொல்வதற்கு யாருமே இல்லாத அனாதையாகி, எலும்பும் தோலுமாய்ச் சதா கார் விட்டுத் திரியும் அந்தச் சாவலையும் சேர்த்துத்தான், எங்கள் கிராமம் அழுகிறது. ஆனால், பாவம்! அந்த அப்பாவி மட்டும் அழாமலே கார் விட்டுத் திரிகிறான்.

எங்கள் கிராமத்தின் இயற்கையோடு பின்னிப் பிணைந்து, அதன் சுகத்தோடு இரண்டறக் கலந்து, அமைதியோடு வாழ்ந்து, அநியாயமாக அழிந்து விட்ட அப்பாவி ஆத்மாக்களின் உயிரற்ற முண்டங்களையும், அவைகளின் உறுப்புக்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு, படைவீரர்கள் புடைசூழ, உழவு யந்திரங்கள் வைத்தியசாலையை நோக்கிச் செல்லுகின்றன. அவைகளைப் பின் தொடர்ந்து, எங்கள் கிராமமே சென்று கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், சாவல் மட்டும் போகவில்லை. அவன் இனவெறியைக் கொல்ல முடியாமல், நேத்திரங்களை மூடி, நிஷ்டையில் இருக்கும் ஈசனைத் தேடிக்கொல்வதற்கு வெறி பிடித்து ஓடுவதைப் பார்த்து, வானம் அழுகிறது.

★★★

சதா குயிலோசையும், பறவை, குருவிகளின் சப்தமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த எங்கள் கிராமத்தில், இன்று இரவு நேரங்களில் அடக்க முடியாத அழுகைக் குரல்களும், வேதனையின் விசம்பல்களும், பேய்களின் பயங்கர அலறல்களும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. இப்பொழுதெல்லாம் இளநிலவும், இனிய தென்றலும், எங்கள் கிராமத்துக்கு வருவதே இல்லை. ஏனென்றால், எங்கள் கிராமத்துக்கு மக்கள் இரவில் ஆறுமணியோடு தங்கள் வீடுகளில் அடங்கி விடுகிறார்கள். ஆனால், சாவல் மட்டும், இரவிலும், பகலிலும், கார்தான் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் கார் எப்போதுதான் ஓயப்போகிறதோ....?

(மல்லிகை 36ஆவது ஆண்டு மலர் ஜனவரி 2001)

கல்பு - இதயம்

நசிபு - தலயெழுத்து

தென்கிழக்கு முஸ்லிம்களின் பொருளாதாரத்தின் உயிர் நாடியான வங்களா விரிகுடாவைத் தடவி வரும் வாடைக் காற்று, இரவெல்லாம் பனியின் இடைவிடாத முத்தங்களினால் உணர் விழந்து மயங்கிக் கிடக்கும் மரஞ்செடிகளையும், புல்பூண்டுகளையும் ஆரத்தழுவித் தட்டி எழுப்பிப் பூபாளம் பாடிக் கொண்டிருக்கிறது. வீசிக் கொண்டிருக்கும் வாடையின் கூதலுக்குப் பயந்து, காகங்களும், குருவிகளும், மரங்களிலும் தென்னை மர வட்டுகளுக்குள்ளேயும் பதுங்கிச் சப்தமின்றிக் கிடக்கின்றன. பனியோடு போராடிக் கொடுகிக் கிடந்த கட்டாக்காலி பசுமாடுகள் சில, கவனிப்பாரின்றி, அவைகளின் இஷ்டப்படி போய்க் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, ஆத்திரத்தால் தெரு நாயொன்று குரைத்துக் குரைத்துத் துரத்திக் கொண்டிருக்கிறது. விடியலை வரவேற்று, வயலுக்குள் படுத்திருந்த ஆட்காட்டிப் பறவைகள் சில கத்திக் கொண்டு வானத்தில் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. சுபஹுத் தொழுகையை முடித்து விட்டு முகம்மது காசீம் மோதினார், அரிக்கன் லாம்பை அணையாமல், அதன் வெளிச்சத்தோடு அவசர அவசரமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்.

“அறவாப் போவானுகள்ள மாடுகளால வளவுக்க ஒரு பயிரு பச்சையும் உண்டாக்க முடியாம்க் கிடக்கு... ச்சா! நெருப்புமுந்து போவானுகள்ள மாடுகள், எல்லாத்தையிம் நக்கிற்று பெயித்தே....!

“என்ற செல்லல்லாவே! எவ்வளவு நல்லா வந்த தென்னம்புள்ள எல்லாத்தையிம் குருத்தோட நக்கிற்ரே..... சீ! சதிமகுத்தில போவாண்ட மாடுகளுக்கு நாமென்ன இஞ்ச விடிய விடியக் காவல் பாக்க ஏலுமா...? இஞ்ச பாருங்க....! மல்வத்த பாமில வாங்கிவெச்ச கறுத்தக் கொழும்பான் மாங்கன்டையிம் நல்லாக் கடிச்சிப் போட்டே. ச்சா....! எப்படித் துளுத்து வந்த மாங்கண்டு, இப்ப எப்படிக்கிடக்கு....! இந்தக் கோடைக்குள்ள நானும், என்ற புள்ளயளும், குடம் குடமா ஊத்தின தண்ணிக்கு வருமா...? இதெல்லாம் இந்த மாடு வளக்கிற சண்டாளப் பாவிகளுக்குத் தெரியுமா...? எல்லாம் கண்பட்டாப் போல பெயித்து....மாடு வளக்கிற காவாலிகள்... அவன்டவன்ட மாடுகள லாவயில ஊடுகளள் கட்டிப்போட்டா, இந்த அநியாயமெல்லாம் நடக்குமா...? அதுகளுக்கு என்ன தெரியிம்? வாயில்லாச் சீவனுகள்! அத வளக்கிற பேயனுகள் ஒழுங்கா வளத்தா, அதுகள் என்னத்திக்கு இப்படியெல்லாம் வரப் போகுது...? புள்ளேய்! நம்முட மம்வெட்டியையும், பிசாக்கத்தியையும் கொண்டாகா.... இந்த ஓடஞ்ச வேலிய ரெண்டு மூணு கம்பு வெட்டி நாட்டி வரிஞ்சி கட்டினாத்தான் இந்த வளவுக்க மிஞ்சிக் கிடக்கிற பயிரு பச்சயக் காப்பாத்தலாம்....! இல்லாட்டி இவனுகள்ள மாடுகள் லாவைக்கும் வந்து, எல்லாத்தையிம் அப்பிட்யே நக்கிற்ருப் போயிரும்.... வரக்குள்ள, நம்முட குடில் இறப்பில செருகி வெச்சிரிக்கிற கவுத்திலயிம் அஞ்சாறு துண்டும் எடுத்துக்கந்திரு... மன!... அவன் சாவலையிம் எழுப்பிப் போட்டு, அப்பிட்யே அடுப்பப் பத்த வெச்சி தேத்தண்ணியப் போடுகா... ன், சட்டுப் பண்ணி வா!”

கதிஜா சுபஹுத் தொழுகையை முடித்த கையோடு வந்து, அவள் வாழ்க்கையின் ஜீவநாடியாக இருக்கும் மரக்கறித் தோட்டம், இரவு கட்டாக்காலி மாடுகளால் அழிந்து கிடப்பதைப் பார்த்து வேதனைப் பட்டுத் தன் வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் திட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

வாடைக்காற்று இதமாக வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. இடை விடாது இரவெல்லாம் பெய்து கொண்டிருந்த பனி, விடியலின் பிரசவ நோக்காட்டில் சிந்தை குலைந்து, படிப்படியாக மறைந்து கொண்டிருக்கிறது. இதுவரை கூதலின் அடிமையாகக் கதிஜாவின்

குடிசையின் கோடிக்குள் சுருண்டு படுத்துக் கிடந்த அவளின் நாய், பூண்டிருந்த அடிமை விலங்கை உடைத்தெறிந்து விட்டு, சோம்பல் முறித்தபடி அவளைத் தேடி வருகிறது. கதிஜாவின் இளைய மகள் பரீதா, தாயாரின் வேண்டுகலைச் சிரமேற்று, மண்வெட்டியையும், கத்தியையும் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டு, இரவு மாடுகளால் உடைந்த வேலியைத் திருத்தும் தாய்க்கு உதவி செய்து கொண்டிருக்கிறாள். இரா முழுக்க, அடுப்புக்குள் இதமாகச் சுருண்டு படுத்துக் கிடந்த பூனை, தேனீர் போடுவதற்காக அடுப்பங்கரைக்கு வந்த கதிஜாவின் மூத்தமகள் லத்திபாவைக் கண்டு, உடனே எழுந்து, அதன் உடலில் படிந்துள்ள அடுப்புச் சாம்பரை, மயிர்களைச் சிலிர்த்துப் போக்கியபடி, அவளை முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு, முற்றத்தை நோக்கிப் போகிறது. பூனை படுத்துக் கிடந்த அடுப்பைத் துப்புரவு செய்து, நெருப்பை மூட்டித் தகரக் கேத்தலில் தண்ணீரைக் கொதிக்க வைத்து விட்டு, முகம் கழுவுவதற்காகக் கிணற்றடிக்குப் போகும் லத்திபாவுக்குப் பின்னால், பூனை கத்திக் கொண்டு போகிறது. கதிஜாவின் கிணற்றடியில் செழித்து நிற்கும் மல்லிகை மரம், எண்ணற்ற பூக்களை உமிழ்ந்து தாய்மைப் பொலிவோடு நிற்கிறது.

“புள்ளேய்! நம்முட சாவல அரட்டி அனுப்புகா...படுத்தா நேரத்தோட எழும்ப மாட்டான். அப்பிடியே உட்டா நீட்டுக்குப் படுத்திருவான்.... இந்த வேலிய அறுக்கயா அடையாட்டி லாவைக்கு இவனுள்ள மாடுகள் திரும்பியும் வந்து கிடக்கிற மிச்சம் மிச்சடியையும் நக்கிற்றுப் போயிரும்.”

கதிஜா வேலையோடு வேலையாய்க் கிணற்றடியில் முகம் கழுவிக்கொண்டிருக்கும் தன் மூத்த மகள் லத்திபாவுக்கு, வீட்டு வேலையொன்றைப் பாரப்படுத்தி விட்டு, இரவு மாடுகள் உடைத்து நொறுக்கிய வேலியைத் தன் இளைய மகளோடு சேர்ந்து கட்டுவதில் யந்திரம் போல் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். கதிஜாவின் வளவுக்குள் கிளை பரப்பிப் பூவும், காயுமாய்ச் செழித்து நிற்கும் முருங்கை மரங்களில் தஞ்சமடைந்து கிடக்கும் புழுக்களையும், பூச்சிகளையும், மைனாக்களும் குருவிகளும் பிடித்துப் பிடித்து விழுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. லத்திபா முகம் கழுவிய கையொடு போய், கோழிக்கூட்டைத் திறந்து விட்டு வந்து, அடுப்படியில் தேனீர் கலந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவள் பக்கத்தில் கைகளால் தோள்

பட்டை இரண்டையும் புள்ளடியிட்டு இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டு, கூதலின் ஆட்சியிலிருந்து இன்னும் மீள முடியாமல், சாவல், தேனீரை எதிர்பார்த்துக் குந்திக் கொண்டிருக்கிறான்.

வாழ்க்கையின் இனிய சுகங்கள் எதையுமே முழுமையாக அனுபவிக்க வசதியும் வாய்ப்பும் இல்லாது, சதா அனல் போன்ற பெருமூச்சுகளோடு போராடி உக்கிக் கொண்டிருக்கும் கதிஜாவுக்கு, வயது ஐம்பதுக்கு மேல்தான் இருக்கும். இவளுக்கு வயது வந்தும், அதன் எழிலோடு இணைந்து, வாழ்வின் இன்பங்களை அடைய முடியாமல் உருகிக் கொண்டிருக்கும் இரு பார்ப்பட்ட குமருகளும், பெற்றோர்கள் யார் என்று தெரியாமல், கதிஜாவின் குடிலே உலக மென்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அப்பாவிச் சாவலும் துணையாக உள்ளனர். சுமார் பத்து வருடங்களுக்கு முன் கட்டிய கணவனைக் கொடிய பயங்கரவாதத்துக்கு இரை கொடுத்து விட்டு, தனக்குச் சொந்தமென்று இருந்த வீடுவளவு, மாடுகள், தோட்டம் துரவு அனைத்தையும் அவைகள் இருந்த இடங்களிலேயே அப்படியே விட்டு விட்டு வீசின கையும் வெறும் கையுமாக இரண்டு குமருகளோடு, அப்பாவிச் சாவலையும் கூட்டிக் கொண்டு, எங்கள் ஊருக்கு அகதியாய் வந்த கதிஜா, நெல்லுக் குற்றி, அரிசி விற்றலுடன், புல்லுப்பிடுங்குதல், கதிர் பொறுக்குதல், கந்தடித்தல் போன்ற வயல் வேலைகளையும் செய்து, அயர்வடையாச் சிற்றெறும்புபோல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

“புள்ளேய்! எனக்கும் தங்கச்சிக்கும் தேத்தண்ணியக் கொண்டாகா.... வாயெல்லாம் காஞ்சி பெயித்து...அப்பிட்யே கொஞ்சம் தண்ணியும் கொண்டந்திரு.....அவன் சாவல்ல தேத்தண்ணியயிம் குடு, மகள்....”

லத்திபா, தாயின் வேண்டுகல்படி, தேனீரைக் கொண்டு போய்த் தாய்க்கும் சகோதரிக்கும் கொடுத்து விட்டுச் சாய்ந்து கிடக்கும் மரவள்ளித்தடிகளை நிமிர்த்தி வைத்து மண்கூட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். கம்புகளை ஒழுங்காக நாட்டி வேலிகளை அறுக்கையாகக் கட்டுவதில் கதிஜாவும், அவளுடைய இளைய மகள் பரீதாவும் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அப்பொழுது கதிஜாவின் வளவுக்குப் பக்கத்திலுள்ள சிற்றொழுங்கையால் இலைக்கறி விற்கின்ற பொந்தன்ட சிவத்தாள் கூவிக் கொண்டு

வருகிறாள். சிவத்தாளின் சப்தத்தில் ஆத்திரங்கொண்ட கதிஜாவின் நாய், அங்குமிங்கும் ஓடி ஓடிக் குரைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

“கூனி...பொன்னங்கணி...வள்ளல்.....இரிக்கிகோ....ஓ...!”

கதிஜாவையும் அவள் பிள்ளைகளையும் வளவுக்குள் கண்ட பொந்தன்ட் சிவத்தாள், நேரடியாக வளவுக்குள் வருகின்றாள்.

“புள்ளேய்....! புடி நாய.....”

வளவுக்குள் வந்த சிவத்தாள் தலையிலிருந்த இலைக்கறிப் பெட்டியைத் தரையில் இறக்கி வைத்து விட்டு, வியாபாரத்தை ஆரம்பிக்கின்றாள்.

“என்ன புள்ள எலக்கறி வேணுமாகா? இது எருப்போட்டு வளத்த எலக்கறில்ல..... நம்முட வளஞ்ச வட்டைக்க ஆஞ்ச எலக்கறி..... சுண்டலுக்கு சோக்காரிக்கிம்கா....வெள்ளத்தில ஆஞ்ச வள்ளலும் வெச்சிரிக்கன்.... கூனி போட்டுக் கடஞ்சா, ரெண்டகப்பச் சோறு கூடத் திங்கலாம். இப்பத்தான் நம்முட குண்டுக்ண் மீராண்ட கொழந்தைக்கும் குடுத்திட்டு வாறன்... தரயா?”

இலைக்கறிக்காரி சிவத்தாளின் விளம்பரத்தில் கட்டுண்ட கதிஜா, மண் கூட்டிக் கொண்டிருந்த மகள் லத்திபாவிடம் சுகை எடுத்து வரச்சொல்லி, அதில் இலைக்கறியோடு, கூனியும் சேர்த்து வாங்கிக் கொண்டு, சேலையின் முந்தானையில் முடிந்து வைத்திருந்த காசை அவிழ்த்துக் கொடுக்கிறாள். காசை வாங்கி, இடுப்பில் செருகி இருந்த வல்லுவத்தை எடுத்து, அதில் போட்டுக் கொண்டு, கதிஜாவின் உள்ளத்தை உலுப்புகிறாள், சிவத்தாள்.

“பெறகு, என்ன புள்ள, மகள கலியாண விசயம் என்ன மாதிரிக் கிடக்கு.....?”

“ஒண்டும் செரிவரலகா..... போற எடமெல்லாம் புலி கெடந்த பத்தயத்தான் கெடக்கு..... ஒண்டுக்கும் லாயக்கில்லாத புச்சித் தேங்காயளும், காசிம் கல்லுடும் சீதனமாக்கேக்கிதுகள்!... நாம இரிக்கிற குடிவே, ஒழுகிக் கரையிது.... இதுக்குள்ள காசிக்கும், கல்லுடும் நாம எங்க போறலாத்தா....? ”

“இப்ப ஆருக்குப் புள்ள, ஈமான் இசுலாம் ஒழுங்காரிக்கு? நம்முட இசுலாம் சமயத்தில சீதனம் வாங்கிற்றா, கலியாணம் முடிக்கச் செல்லிரிக்கு? எங்கிட மம்மது நபி, பொண்ட வாப்பாக்கு முதல்ல மகரக் குடுத்துப் போட்டுத்தானே, கலியாணமெல்லாம் முடிச்சாங்க..... அவரு செஞ்சத, அவர்ர உம்மத்துகள் செய்யிறல்லியா? இதுக்குள்ள, என்ன ஈமானும் இசுலாமும்.....”

“ஓண்ட வாயில சீனி போடணும் லாத்தா..... நல்லா ஈமான் இசுலாம் தெரிஞ்ச ஆலிமுமாரும், அவகிட ஆம்புளப் புள்ளயளுக்குச் சீதனம் கேட்டுக்கு மாயிறாக. சீதனத்திற்காக இப்ப, பேசி வெச்ச கலியாணங்களையே கொலச்சி போர்றாங்க. இதுக்குள்ள எங்கிட ஓண்டுக்கும் வழியில்லாத ஏழக்கொமரெல்லாம் எப்பிடிக் கரசேரப் போகுதோ....?”

“கஸ்ஸம்மா! நீ எதுக்கும் மனச உட்றாத....கரும்பு கட்டோட இரிந்தா, ஏறம்பு எங்கிருந்தாலும் தேடி வரும், புள்ள.....”

“அது மெய்தான் லாத்தா....ஆனா.....”

“ஆனா, என்ன புள்ள....?”

“அந்த நெருப்ப என்னெண்டு செல்ற.....? இவன் மீரான் போடிர் மூத்த மகன் அத்துக்கபூரு ஒவ்வொரு நாளும் மூக்கு முட்டக் குடிச்சிப் போட்டு, என்ர ஊட்ட லாவயில வந்து பெரிய அரட்டணியப் படுத்திறான். இதப்பத்தி அவன்ட வாப்பாக் கிட்டச் சென்னா, அவன் குசவாலையிம் கவனிக்காம இரிக்கான். எனக்கு ஒரே பயமாக் கிடக்கு லாத்தா..... ஆம்புளத் தொணயில்லாத ஊடு. இவன் சாவல் என்ன, என்ர கொமருகளுக்கு ஒரு காவலா? அவன் லாவைக்கு என்னத்தையிம் திண்டு போட்டுப் படுத்தா அவன்ட சூத்தாமண்டில வெயில் பட்ட பொறகுதான் எழும்புவான்.”

“பாவம்! அவனுமொரு பைத்தியம்.”

“என்ன செய்யிற லாத்தா. அதாலதான், என்ர கஸ்ரத்துக் குள்ளயிம், அவன என்னோட சேத்து வெச்சிரிக்கன். எவள் பெத்த புள்ளயோ....? எல்லாத்தையிம் அந்த அல்லாதான் அறிவான். இந்த ஊருக்கு நாங்க அகதியா வந்த நேரம், வலிய வந்து, எங்கிட சாமானத் தூக்கிற்று வந்தவன், எங்கயிம் போகாம எங்களோடயே

இரிந்திற்றான்.... இப்ப, இவனும் எனக்கொரு புள்ளதான். அவன ஒ2ரு கொஞ்ச நேரம் கூடக் காணாட்டியிம் எனக்குச் சோறு ஏறங்கிறல்ல லாத்தா.....”

“கஸ்ஸம்மா! ஒலகத்தில அநாதைக்கு அநாதைதான் தொண புள்ள. நாம ஊரா புள்ளட தலயத் திறாவி வளத்தா, நம்முட புள்ளயள்ள தலயள அல்லா திறாவி வளப்பான். நீ எதுக்கும் யோசியாத. ஒன்ட கொமருகளுக்கு எவனாலையிம் எந்தக் கெடுதியிம் வராது. அதுகள அல்லா காப்பாத்துவான். இனி ஆரும் ஒன்ட ஊட்ட வந்து ஒன்ட கொமருகளக் கெடுக்க நெனச்சா, ஆரெண்டு பாராம அவனுகளக் கத்தியால வெட்டி, ஊட்டுக்க போடு புள்ள....அப்பதான் இந்த ஊரில உள்ள பணக்காரன்ட மக்களுக்குப் புத்தி வரும். அப்ப நான் வாறன் புள்ள....”

பொந்தன்ட சிவத்தாள் இலைக்கறிப் பெட்டியைத் தூக்கித் தலையில வைத்துக் கொண்டு, தன் பழைய பல்லவியைப் புது ராகத்தோடு பாடிக் கொண்டு போகிறாள்.

“வட்டைக்க ஆஞ்ச பொன்னாங்கணி...வெள்ளத்தில பிச்ச வள்ளல். ஆத்திக்க வடிச்ச கூனி இரிக்கிகோ ஓ....!”

அப்பொழுது சாவல், உடுத்த சாறனை உரிந்து, கழுத்துவரை உயர்த்திப் போர்த்திக் கொண்டு, ஏறு வெய்யிலில் கூதல் காய்ந்து கொண்டு வருகிறான். இந்தப் பரந்த உலகத்தில் சொந்தமென்று சொல்ல இவனுக்குக் கதிஜாவையும், அவளுடைய இரண்டு பிள்ளைகளையும் தவிர, வேறு யாருமே இல்லை. பாவம்! தன் வயிற்றுச் சுமையைத் தாங்கிய இவன் தாய், வாழ்வின் சுமையைத் தாங்க முடியாமல், இந்த உலகத்தில் ஒரு மூலையில் இவனை அநாதையாகப் போட்டு விட்டுப் போய் விட்டாள். இன்று, தன் எண்ணற்ற சுமையோடு சுமையாக எங்கிருந்தோ வந்த சாவலையும் தன்னுடைய பிள்ளையைப் போல் கதிஜா பாதுகாத்து வளர்த்து வருகிறாள். இருபது வயதைத் தாண்டியும், இன்னும் கதிஜாவின் அன்பையே உலகம் என எண்ணி, அவளுடைய முந்தானையைப் பிடித்துத் திரிகின்ற இவன் சொன்னதைச் செய்யும், வளர்த்த பிராணியைப் போன்ற ஒரு மன நோயாளி.

“ம்! இப்பதான் ஒனக்கு விடிஞ்சயா....? இஞ்ச வந்து, இந்த மம்வெட்டியையும், பிசாக்கத்தியையும் எடுத்துக்குப் போய், நம்முட குடிலுக்க வெச்சிப் போட்டு, மம்மக்காசீம் மோதின் மாமாவக் கொஞ்சம் வரச் சொல்லிப் போட்டு வா....”

கதிஜாவைப் பார்த்துத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு, மண் வெட்டியையும், கத்தியையும் எடுத்துக் கொண்டு போகும் சாவலின் பின்னால், அவளின் நாய், அவன் கால்களை நக்கியபடி, போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

இரவு மாடுகளால் உடைந்த வேலியைத் திருத்திக் கட்டி விட்டுக் கதிஜாவும், அவள் மக்களும், மாடுகளால் அழிஞ்சி வாடி வதங்கிக் கிடக்கும் பயிர்களுக்கு, வளவில் வெட்டி இருக்கும் தூவி லிருந்து குடங்களால் தண்ணீர் அள்ளி ஊற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர். பனித்துளிகளை விழுங்கி, உசாராகி விட்ட ஏறுவெய்யில், உலகை அடிமைப்படுத்தித் தன்னுடைய முழுக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

★★★

முன்னிரவு, தென்றலின் ஊடலில் மயங்கிக் கிடக்கிறது. அரிஞ்சரிஞ்சி எரிக்கும் இளநிலவின் அமுத வெள்ளத்தில் உலகம் மூழ்கிச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கதிஜா தன் குடிசையின் முற்றத்திலிருந்து பாய் இழைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் பக்கத்தில் கைகள் இரண்டையும் கவட்டுக்குள் புகுத்தி, உடுத்தியிருக்கும் சாறனுக்குள் தன் எண்சாண் உடம்பையும் மறைத்து, சாவல், நெல்லு மூடை போல், படுத்துக் கிடக்கிறாள். கதிஜாவின் பிள்ளைகள் இரண்டும் இரவுச் சாப்பாட்டுக்குரிய சோறு கறியை ஆக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். முற்றத்து வாசலில், குப்பி விளக்கொன்று, கதிஜாவின் வாழ்வைப் போல், உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறது.

“புள்ள கஸ்ஸம்மா.....!”

ரகுமானியாத் தைக்காப் பள்ளியில் இலாத் தொழுகையைத் தொழுது முடித்து மம்மக்காசீன் மோதீன், அரிக்கன் லாம்போடு வருகிறார்.

“வாங்க, காக்கா, வாங்க, ஒங்களத்தான் இவ்வளவு நேரமா பாத்துக்கு இரிக்கன்..... புள்ள லத்திபா..... அந்தப் பாய எடுத்து மாமாக்குப் போடு மகள்.....”

“இன்டைக்குக் கொஞ்சம் நேரஞ் செண்டு பெயித்து.....புள்ள, நம்முட தைக்காவில தப்லிக்கு ஆக்கள் வந்திருக்காங்க. அவகள்ள ஓராள் அகதிகளுக்கும், ஏழயளுக்கும் ஒதவுற விசயமாக, நல்ல பயான் செஞ்சாரு. அதக் கேட்டுக்கு இரிந்ததால நேரம் கொஞ்சம் பெயித்து..”

“எந்தப் பயானும் இந்த ஊரில இரிக்கிற காவாலி கழிசறயளுக்குப் புரியாமக் கிடக்கே...”

“என்ன புள்ள, என்ன விசயம்? ”

“காக்கா, நானும் என்ற புள்ளயளும், இந்த ஊர உட்டுப்போட்டுப் போய், வேற எங்கயாவது இரிக்கப் போறம். இஞ்ச எங்களுக்கு இரிக்கிற பெரிய கஸ்ந்ரமாக் கிடக்கு....”

“ஏம்மா, ஒனக்கு இந்த ஊரில என்ன கொற....?”

“நாங்க அன்டைக்கண்டைக்கு திங்க வழியில்லாத ஏழ அகதிகள் தான். ஆனா நாங்க ஒழுக்கத்தோட வாழ்ற ஏழயள்.... இந்த ஊரில இரிக்கிற பணக்காரன்ட மக்களெல்லாம் என்ற கொமருகள்ள மானத்த கெடுக்கப் பாக்கானுகள்.... சீ! உடுத்த பொடவயோட வந்த அகதி களுக்குக் கூட இந்த ஊரில வாழ முடியாமக் கிடக்கு..... இதப்பாக்க எங்கிட ஊரிலயே இரிந்து, அந்தத் தொவசம் பிடிச்சவனுகள்ள கையாலேயே செத்து மடிஞ்சிருக்கலாம்..”

“என்ன புள்ள, நேத்து லாவும் என்னயிம் நடந்தயா?”

“ஓம் காக்கா. நேத்து லாவு இவன் அறவாப் போவான் மீரான் போடிர் மகன் கபூரும், அவன்ட கூட்டாளிமாரும் நல்லாக் குடிச்சிக்கு வந்து, என்ற புள்ளட கையப் புடிச்சிக்கு, பொண்ணுக்கு வரச் செல்லி பெரிய கூத்து காட்டினானுகள்.... நான் கத்திக் கொழறினதால உட்டுப் போட்டுப் பெயித்தானுகள்....அவனுகளுக்குப் பயத்தில பக்கத்தில இரிந்து ஒரு மனிசன் கூட ஒதவிக்கு வரல்ல.....”

“அப்ப, இத நீ போய் அவன் மீரான் போடிக்கிட்ட செல் லல்லியா ?”

“ஏன் செல்லல்ல.....இன்டைக்கு காலயிலையிம் போய்ச் சென்னன். அவன் என்ர பேச்சு சூத்தாலையிம் கவனிக்கல்ல.... அவனுக்கு அவன்ட மகனென்டாச் செரியான பயமாம்..... அதால அவன்ட பெத்த புள்ளயத் திருத்த அவனுக்கு ஏலாமக்கிடக்கு...சி! பெத்த புள்ளய ஒழுங்கா வளக்க ஏலாத வழிசலக் கொண்டு போய், இந்த ஊரான் அல்லாட பள்ளிக்குத் தலவனா வெச்சிரிக்கானுகள்.....”

“இந்த ஊரானுக்கு ரோசம் மானம் கெடயா புள்ள.... இல்லாட்டி அக்கச்சா முறையான புள்ளக்கு, புள்ள குடுத்த கழிசறயக் கொண்டு போய் அல்லாட ஊட்டுக்குத் தலவனா வெப்பானுகளா...? இந்த ஊரில உள்ள வழிசலுகள் பணம் காசிக்காகச் சொந்தப் பொண்டாட்டிமாரையும் கூட்டிக் குடுப்பானுகள். இந்தச் சொணபறந்த நாய்கள்ள அடிமப் புத்தி போக இன்னும் நாலஞ்சி தலமுற போகணும்.”

“என்ன செய்யிற, என்ர சீதவி மட்டும் உசிரோட இரிந்திருந்தா எங்களுக்கெல்லாம் இந்த நெலவரம் வந்திரிக்கிமா? வட்டைக்க பசியால தவிச்சி வந்த ரெண்டு தமிழ்ப் பொடியனுகளுக்கு கட்டிக்குப் போன சோத்துப் பட்டயத் திங்கக் குடுத்தது குத்தமா? ஆரா இரிந்தாலும் தவிச்சி வந்த புள்ளயளுக்கு தண்ணியத் தவிட்டக் குடுக்காம உடலாமா? நாமெல்லாம் மனிசன்தானே! மனிசனுக்கு மனிசன் ஓதவாட்டி, என்னத்திக்கு நாங்க மனிசனா இரிக்கிற.....? என்ர சீதவி அந்தப் புள்ளயளுக்குச் சோறு குடுத்ததக் குத்தமெண்டு செல்லி புடிச் சிக்கிப் போய் சண்டாளப் பாவிகள், பதறப் பதற சுட்டுப் பொட்டானுகளே....அந்தச் சீதவியோட எங்களையிம் சுட்டிருந்தா, எங்களுக்கெல்லாம் இந்த நெலவரம் வந்திரிக்குமா...?”

கதிஜா பொங்கி வரும் கண்ணீரைத் தன்னுடைய பிடவையின் முந்தானையை எடுத்துத் துடைத்துக் கொண்டு, வழிந்தோடும் மூக்குச் சளியை வழித்தெறிந்து, கையைப் பிடவையில் துடைத்துக் கொள்கிறாள்.

இதுவரை எதுவும் பேசாமல், நெல்லு மூடை போல் அமைதியாகப் படுத்துக்கிடந்த சாவல், கதிஜாவின் விசம்பலால், சிந்தை குலைந்து எழுந்து குந்திக் கொண்டிருக்கிறான்.

“புள்ளம்மா, நீ எதுக்கும் யோசியாத...இவன் மீரான் போடிர் வளப்புணிக்கு நாமதான் ஒழுங்கான பாடம் படிப்பிக்கணும்.”

“காக்கா, நாங்க மூணுபேரும் பொம்புளயள். அவன எங்களால என்ன செய்ய ஏலும்..? அவன்ட வாப்பாட பணம் காசிக்கு இந்த ஊரானே பயப்புர்றான். நாங்க ஊருட்டு வந்த அகதிகள். எங்களை ஆரு காப்பாத்தப் போறாங்க?”

“ஏன் புள்ள, ஒங்களோட அந்த வல்ல பெரிய அல்லா தொணயா இரிக்கிறத மறந்து பெயித்திங்களா? அவன் நம்மளப் போல எத்தின்களோடத்தான் எப்பயிம் உவப்பா இரிக்கான். நீ லாவைக்கு ஒரு வேல செய்யணும் புள்ள....”

“என்ன செய்யணும், காக்கா...?”

“அவன் மீரான் போடி மகன் லாவைக்கு ஒன்ட ஊட்ட வந்தா, நம்முட சாவல்ல கைல அருவக்கத்தியக் குடுத்து அவனக் கொத்தச் செல்லு.....”

“காக்கா....! எனக்குப் பயமாரிக்கு.”

“நீ எதுக்கும் பயப்புடாத...சூட்டுக்கு மிஞ்சின பரிசாரமில்ல. நம்மளக் கொல்ல வாற பாம்ப, நாம அடிச்சிக் கொல்ற பாவமில்ல புள்ள. நாங்க ஏழகளெண்டாப் போல, இந்தக் கழிசற நாய்களுக்கு அவ்வளவு எழப்பாப் பெயித்தா...? இவனுகள் குட்டக் குட்ட நாங்க குனியிறத்தாலதான், இவனுகளெல்லாம் நெனச்சபடி ஆடுறானுகள். இனி நாமளும் மனிசரெண்டு காட்டணும்.....அப்பதான் அவனு களுக்குப் பயம் வரும்....”

“மோதின் மாமா! லாவைக்கு அவன் இஞ்ச வரட்டும்.... அதுக்குப் பொறகு இந்தச் சாவல்ல வேலயப் பாருங்க....! அவன நான் கழுத்தால வெட்டிக் கொல செய்யாட்டி, என்ன நீங்க உஞ்சிண்டு கூப்பிடுங்க.”

“சாவல்....!”

“அவன மட்டுமில்ல மோதின் மாமா, அவன்ட கூட்டாளி மாரையும் வெட்டிக் கொல செய்யாம நான் உடமாட்டன். எங்க லாத்தாட புள்ளயள்ள மானத்தக் காப்பாத்த நான் தூக்குக்குப் போக வந்தாலும் பயமில்ல....”

“சாவல், என்ர தங்கக் கொடம் ! இனி எனக்கு எந்தக் கவலயிம் இல்லடா.....! எனக்கொரு ஆம்புளப் புள்ள இல்லெண்ட கொற இருந்திக்கு. அந்தக் கொறயிம் கூட இப்பயே பெயித்து, காக்கா....”

“கஸ்ஸம்மா! ஏழயள அல்லா ஒரு நாளும் கை உடமாட்டான். புள்ள, இனி நீ கவலப்படாம இரி. எல்லாம் செரியா வரும். அப்ப நான் எழும்புறன்.”

“செரி காக்கா...அல்லாட காவலாப் போயிற்று வாங்க....”

முகம்மதுகாசின் மோதின் தன்னுடைய அரிக்கன் லாம்பின் திரியைக் கூட்டி வைத்துக் கொண்டு, வீட்டிற்குப் போகின்றார். கதிஜா, அனல் போன்ற பெருமூச்சொன்றை விட்டபடி, மீண்டும் பாய் இழைப்பதில் மும்முரமாகிக் கொண்டிருக்கிறாள். சாவல், அவள் பக்கத்தில், என்றுமில்லாதவாறு வெறி பிடித்தவன் போல் குந்திக் கொண்டிருக்கிறான். வாசலில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் குப்பி விளக்கு ஜீவமரணப் போராட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இரவின் அமைதியில் பொறாமை கொண்டு தூரத்தில் நிற்கும் வேப்ப மரத்தில் இரண்டு ஆந்தைகள் போட்டி போட்டுக் கத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. குளிக்காற்று லேசாக வீசிக் கொண்டிருக்கிறது.

உலகம், இருளோடு போராடிக் கொண்டிருக்கும் போது, சுழியோடியைப் போல், விடியல் மூச்சை அடக்கி நீந்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக் காகங்களும், குருவிகளும் கத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இரவெல்லாம் குளிர்க்குப் பயந்து வீட்டுக் கோடிகளுக்குள் சுருண்டு கிடந்த நாய்களெல்லாம் ஒரு போதுமில்லாதவாறு, விடியச் சாமத்திலேயே எழுந்து, ஒழுங்கையால் போய்க் கொண்டிருக்கும் சனங்களைப் பார்த்துக் குரைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அமைதியான எங்களுர் இன்று என்றுமில்லாதவாறு அமைதியை இழந்து அல்லோலகல்லோலப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

“லாவு கஸ்ஸாட ஊட்ட இரிக்கிற லூசி சாவல், நம்முட மீரான் போடியாரர் மூத்த மகன் அத்துக்கபூர கழுத்தால வெட்டிக் கொல செஞ்சி போட்டானாம்.....! மையத்து கஸ்ஸாட ஊட்டதான் கிடக்காம். இன்னா போற எல்லாரும் அங்கதான் போறாங்க.... எங்கிட ஊர ஆட்டிப்பட்ச்ச அறவாப் போவான் அழிஞ்சி பெயித்தான்.

எத்தின ஏழக் குமருமகளக் கெடுத்துப் போட்டான். அதுகள்ள கண்களால ஓடின தண்ணி அவனச் சும்மா உடுமா?"

“ஏழயள்ள நெருப்பில கை வைச்சா இப்பிடித்தான் வரும்....க்சா! அந்த லூசி சாவலுக்கு வந்த இந்தத் தைரியம், இந்த ஊர் உள்ள ஒருவனுக்கு வரல்லியே..! இந்தப் படுபாவியக் கொல செஞ்ச சாவலத்தான், இனி நம்முட மையனாண்டவார் பள்ளிக்குத் தலவனா வெக்கணும். அப்பதான் இந்த ஊரானுக்குச் சூடு சொண வரும்.”

கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடக்கும் மையத்தைப் பார்க்கக் கதிஜாவின் வீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கும் இருவர். தங்கள் மனங்களில் பட்டதைப் பட்டை தீட்டிக் கொண்டு போகின்றனர். அவர்களுக்குப் பின்னால் சுபஹுத் தொழுகையை நிறைவேற்றிய திருப்தியோடு வந்து கொண்டிருக்கும் முகம்மது காசீன் மோதீன், முன்னால் போய்க் கொண்டிருப்பவர்களின் கருத்துக்களை முழுமனத்தோடு ஏற்றவராக முகம் மலர்ந்து போகின்றார். கதிஜாவின் வளவு, ஊர் மக்களால் நிறைந்து வழிந்து கொண்டிருக்கிறது. அங்கே பாரதப் போரில் அதர்மத்தை அழிக்கக் கிருஷ்ணனின் தேரிலே காண்டபம் ஏந்தி நின்ற அர்ச்சுனனைப் போல் சாவல் எவ்விதக் கலக்கமுமின்றித் தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறான்.

கேவலம்! வாழ்க்கையின் கடைசிக் கோட்டில் ஆதரவற்ற அகதிகளாக நின்று கொண்டிருந்த கதிஜாவையும், அவளுடைய பெண் மக்களையும் மானத்தோடு வாழ்வதற்கு உதவி செய்ய வக்கில்லாத எங்களுர் தலை குனிந்து நிற்கிறது. ஆனால் போர்க்களத்தில் சாவலுக்கு ஒழுங்காகத் தேரை நகர்த்திய பூரிப்பில் முகம்மது காசீன் மோதீன் மட்டும், தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறார். இரவெல்லாம் பனிக்குப் பயந்து, கதிஜாவின் தோட்டத்தில் பூத்துக் குலுங்கி நிற்கும் எலுமிச்சை மரத்தில் ஒளிந்திருந்த பொக்கான் குருவிகள் இரண்டு சப்தமிட்டபடி பறக்கின்றன.

(மல்லிகை - மே மாதம் 2002)

பயான் - சொற்பொழிவு
அக்கச்சா - சகோதரி
எத்தின் - ஏழை

மானிடம் உயிர் வாழ்கிறது

மார்கழி மாதக் குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த இரவு, விடியச்சாமத்தின் பிறப்பில் கலங்கிக் கரைந்து கொண்டிருக்கிறது. இரவெல்லாம் கூதலில், தென்னையின் வட்டுக்களுக்குள்ளும், கூடுகளுக்குள்ளும் கொடுகிக் கிடந்த காகங்களும், குருவிகளும் கண் விழித்துக் கத்துகின்றன. அலிமா சுபஹுத் தொழுகையைத் தொழுது விட்டு, வீட்டு வாசலைத் தூத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் வாசலில் செழித்து நிற்கும் மாதுள மரத்தின் கந்தொன்றில், தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் சிறு குருவிக் கூட்டின் உள்ளே இருந்து, கொட்டப் பாக்கான் குருவி ஒன்று இளங்காலையை எட்டிப் பார்க்கிறது. இரவெல்லாம் பெய்த பனியில், எண்ணற்ற மலர்களை உமிழ்ந்து, வெண்முகில் படர்ந்த குன்றைப் போல், வாசலில் வண்ணமுடன் நிற்கிறது, மல்லிகைச் செடியொன்று.

அப்பொழுது, இரவு ஆமவட்ட வயலுக்குள் சூடு மிதிக்கப் போன அலிமாவின் மகன் காதர், சூட்டுக் களவெட்டியிலிருந்து வருகிறான்.

“வா மன லாவயப்பொலி என்ன பம்பலா...?”

“அவளவு பதரில்ல....பொலி, பத்துப் படங்கிலயிம் நிறயத்தான் மடிச்சிக் கிடக்கு. இனி பகலைக்குப் போய்த் தூத்தித்தான் பார்க்கணும்!” என்று கூறியபடி சேட்டைக் கழற்றி வாசலில் கட்டி இருந்த கொடியில் போட்டு விட்டு வீட்டுக்குள் போகிறான்.

“யா அல்லாஹ் ! எல்லாத்தையும் நீதான் ஹயராக்கித் தரணும். ஓன்ன நம்பித்தான் அங்கயிம் இஞ்சயிம் கடனப்பட்டு, வட்டைக்க போட்டிரிக்கம். அஞ்சி மாசப் புழப்பு....அழிஞ்சிராமக் காப்பாத்து!” ஏழ்மையில் நொந்து கிடக்கும் அலிமா, இறைவனிடம் எல்லா வற்றையும் ஒப்படைத்து விட்டுப் பெருமூச்சு விடுகிறாள். இரவெல்லாம் கூதலைத் தாங்க முடியாமல், ஊளையிட்டுக் கிடந்த அலிமாவின் நாய், வீட்டுக் கோடிக்குள் இருந்து சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு வருகிறது.

வீட்டுக்குள் போன காதர், கையில் பற்பொடியை எடுத்துக் கொண்டு, குளிப்பதற்காகக் கிணற்றடிக்குப் போகிறான். அலிமாவின் மகள் ஆசியா, தேனீர் போடுவதற்காக, குடிலுக்குள் அடுப்பைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அப்பொழுது காலைக்குள் கட்டிக் கிடக்கும் அலிமாவின் பசுமாடுகள் கத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

“மனகாதர், தண்ணி வாக்கிறத்துக்கு முன்ன, காலைக்க கிடக்கிற அந்த வெள்ள நாகிட கண்டக் கொஞ்சம் அவிட்டுப் போட்டு வா மகன்....பாவம்! வாயில்லாச் சீவன்! கன்னேரங்கூடிக் கத்திது....”

தாயின் வேண்டுகலைச் சிரமேற்றுக் காதர் மாட்டுக் காலையை நோக்கிப் போகிறான். சோம்பலோடு சோர்ந்து குந்திக் கொண்டிருந்த அலிமாவின் நாய் வாலைக் குழைத்துக் கொண்டு அவன் பின்னால் போகிறது. அலிமாவின் வாசலில், நிறைமாதக் கர்ப்பினியைப் போல், வளமுடன் வளர்ந்து, குலைபோட நிற்கும் வாழையொன்றின் மடலிலிருந்து காகமொன்று ஓயாது கத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

“சூய்....! சூய்....! நாசமத்துப்போன காகம்..... விடிஞ்சாப் போதும்..... என்னத்துக்குத்தான் இப்படிப் பதறிப் பதறிக் கத்துதோ? சண்டாளக் காகம், என்ன சதிமானத்தக் கொண்டரப் போகுதோ? இந்தச் சாதிக் கொழப்பத்தால, மனிசனெல்லாம் எண்ணெய்க்கப் போட்ட பணியாரம் மாதிரி, பொங்கிற்றுக் கிடக்கானுகள். எங்க பாத்தாலும் கொலயிம் கொள்ளயிமாக் கிடக்கு. நடுச்சாமத்தில மனிசன், மக்கள் படுக்கிற நேரம் வம்மிசி போர்றானுகள். நாயச் சுர்றாப் போல, மனிசரச் சுட்டுத்தள்ளான்... ஒண்டுக்கும் வழியில்லாத அப்பாவி மனிசனப் புடிச்சிக்கிப் போய், காசி கேட்கானுகள். பாவம்! லாவயில ஊட்ட உள்ள குஞ்சு குறுமானெல்லாம் கண்பொத்திப் படுக்க ஏலாமக்கிடக்கு ஆராரு செஞ்ச கருமம், இப்படியெல்லாம்

போட்டுக்கு ஆட்டுதோ? யா அல்லாஹ்! எப்பதான் இந்த ஒலகத்தில நிம்மதி வரப் போகுதோ...? ச்சா! அந்தக் காலத்து மனிசரெல்லாம் எவ்வளவு சந்தோசமா இரிந்தாங்க..... அந்தக் காலத்தில எங்கு வாப்பாக்கு, தமிழாக்கள்தான் நெறயக் கூட்டாளிகள். அந்த நாள்ள யாழ்ப்பாணத்தாக்கள் நெறயப் பேரு வந்து, எங்கிட ஊட்டதான் தங்கிப் போவாங்க.... அவக வாற நேரம் எங்களுக்கு ஓடியல்கெழங்கு, புணாடு, குட்டான், கருவாடு எல்லாம் கொண்டந்து தருவாங்க. எங்கு வாப்பா, ஒவ்வொரு வரிசமும் வெள்ளாம வெட்டுக்கு, கிளிநெச்சி, பரந்தன், கறடிப்போக்கு, வவுனியா, ஓமந்த எல்லாப் பகுதிக்கும் வெள்ளாம வெட்டற தத்தி கொண்டு போவாரு. ஒவ்வொரு வரிசமும் சொதயமா பரந்தன் சின்னத்துரகமத்திக்கு எங்கு வாப்பாட தத்திதான் வெட்டப்போற. சின்னத்துர மொதலாளிக்கு எங்கு வாப்பெண்டா உசிரு..... “வீசியோ காக்கா”.... “வீசியோ காக்கா...” என்று உசிர மாச்சிருவாரு.... ஒரு மொற சின்னத்துர மொதலாளி எங்கிட ஊட்ட வந்து தங்கிற்றும் போயிருக்காரு. எங்கு வாப்பா கிளிநெச்சில இரிந்து வாற நேரம் எவ்வளவு சாமானத்தான் வாங்கிற்று வருவாரு.... பளயகட்டுச் சாறன், அரவிந்துச் சாலுவ, நைலெக்கி பொடவ, ரெட்டப்பக்கட்டு கம்புளிவாரு, சமாத்துப் புட்டு, ஓடியல் கெழங்கு, பெலாப்பழம், ஓட்டு மாங்கண்டு எல்லாம் வாங்கிற்று வந்து ஆக்களுக்குக் குடுப்பாரு. ஆருக்குக் குடுக்காட்டியிம் காரதிவு செல்லத்துரவண்ணக்ககர் மாமாக்கு கொஞ்சமெண்டாலும் கட்டாயம் குடுப்பாரு.....அவரும் எங்கு வாப்பாவோட அப்புடித்தான். ச்சா...! அந்த ஒத்துமையும், அன்னியொன்னியமும், இப்ப ஆரிட்டதான் இருக்கு....? அந்தக் காலத்தில இரிந்த மனிசரெல்லாம், மனிச நேசத்தோடு வாழ்ந்தாங்க. இப்ப இரிக்கிற மனிசரெல்லாம் மனிச நேசத்த புடிச்சிப் புடிச்சி விழுங்கிறாங்க. என்ன செய்யலாம், இந்தக் காலத்து மனிசர் மனிசில இரக்கமே இல்லாமப் பெயித்து....”

அலிமா, கடந்த கால இனிய வாழ்வையும், நிகழ்கால நிம்மதி யற்ற சோக வாழ்வையும் அசை போட்டு விட்டு, நீண்ட பெருமூச் சொன்றை விடுகிறாள். ஒளித்துக் கொண்டிருந்த சூரியன், எட்டிப் பார்க்க, மரஞ்செடிகளில் படிந்திருந்த பனித் துளிகள் பயத்தால் மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன. வாழை மரத்திலிருந்த காகம் இடைவிடாமல் கத்திக் கொண்டே இருக்கிறது.

“உம்மா! இன்னாங்க தேத்தண்ணி. ஆர்றத்துக்குள்ள வந்து குடிச்சிப் போட்டுப் போங்க.”

மகள் ஆசியாவின் கட்டளைக்கு இசைந்து அடுப்படிக்குப் போய், சீனியை இடது கையில் எடுத்து நக்கி, அலிமா தேனீரைக் குடிக்கிறாள்.

“தம்பிக்குத் தேத்தண்ணிய ஊத்திக் குடுபுள்ள. லாவெல்லாம் களவெட்டிக்கக் கிடந்து வந்தவனுக்கு நல்லாப் பசிக்கும். நேத்து வாங்கி வெச்ச வட்டரையும் எடுத்துக் குடு....”

அலிமாவின் சொற்படி, மாட்டுக் காலையடியிலிருந்து வந்து, கிணற்றடியில் பல்லைத் துலக்கிக் கொண்டிருக்கும் காதரைக் கூப்பிட்டு, அவன் கையில் ஆசியா தேனீரையும், வட்டரையும் கொடுத்து விட்டுத் தன் காடை நிறப் பிடவையில் கையைத் துடைத்த படி, மீண்டும் குடிவாக்குள் போய்ச் சட்டி பானைகளைக் கழுவித் துப்புரவு செய்கிறாள்.

“லாவு களவெட்டிக்குப் போன செலயிமான இன்னமும் காணல்ல. களவெட்டில என்ன செய்யிறானோ...? நேரத்தோட பள்ளியடிக்குப் போனாத்தானே, சூட்டுக் களவெட்டிக்குச் சோறு கட்ட மீனக்கீன வாங்கலாம். இவன் செலயிமான் மாமா எங்க மகன்?”

“அவரு சூட்டுக் களவெட்டில நிக்காரு. படங்கெல்லாம் பொலிகிடக்கு. சாக்குக் கட்டு, மரைக்கால், கட்டமாறு, அவரி, வேலக்காரன் கம்பெல்லாம் பரனுக்குக் கீழ் போட்டமாதிரிக் கிடக்கு...அதுக்காகத்தான் அவர பரனில இரிக்கச் செல்லிப் போட்டு வந்தன். நான் பள்ளியடிக்குப் போயிற்று வாறன். காச எடுங்க.”

மகளின் வார்த்தைகளை மனப்பூர்வமாக ஆமோதித்துக் கறி வாங்கக் காசைக் காதரின் கையில் கொடுத்து விட்டு, அலிமா மீண்டும் வாசலைக் துப்புரவு செய்வதில் மும்முரமாகிறாள்.

அறுபது வயதை எதிர்பார்த்து, இன்னும் இளமை முறுக்கோடு, வாழ்க்கையின் சூட்சுமங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டிருக்கும் அலிமா, தன் நாற்பது வயதிலேயே கணவனைப் பறி கொடுத்து, இரண்டு பிள்ளைகளோடு விதவையானவள். இன்று மன உறுதியோடு,

வாழ்வில் உயிர்த்துடிப்போடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். மூத்த மகள் ஆசியா, ஏழ்மையினால் வாழ்க்கையின் வசந்தத்தைக் காண முடியாமல், தன் இளமைப்பருவத்தையெல்லாம் அனல் போன்ற பெருமூச்சுகளுக்கு இரை கொடுத்து, முப்பது வயதோடு போராடிக் கொண்டிருக்கிறாள். இளைய மகன் காதர், சின்ன வயதிலேயே குடும்பச் சமைகளைத் தோளில் ஏற்றிக் கொண்டு, இன்று மீரா லெவ்வைப் போடியாரின் வயல்களுக்கு நிரந்தர வயற்காரனாகி வனப்பு நிறைந்த இளமைப்பருவத்தை எல்லாம் வறுமையின் கோரப் பசிக்கு ஈந்து கொண்டிருக்கிறான்.

“அலிமா லாத்தா, ஒனக்கு வெசயம் தெரியிமா?”

அலிமாவின் பக்கத்து வீட்டுப் பாத்துமுத்து எதையோ கூறுவதற்குப் பதறிக் கொண்டு வந்து, தன் முந்தானையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு நிற்கிறாள்.

“என்ன புள்ள, என்ன வெசயம்? என்னத்திற்கு இப்படி பதர்றாய்?”

அலிமாவின் கேள்வியோடு, பாத்துமுத்து விசயத்தைக் கூறுகிறாள்.

“நேத்து லாவு, சீனம் வெட்டி வட்டைக்க சூட்டிக்கப் போன நம்முட ரெண்டு முஸ்லிம் புள்ளயள ஆமவட்டைக்க கட்டுக் கெடக்காம்.. ஆக்களெல்லாம் பாக்கப் போறாங்க.... இப்ப நம்முட ஊருப் புள்ளயளும் கொதிச்சிக்கு இரிக்கானுகள். எல்லாம் புலிப் பொடியனுகள்ள வேலதானாம். ஊருக்குள்ள ஒரே கொழப்பமாக்கி கிடக்கு....”

பக்கத்து வீட்டுப் பாத்து முத்துவின் கதையைக் கேட்டு, கிணற்றடியில் குளித்துக் கொண்டிருந்த அலிமாவின் மகன் காதர், குளித்த அரைகுறையோடு, வாசலுக்கு வந்து, பேயறைந்தவன் போல் திகைத்து நிற்கிறான். அவனுடைய நாலுமாசப் பிழைப்பு வயலுக்குள் அநாதையாகக் கிடக்கிறது.

“என்ற அல்லாஹ்வே! என்ன வாப்பா இந்தக் கொடும...! ஆனையிம் ஆனையிம் சண்ட புடிக்க, சும்மா கிடந்த தகரக் கொத்தெல்லாம் மிதிபட்டு அழியிதே...! ஒண்டுமே அறியாத இந்த அப்பாவி

மக்களையெல்லாம் ஏன்தான் இப்படியெல்லாம் கொல செய்யிறானு களோ? யாறப்பு! இது நெனச்சாலே நெஞ்செல்லாம் வெடிச்சிரிம் போலக் கிடக்கே.... எப்படியெல்லாம் அன்னியோன்னியமா இருந்த தமிழாக்களும் முஸ்லிம்களும், இப்படி ஆளுக்காள் விரோதிகளா மாறி, கொலையாளிகளாப் பெயித்தாங்களே....! அந்தக் காலத்தில இருந்த மக்களெல்லாம் எவ்வளவு சந்தோசமா இருந்தாங்க....! எல்லாமே சீரழிஞ்சு பெயித்து. மனிசன மனிசன் மதிக்கத் தெரியாம, எல்லாரர் நெஞ்சும் கல்லாப் பெயித்து...அறவாப் போன சாதித் துவேசம் இந்த ஓலகத்தில வந்து, எல்லா மனிசரையும் கீழ் சாதி களாக்கிப் போட்டு.....சாதிக் குரோதம் இப்ப நல்லா புதினம் பாக்கிது..... எல்லாரர் நெஞ்சும் கல்லாக் காஞ்சி பெயித்து.....”

அலிமா, கடந்த கால வாழ்வியலின் இனிமையையும், பசுமை களையும் அசைபோட்டு விட்டு, தன் காடைநிற முந்தானையை எடுத்து, கசிந்து வரும் கண்ணீர்த் துளிகளைத் துடைத்துக் கொண்டு, பெருமூச்சு விடுகிறாள். அலிமாவின் நாய், தன் வயிறு காய்ந்து கிடப்பதைக் காட்ட, ஊளையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அவள் மகள் ஆசியா, கோழிக் கூட்டைத் திறந்து விட்டு, குஞ்சுக் கோழிகளுக்குக் குறுணல் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். அலிமாவின் புறவள விற்குள் நிற்கும் மாமரத்திலிருந்து, குயிலொன்று கூவிக் கொண்டிருக்கிறது. இளம் பொழுதின் ஒளி, அலிமாவின் வாசலில் நிற்கும் கன்றுத் தென்னோலையில் படர்ந்து, புன்னகை புரிகிறது. தூரத்தில் கேட்கும் ஆட்களின் ஆரவாரச் சப்தம் எல்லோருக்கிடையிலும் அமைதியைக் குலைத்துப் பயங்கரத்தை ஜனித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அப்பொழுது, இரண்டு தமிழ்ப் பெண்பிள்ளைகள் உயிருக்குப் பயந்து ஓடி வந்து, அலிமாவின் வளவுக்குள் புகுந்து, மேல் மூச்சு, கீழ் மூச்சு வாங்கியபடி, அடைக்கலம் வேண்டி அழுது கொண்டு நிற்கின்றனர்.

“எங்களக் காப்பாத்தம்மா. ஒண்ட கால் ரெண்டையிம் புடிச்சிக் கெஞ்சிக் கேக்கிறம். சும்மா வந்த எங்களைப் புடிச்சிக் கொல்ல ஒங்கிட முஸ்லிம் ஆக்கள் தொரத்திக்கு வர்றாங்க.... கடவுள் ஒனக்குப் புண்ணியம் தருவாரம்மா.... எங்களுக்கு எதைப்பற்றியும் எதுவுமே தெரியாது. நாங்க அன்டைக்கன்டைக்குப் பொழச்சி சாப்பிற்ற ஏழயள். நாங்க நம்முட ஆதம்வாவாப் போடியாரர்

வட்டைக்க கந்து துவைக்கத்தான் போன. அங்கு வந்து இவங்க எங்கள சும்மா தொரத்திக்கு வர்றங்க...நான் என்ர பால் குடிக்கிற பச்சப் புள்ளயப் போட்டுட்டுத்தான், கஸ்ரத்தால கந்தடிக்க வந்த....! எங்களைக் காப்பாத்தக்கா..”

உயிர்ப் பிச்சை கேட்டு அழுது கொண்டிருக்கும் இரு பெண் பிள்ளைகளையும் மகள் ஆசியாவிடம் அடைக்கலம் கொடுத்து விட்டு, அலிமா அதர்மத்தை அழிக்க நிமிர்ந்து நிற்கிறாள். அடைக்கலம் தேடி வந்த பெண்பிள்ளைகள் இரண்டையும் அழைத்துக் கொண்டு போய், வீட்டிற்குள் வைத்துப் பூட்டி விட்டு வந்து, ஆசியா தாயோடு சேர்ந்து காளியைப் போல நிற்கிறாள். அவளைப் பார்த்துச் சகிக்க முடியாமல், அதர்மம் ஊளையிடுவதைப் போல், அலிமாவின் நாய் ஊளையிடுகிறது. பெண் பிள்ளைகளைத் துரத்தி வந்த கூட்டம் அலிமாவின் வளவுக்குள் வந்து விட்டது.

“அலிமா லாத்தா! இஞ்சால ரெண்டு தமிழ்ப் பொட்டயள் ஓடி வந்தானுகள். இப்ப, எங்க அவளுகள்? அவளுகளைப் புடிச்சி நாங்க கொல செய்யப் போறம். லாவு குடடிக்கப் போன நம்முட ரெண்டு முஸ்லிம் புள்ளயள, தமிழனுகள் சுட்டுப்போட்டானுகள். அதுக்குப் பதிலா, நாங்க இந்த ரெண்டு பேரையும் கொல செஞ்சாத்தான் அவனுகள்ள திமிரு அடங்கும்..”

கொலை வெறி தலைக்கேறி ஓடி வந்த முஸ்லிம் இளைஞர்கள் சிலர், இனத் துவேசத்தின் கயிற்றைப் பிடித்து, அலிமாவின் உள்ளத்தை அளந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

“இஞ்சால அப்பிடி ஒருவரும் வரல்லம்பி.. ஆரோ அஞ்சாறு வெறிபுடிச்ச கல்நெஞ்சக்காரனுகள் செஞ்ச கருமத்திற்காக, ஒண்டுமே அறியாத அப்பாவிகள நாங்க அடிச்சிக் கொல செய்யிற பாவ மில்லியா? இது அல்லாக்கு அடுக்குமா? ஓலகத்தில நாங்க மனிசனா மட்டும் பொறந்தாப் போதுமா? எங்களுக்கு மனிசனா நடக்கவும் தெரியணும். ஒங்களுக்குத் தெரியிமா? உசிருக்குப் பயந்து ஓடிவாற கொலகாரனக் கூட நாங்க கொல செய்யிறதே பெரிய பாவம். ஒரு தியாலச் சோத்துக்குக் கூட வழியில்லாமக் கஸ்ரப்பர்ற அப்பாவி ஏழயளக் கொல செய்யப் போறனெண்டு செல்ல, எப்பிடிரா தம்பி ஒங்களுக்கு மனசி வருகிது? தண்ணிக்க தவறி உழுந்து சாகப்போன

கொடிய வெசமுள்ள கொடுக்கான மூணு தரம் அது கையில குத்தியும், பொறுமையா யிருந்து அதக் காப்பாத்தின, எங்கிட கண்மணிநாயகத்திர உம்மத்துகளான ஒங்களுக்கு இந்தப் பாவத்தைச் செய்ய மனசி வரலாமா? சும்மா ஏழயள்ள பாவத்த வீணாக் காட்டாம, உட்டுப் போட்டுப் போங்கடா தம்பி.....அல்லா ஒங்களுக்கு நன்மயத் தருவான்.”

போர்க்களத்தில் இளைஞர்கள் அதர்மத்தின் கைப்பொம்மை களாகத் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். மனிதத்துவம் கேள்விக்குறியாகி நிற்கிறது.

“அவளுகள இன்டைக்கி நாங்க அடிச்சிக் கொல செஞ்சாத்தான் எங்கிட வெஞ்சமெல்லாம் தீரும். நாங்க அவளுகள உடமாட்டம். ”

இளைஞர்களின் போக்கில் சிந்தை குலைந்து, அலிமாவின் நாய், அங்கு மிங்கும் ஓடிக் குரைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அலிமாவின் மகன் காதர், பாரதப் போரில் கண்ணனின் ஞானோபதேசத்தில் கட்டுண்டு, தோள் புடைத்து நிற்கும் காண்டபனைப் போல், அதர்மத்தை வென்று, தர்மத்தை நிலை நாட்ட, நெஞ்சுரத்தோடு தன் தாய்க்குத் துணையாக நிற்கிறான். விடியலின் ஸ்பரிசத்தில் இளங்காலை சிலிர்த்துகிறது.

“இஞ்ச ஒண்ட லோளா கத எல்லாத்தையிம் உட்டுப் போட்டு, நீ ஊட்டுக்க பூட்டி வெச்சிரிக்கிற, அந்தப் பொட்டயளத் தரப் போறியா, இல்ல, நாங்க ஒண்ட ஊட்ட உடைச்சி அவளுகள எடுக்கயா? டேய், மம்மது, வாடா இவள்ள ஊட்ட உடைக்க..”

“அந்தப் புள்ளயள் இஞ்ச இல்லடாதம்பி....”

அக்கினி ஜுவாலை சுடர்விட்டு எரிய, அதர்மம், எல்லை கடந்து, கொதிக்கிறது. மறுகணம், போர்க்களம் ஜனித்து, அம்புகள் பறக்கின்றன.

“டேய்! ஒங்களுக்குப் பெலமிருந்தா என்ற ஊட்ட உடைங்கடா பாப்பம்! என்ற ஊட்டுக்க நீங்க ஒரு அடியெடுத்து வெச்சாலும், ஒங்களை வெட்டிப் போடுவன். இந்த அலிமாவ, நீங்க என்னெண்டு நெனச் சிற்றீங்க? போங்கடா வெளிய. பொண்ண நாயாள். போயும் போயும் பொம்புளப் புள்ளயளக் கொல செய்ய வந்திற்றாங்க.... சீ !

நீங்கெல்லாம் மனிசனுகளா? ஒங்களுக்கு லாத்தா, தங்கச்சிமாரு இல்லியா? ஒங்களுக்குத் தைரியமிருந்தா, நீங்க போய் லாவு நம்முட முஸ்லிம் புள்ளயச் சுட்ட அந்த நாய்களப் போய்த் தேடிச்சுடுங்கடா.”

அலிமா, பத்திரகாளியாகி விட, இனத் துவேசத் தேரில் வந்த இளைஞர்கள், அதர்மத்தின் கொடியை உயர்த்திப் பிடித்துக் கூக்குரலிடுகின்றனர்.

“டியேய்! இப்ப ஒன்னத்தாண்டி கொல செய்யப் போறம். எங்கிட ஒண்டுமறியாத அப்பாவி ஏழ முஸ்லிம்களப் போட்டு அவனுகள் சும்மா சுட்டுத் தள்ளான். இவ, அவனுகள்ள பொம்புளயளுக்குச் சப்போட்டுப் பண்ணா....இவனுகள் செய்யிற இந்த அநியாயங்களெல்லாம் பாத்திக்கு நாங்க சும்மா இரிக் கணுமா.....? நாங்களும் மனிசர்தானே! எங்களுக்கு ஒரு நீதி, அவங்களுக்கு ஒரு நீதியா? நாங்கென்ன இஞ்ச வந்தான் வரத்தானா? நாங்களும் பரம்பர பரம்பரையா இந்த நாட்டிலதான் இரிக்கம். மத்த வங்களுக்கு இரிக்கிற எல்லா உரிமைகளும் எங்களுக்கும் இரிக்கித்தானே. சூட்டுக்குச் சூடு செரியாக் குடுத்தாத்தான் எல்லாம் வளத்துக்கு வரும். எங்கிட்டயிம் காசிரிக்கு, நாங்களும் தொவக்கு வாங்கி, இவனுகள்ள ஒரு கணக்குப் பாக்கத்தான் போறம். இப்ப அவனுகளத் தரப்போறியா, இல்ல, ஒன்ட மண்டய ஒடைக்கயா?”

குமுறிக் கொண்டிருந்த எரிமலை வெடித்துச் சிதற, அக்கினி நாலா பக்கமும் பறக்கிறது. போர்க்களம் கனக்க, அலிமாவின் மகன் காதர், காண்டபத்தை வளைக்கிறான்.

“மன காதர், எடுத்துக்கடா நம்முட அருவக்கதிய இஞ்ச...! ஒங்களுக்கொண்டு செல்றன். என்ர மையத்துக்கு மேலால போய்த் தான்டா, நீங்க அந்தப் பொட்டயள கொல செய்யணும். என்ர உசிரு இரிக்கிற வரயில நான் ஒங்கள உடமாட்டன். ங், இனி ஆராவது என்ர வளவுக்க ஒரு அடி எடுத்து வெச்சிங்க, கொலதான் உளும். ங், வாங்கடா பாப்பம்...! எனக்கு மனிச நேசம்தான்டா பெரிசி. அது இல்லாதவன் எவனா இருந்தாலும் அவனத்தான்டா கொல செய்யணும். நாங்கென்ன காட்டில கிடக்கிற மிருகங்களா? அதுகள் தான் இப்படியெல்லாம் கொல செய்யிற. ஆறறிவு படச்ச நாங்க இதச் செய்யலாமா?”

அலிமாவின் மானிட நேயத்தின் முன்னே, அதர்மம் தலை குனிந்து ஓடுகிறது. போர்க்களத்தில் தர்மம் தலை நிமிர்ந்து நிற்பதைப் பார்த்து, கத்திக் கொண்டிருந்த காகம் பறக்கிறது. அலிமாவின் நாய், பாசத்தோடு வந்து, அவள் காலடியில் குந்திக் கொண்டிருக்கிறது.

(மல்லிகை ஏப்ரல் மாதம் 2000)

பொலி:- நெற் குவியல்

நாளைக்கு எங்கிட ஊருக்கு எம்பி வாறாரு

நாளைக்கு எங்கிட ஊருக்கு எம்பி வாறயாம். ஊரெல்லாம் ஒரே கதயாக்கிடக்கு. போன எலக்சன் கூட்டத்திற்கு எங்கிட ஊரில வந்து பேசிப் போட்டுப் போனவரு, அதுக்குப் பொறகு ஒழுங்கா வரல்ல. அஞ்சி வரிசம் கழிச்சி, இன்னா, நடக்கப்போற எலக்சனுக்கு வோட்டுக் கேக்க வாறாரு. எங்கிட ஊரு மிச்சம் சின்ன ஊரு. ஒழுங்கான ரோட்டு, பாதயெல்லாம் இல்ல. ஒரு ரோட்டத்தவிர மத்தப் பாதயெல்லாம் வண்டில் அழுப்பாடுகள்தான். நாங்க ஆஸ் பத்திரி, ஏஜியட் கந்தோரு, சந்தைக்கெல்லாம் மாட்டு வண்டிலதான் போயிற்று வாற. இஞ்ச மையதீனாண்டவர் பள்ளியோட ரெண்டு தைக்காக்களும் இரிக்கு. அஞ்சாம் வகுப்பு வர படிக்கிற ஒரு சின்னப்பள்ளிக்கூடமும், விதானயார் கந்தோரோட ஒரு கூப்பன் கடையிம் இரிக்கு.

எங்கிட ஊரில காரு கீரு ஆரிட்டையிம் கெடயா. நம்முட மீரான்போடியார்ர மூத்தமகன் மம்மக்காசீனோட நாலஞ்சி பேரு மட்டும் மொட்டசைக்கிள் வெச்சிரிக்காங்க....இஞ்ச, மீரான் போடியாரும், அவர்ர குடும்பமும்தான் எம்பிரகையாக்கள். இந்த ஊரில இரிக்கிற கல்லூடுகளுக்குள்ள, போடியார்ர ஊடுதான் கொஞ்சம் பெரிய ஊடு. நாலு பக்கமும் போட்டிக்கோப்பெல்லாம் வெச்சி, பெரிய விறாந்தையோட கட்டிரிக்காரு. இவருதான் எங்கிட

மையதீன் பள்ளிக்கும் தாய் மரைக்காரு....போன எலக்சனுக்குள்ள இவர்தலமையில் பள்ளி மரைக்கார்மாரெல்லாம் சேந்துக்குப் போய், எங்கிட ஊருக்குக் கரண்டு போட்டுத்தர எம்பிற்ற கேட்டாங்க. அதுக்குத்தான் நாளைக்கு அவரு, அஞ்சி வரிசம் கழிச்சி, எங்கிட ஊரில் கரண்டுக் கட்ட நாட்ட வாறாரு. போடியார் ஊட்டதானாம் எம்பிக்கும். அவர் எடுபிடி ஆக்களுக்கும் நாளைக்கு விருந்தாம். போடியார் ஊட்ட இரிக்கிற கோணங்கிர செல்லப்புள்ள, நேத்து முட்டிர மையதீன் ஊட்ட, விருந்துக்கு ரெண்டு ஆட்டுக்கிடா வாங்கிற்றுப் போனான். போதாதக்குறைக்குப் போடியார் ஊட்ட நாளைக்கு அறுக்க நாம்பனொன்றும் கட்டிக்கிடக்கு. செல்லப் போனா நாளைக்கு அவர் ஊட்ட பெரிய கந்திரிதான்.

எங்கிட ஊரில் இப்பதான், கொஞ்ச புள்ளயள், நல்லாப் படிச்சுக்கு வாறாங்க. ரெண்டு மூனுபேரு யூனிவசிறிக்கும் படிக்கப் போயிற்றாங்க. எங்கிட குண்டு கண் மீராண்ட எளய மகன் சமுறுதீன் மதினாவில் ஓதி, இப்ப மெளலவியா வந்திருக்காரு. அவருதான் எங்கிட பெரிய பள்ளில் இமாம் ஜமாஅத்து செய்யிற. நல்லா ராகமெடுத்துக் கொத்துவா ஓதுவாரு.

மீரான் போடியாரு, அவர் மக்கள மட்டக்களப்பு சிவானந்தா பள்ளிக்கொத்துக்கு அனுப்பி, நல்லா இங்கிலிசெல்லாம் படிப்பிச்சி இரிக்காரு....இதால இந்த ஊரில் அவகளுக்ககு நல்ல செல்வாக்கு. பெரிய உத்தியோகம் பாக்காட்டியும், எங்கிட எம்பியோட நல்ல கூட்டு. எங்கிட ஊருக்கு எம்பி, என்ன வேல செய்யிறெண்டாலும் இவகளுக்கிட்ட கேட்டுப்போட்டுத்தான் செய்வாரு. செல்லப் போனா, எங்கிட ஊருக்கு எம்பி போடியாரும், போடியார் மக்களும் தான்.

எங்கிட ஊரில் இரிக்கிற ஏறக்கொறய எல்லாருமே விவசாயி தான். கவுமந்து குடுத்த காட்டுப் பூமிய, காடு வெட்டி எல்லாரும் வெள்ளாம செய்யிறாங்க. பொதுவாச் செல்லப் போனா, எங்கிட ஊரில் எல்லாருக்கும் இரிக்கிற, போமிற்றுப் பூமிதான். இஞ்ச, எல்லார் ஊட்டையிம் ஆடு, மாடு நெறயக் கெடக்கு. எங்கிட ஊர வளச்சிவர காடு கெடக்கிறதால, ஆடு, மாடு வளக்கிற நல்ல லேசி. இஞ்ச பால் தயிருக்குப் பஞ்சமே இல்ல....எங்கிடாக்கள் தயிரு இல்லாம சோறு திங்கமாட்டாங்க. எங்கிட ஊருத்தயிரெண்டா

அதுக்கு ஒரு தனி ரசம். காலத்தால தண்ணிச் சோத்தோட தயிரையிம், கதலி வாழ்ப்பழத்தையிம், சீனியையும் போட்டுக் கரச்சிக்குடிச்சா, இன்னமும் இல்லியா என்டாப்போலதான் இரிக்கும்.

இஞ்ச தண்ணிக்கு மட்டும் பஞ்சமே இல்ல. கொடமுருட்டி ஆறு, எங்கிட ஊர வளச்சித்தான் ஒருது. இக்கினியாக்கல குளத்தில தண்ணி தொறந்தாப் போதும். இந்த ஆத்தில தண்ணி, கொப்புளிச்சிக்கு வரும். நாங்கெல்லாம் இந்த ஆத்திலதான் தண்ணி வாக்கிற, பொடவ புளியிற....இது மட்டுமில்ல, இந்த ஆத்தில நெறய மீனும் புடிப்பாங்க. ஆறு வத்தின காலத்தில பெரிய விரால், பனயான், கொறட்ட, கொக்கிச்சான், ஆரல், கெழுத்தி, கங்கான், பொட்டியான், செத்தல், செப்பிலி, எல்லா மீனும் புடிப்பாக....இந்த ஊர்ல இரிக்கிற எல்லாரிட்டையிம் அத்தாங்கும். வலையிம் இரிக்கு. இஞ்ச எல்லா மரக்கறியிம் நல்ல மலிவு. எல்லார் ஊட்டயிம் கொச்சி, வழ்தில, கீர, வெண்டி, மையறு நாட்டிருப்பாங்க....எங்கிட ஊரு வட்டயளுக் குள்ள பொன்னங்கணிவேணுமா, வெளயிமாண்டு கெடக்கு. இதால, அதிகமா எல்லாரும் வட்டைக்கப் போய், பொன்னங்கணி பிச்சிக்கந்து கறி ஆக்குவாங்க. எங்கும்மா செல நேரம் பொன்னங்கணி எலக்கறிக்குள்ள சூடமீன் போட்டுப் பாலாணம் காச்சி வெச்சிரிப்பா. ச்சா...! அந்த மாதிரித்தான் இரிக்கும். அதோட மட்டும் ஒரு பாணச்சோத்தத் திண்டு போட்டு எழும்பலாம்.

பரவட்டப்புட்டிக்காடு எங்கிட ஊருக்கு பக்கத்திலதான் இரிக்கு. நாளைக்கு எம்பி வாறத்தால, எங்கிட ஊரில இரிக்கிற ஒழுங்கைக் கெல்லாம் பரவட்டப்புட்டில இரிந்து, கெறவல் ஏத்திக்கந்து போர்ராங்க. மீரான் போடியார்ர மூத்தமகன் மம்மக்காசீம்தான் இதயிம் கொந்துறாத்தில எடுத்துச் செய்யிறாரு. பத்தாசிர பதுக்கினிசா ஓறுவாயன்ட ஓமறு, ஒக்காசிர உதுமான், பொண்டுக்கமோணி ஆதம், பொத்தாலா பொக்கணியன், பொந்தெண்ட நாலூரான், புசியன்ட வெள்ளத்தம்பி, குருவியான்ட சாவல், குச்சண்ட அவக்கன், குத்தியண்ட மம்மது எல்லாரும் திக்கதிக்க நிண்டு, வண்டிலால கொட்டின கெறவலயெல்லாம், மம்வெட்டியால கலச்சி, லேவல் பண்ணாங்க. போடியார்ர மகன் கொடயப்புடிச்சிக்கு வேல செய்யிற எல்லாரையிம் அத இதக் கதச்சி உசார் படுத்திக்கு நிக்காரு.

இவ்வளவு காலமும் எங்கிட ஊருக்கு, கரண்டு வரல்ல. நாங்கெல்லாம் லாம்பெண்ண விளக்கிலதான் எல்லா வேலயிம் செய்யிற....நாளைக்கு எங்கிட எம்பிதான் கரண்டுக் கட்டய நாட்டி, எங்கிட ஊருக்கு கரண்டு தரப்போறாரு. இதுக்குத்தான் எங்கிட ஊரு, இந்த மாதிரி உசாரா நிண்டு வேல செய்யிது. இதுக்கு முதலும் எங்கிட ஊருக்கு எம்பி ஒரு தரம் வந்து, புள்ளப்பொற்ற ஆசிவத்திரி, பள்ளிக்கொடத்துக்கெல்லாம் கல்லு வெச்சிப் போட்டுப் போனாரு. ஆனா ஒண்டும் நடக்கல்ல. கல்லு வெச்சதான் மிச்சம். இதுவும் என்ன மாதிரி நடக்கப்போகுதோ? அந்த அல்லாக்குத்தான் எல்லாம் வெளிச்சம். இப்பிடி மக்கள ஏமாத்தினத்தால, எம்பிக்கும் எங்கிட ஊரில, இப்ப நல்லா மதிப்பு கொறஞ்சி பெயித்து. எத்தின நாளைக்கு சும்மா இசலாத்த மட்டும் செல்லிக்கு வெரடற...? எவ்வளவு காலத்திக்குப் படியாத ஏழயள ஏமாத்திற...? பொறுமயா இரிக்கிற எல்லா மனிசனும், ஒண்டுக்கும் ஏலாத ஏமாளிகளா ? ஊரு கொதிச்சா இந்த ஒலகம் தாங்குமா?

எல்லா மனிசரும் அல்லாட படைப்புத்தானே...? இதுக்குள்ள என்னத்திக்கு பெரிசி, சிறிசி...? சண்டியன்ட சாவு சந்திலெண்டு சும்மாவா சென்னாங்க. இப்ப இந்த ஊரு, எங்கிட எம்பிக்கு மாறா நிக்கிது. இதுக்குக் காரணமே, போடியாரர் ஆம்புளப்புள்ளயன்தான். அவக காடற சண்டித்தனத்தால தான், இப்ப ஊரே தலகீழா மாறிக்கு கெடக்கு. இந்த முற, போடியாரு செல்றபடியெல்லாம் எங்கிட ஊரு கேட்டு நடக்கா....இஞ்ச இரிக்கிற எனந்தாரிப் புள்ளயளெல்லாம் இந்த முற எம்பிக்கு செரியான பாடம் படிப்பிக்கணுமெண்டு, வாய் மாறிக்கு இரிக்கிதுகள்.....எனக்கு இப்ப அம்பது வயசாப் பெயித்து. எனக்குப் புத்தி தெரிஞ்ச காலம் தொடக்கம் எங்கிட ஊரு, அன்டைக்கு இரிந்த மாதிரித்தான் இன்டைக்கும் இரிக்கு. எலக்சன் காலத்தில எங்கிட ஊருக்கு வோட்டுக் கேட்டு வாறவங்க, அது செஞ்சிதாறன், இது செஞ்சிதாறன்னெண்டு செல்றதான் மிச்சம். எல்லாச் செல்லும் எம்பி ஆகுமட்டும்தான். கடசில எல்லாத்துக்கும் நாங்க. அடுத்த ஊருகளுக்குத்தான் போற.....இந்த ஊர்ல மட்டும் ரெண்டாயிரத்திக்கு மேல வோட்டு இரிக்கு. இனியெல்லாம் இந்த ஊர்ல இரிக்கிற போடிமாரு, மரைக்காமார் செல்ல ஆரும் கேக்கமாட்டாங்க. சும்மா ஒண்டுக்கும் வழியில்லாத, வெட்டாறும், கஸ்ஸாட மக்களுக் கெல்லாம் வோட்டப் போட்டு எம்பியாக்கி, அவனெல்லாம் குண்டு

தொளயாத காருலயிம், கப்பல்லயிம் ஓடிக்குத் திரியிறானுகள், வோட்டுப் போட்ட நாங்க ஒண்டுக்கும் வழியில்லாம், அவனு கள்ள காரப் பாத்துக்கு இரிக்கணுமா? ஒரு சின்னக் கடிதத்திக்கும் கையொப்பம் வெக்க, காசி கேட்கிற எம்பியெல்லாம், எங்களுக்குத் தேவல்ல. ஏழயா இரிந்தாலும், எவனிட்ட நல்ல மனம் இருக்கோ, அவனுக்குத்தான் இனி வோட்டுப் போற்ற....இனி எவன்ட பொய்க்கும், எங்கிட ஊரு அவியா. இவன் எம்பியாப் போய், இவன்ட கூட்டாளிமாரு கொந்துறாத்து செய்ய நாங்கென்ன சம்பலா?

நாளைக்கு எம்பி வரட்டும்....நல்லா ரெண்டு கேள்வி கேட்டுப் புட்டுத்தான் உடுவன். எம்பியென்ன அல்லாவா? நாங்க வோட்டுப் போடாட்டி இவரெப்பிடி எம்பியா வாற? எங்கிட கஸ்ட நஸ்ரத்த, இட்றமுட்றயள கேக்கப் பாக்க அஞ்சி வரிசத்துக்கு ஒரு தரம் வந்து போனாச் செரியா? இஞ்சரிக்கிற போடியார்ர மக்களுக்கும் மரைக்காமார்ர மக்களுக்கும், கொமிசனுக்கு கொந்தறாத்தும், உத்தியோகமும் குடுத்தா, இது எங்கிட ஊருக்குச் சேவ செஞ்சமாதிரியா? எங்கள மாடுகளா மேச்ச காலம் மலயேறிப் பெயித்து. இது எங்கிட புள்ளயள்ள காலம்.....எந்தப் புலுடாவும் அவங்கிட்ட வாய்கா.....

ச்சா! இஞ்சப் பாரு, இதுக்குள்ள மசண்டயாப் பெயித்து. நேரத்தோட போய் கண்டுக்காலய அடச்சாத்தான், நாளைக்கு மீரான் போடி கேட்ட ரெண்டு முட்டிப் பாலயிம் குடுக்கலாம். இல்லாட்டி லாவைக்கு எல்லாத்திர பாலயிம் குட்டிகள் குடிச்சிரும். முதியான் கண்டெல்லாத்தையிம் மொறயா காலக்குள்ள அடச்சாத்தான், நாளைக்கு பால் மிஞ்சும். நேத்தும் மாடெல்லாம் வரப்பிந்திப் பெயித்து.....இந்த மாடுகள் காணிவெளிக்குள்ள மேயப்போனா, அங்கால சில நேரம் பள்ளக் காட்டுக்க எல்லாம் ஓடிவரும். அதுக்குள்ள போனா, பொறகு மாடுகள் நமக்கில்ல....கள்ளனுகள் புடிச்சி அறுத்து எலும்பயிம் வெக்க மாட்டானுகள். பட்டிக்காறன் மசண்டைக்க கண்டுக்குட்டிகள் வீசிக்கட்றாப் போல, எங்கள யெல்லாம் எம்பி வீசிக்கட்டின காலமெல்லாம் மலயேறிப்பெயித்து, இப்ப, எங்கிட புள்ளயலுக்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் இகிலிசிம் தெரியிம். மாடுகளுக்கு நொளம்புக்குப் பொக வெக்கிறாப் போல, நாளைக்கு வாற எம்பிக்கு, நல்லாப்பொக வெப்பானுகள்..... எதுக்கும் விடிஞ்சிரட்டும்.

ச்சா...! விடியச் சாமத்திலேயே எங்கிட ஊரு சிரிக்கிது. ஓலகத்த என்னெண்டு செல்லுவன். இண்டைக்கு எம்பி வாறத்திற்காக லாவெல்லாம் எம்பிர கையாள்கள் எங்கிட ரோட்டெல்லாம் சோடிச்சி, அந்த மாதிரியிருக்கு. மையதின் பள்ளிக்கு முன்னால, பெரிய தோரணம் கட்டி, அதில எம்பிர படமெல்லாம் ஒட்டிக்கெடக்கு. எங்கிட பள்ளியடியரிந்து, மீரான் போடியார் ஊடு வரைக்கும் ஓடு பந்தல் போட்டிருக்கு. அதில வெள்ளயெல்லாம் கட்டி ஒவ்வொரு பந்தல் காலுக்கும், கொசுவம் வெச்சி, பொடவயிம் கட்டிரிக்கு. ஓடுபந்தலுக்குக் காடுகாவல்ல கலந்தனும், பின்முட்டிர அவக்கனும், பறங்காலன் மையதீனும், டயாறு யாசினும், முட்டுக்காய் சிக்கந்தனும் கிழிச்செடுத்த தென்னங்குருத்துகளைக் கட்டிக்கு வர, எங்கிட அப்புக்காத்திர சின்னவனும், வகுறுதிர எளயம்பியும் தென்னங்குருத்தப் பாடுபாத்து கிழிச்சிக் குடுக்கானுகள். எங்கிட ஊரு இப்ப கலியாண ஊடு மாதிரி, கலகலப்பா இரிக்கு.....செல்லப் பாக்க இன்னா பத்து மணிக்கு மேலயாப் பெயித்து. போடியார் வளவு எங்கிட ஊர்ச் சனங்களால நெறஞ்சி வழியிது. இன்னமும் எம்பி வரல்ல. சனமெல்லாம் ததுமிது கொண்டுக்கு நிக்காக.

போடியார் ஊட்ட சோத்து வேலயெல்லாம் தடபுடலா நடக்கிது. போடியார் சீனம்வெட்டி வயக்காரன் பொக்கடற் சீனியும், ஆமவட்ட வயற்காரன் ரோஜாக்காலன் உதுமானும், வட்டியன்ட் கொளந்தையும், வண்டிக்காரன் பீயிறுக்கி பிச்சையிம், கட்டுமட்டா நிண்டுக்கு சோறு கறி ஆக்கிற வேலயில கண்ணும் கருத்துமா நிக்கானுகள். பொட்டிப் பாத்திர ஆசியிம், சுங்கரலிர சொவயிதாவும் மிசின் மாதிரி போடியார் வளவெல்லாத்தையிம் தூத்து வெளிச்சாக் கிறாக. லுஹறுக்கு வாங்கும் பறிஞ்சிற்ரு எங்கிட எம்பி இன்னமும் வரல்ல.

பங்குனி மாச வெயில், சிங்காரம் கொளுத்திது. போடியார் வளவுக்கு இரிந்த, கண்டுத் தென்னம் புள்ளயெல்லாம் வெயில்ல அகோரம் தாங்க ஏலாம, வாடி வதங்கிக் கெடக்கு. வெயில்ல வேகத்தில காகமும், குருவிகளும் கத்திக்கு மாயிதுகள். போடியார் நாய், கத்திற காகங்களப் பாத்து பாஞ்சி பாஞ்சி கொலச்சிக்குத் திரியிது. எங்கிட மையதீன் பள்ளில லொகறுத் தொழுகய

தொழுவிச்சிப் போட்டு, ஈசாலெவ்வ மௌலவியும், பூனமோதினும் சோடியா வாறாங்க. இவ்வளவு நேரமும், சாய்மனக்கதிரயில படுத்துக் கிடந்த போடியார், மௌலவியக் கண்டு எழும்பி, மரியாத செஞ்சி, அவருக்குப் பக்கத்தில இருந்த கதிரயில இருப்பாட்றாரு. மௌலவி தலயில போட்டிருந்த தொப்பியக் கழத்தி, தோள்ல கெடந்த சால்வய எடுத்து வேருவயத் துடைக்காரு. எம்பிக்குப் போட்டிருக்கிற மேடையில, படிக்கிற லவுஸ்பீக்கர் சத்தத்தில பக்கத்து வட்டைக்க கிடக்கிற ஆக்காட்டி பறவயள் கத்திக்கு பறக்கிதுகள்.

அன்னா, இப்பதான் எங்கிட கெறவல் ரோட்டால, புளுதியக் கெளப்பிக்கி, காரெல்லாம் வருகிது. எல்லாக் காருக்கும் முன்னால, தெறிச்சுட்ட அம்பு மாதிரி, பொலிசி ஜீப்பு தூள் கிளப்பி வருகிது. போடியாரர் ஊட்ட காரெல்லாம் வந்து நிக்க, பொலிசி ஜீப்புக்குப் பின்னால வந்த காரிலரிந்து எங்கிட எம்பி வந்து எறங்கிறாரு. எம்பியக் கண்டதான் தாமதம், வெடிலும், கொலவயிம் தூள் பறக்கிது. போடியாரும் அவர் ஊட்ட கூடி நின்ற ஆக்களும் போய் எம்பிக்கு மால போட்டுக் கூட்டிக்கு வாறாங்க. எம்பிர கழுத்தால மாலவழியிது.....போடியாரு எம்பிர கைய, உடாமப் புடிச்சிக்கு வாறாரு. வந்த எம்பி, பொம்புளயள் நிண்ட பக்கம் போய், அவகளோட நல்லாச் சிரிச்சி கதச்சிப் போட்டு, போடியாரர் ஊட்டு வாசல்ல கெடந்த, சாயிமனக் கதிரயில வந்து இரிக்காரு. அவருக்குப் பக்கத்தில, அவர் செக்கிறட்டி பயிலோடச் சிரிச்சிக்கு நிக்காரு. எம்பிர மொகத்தில குறுஞ்சிரிப்பு வழியிது. எம்பி எங்கிட ஊராக்கள் குடுத்த கடிதங்கள வாங்கி, ஒவ்வொண்டாப் பிரிச்சிப் படிச்சிப் போட்டு, பக்கத்தில நிக்கிற அவர் செக்கிறட்டிக்கிட்ட குடுக்க, அவரு அதெல்லாத்தையிம் ஒழுங்கா பயிலுக்க அடுக்கிவெக்காரு. எல்லாக் கடிதத்தையிம் பாத்துப் போட்டு, எம்பி எல்லாரோடையிம் சிரிச்சிப் பேசிறாரு.

“என்ன ஆதங்காக்கா, மகளுக்கு எப்பக் கலியாணம்? மகனுக்கு கோப்பிறட்டி யூனியனில வாச்சர் வேலைக்கு எல்லா ஒழுங்கும் செஞ்சிறன். இன்னம் ரெண்டு மூணு நாளயால கடிதம் வரும். ஒழுங்கா வேலைக்குப் போகச் செல்லணும்.....”

“செரி தம்பி, எல்லாத்தையிம் நீங்கதான் பாக்கணும். எல்லாம் சீதவிர கையிலதான் இரிக்கி, இன்னா வாற அச்சிக்கு மகளுக்கும் கலியாணம் முடிக்க இரிக்கன்.”

“அலியான் காக்கா, என்ன பேசாம இரிக்கிற ? ஒண்ட போமிற்று வேலயெல்லாம் முடிச்சிப் போட்டன். அடுத்த கெழம ஒனக்கு போமிற்று வரும். நான் எதச் சென்னாலும் அது சென்னபடி கரக்டா நடக்கும்.”

“அது எனக்குத் தெரியிம் தம்பி. நீங்க நெனச்சா அது முடிஞ்சு மாதிரித்தான். அல்லா ஒங்கிட சீவன நூத்துக்குப் போட்டு வெக்கணும்.”

“கல்லா மாமீ! நீங்கென்ன யோசிக்கற? ஒங்கிட சமுத்திக் காட்டு விதானட்ட வந்திற்று. இப்பயே போய் எடுத்திருங்க..புள்ள தையல் பயிற்சிக்கு ஒழுங்கா போறாவா?”

“ஓம் வாப்பா! ஆறு மாசம் முடியப்போகுது....இனியெல்லாம் ஒங்கிட கையிலதான் இரிக்கு.....”

“பயிச்சி முடியட்டும். அவட பயிச்சி முடிஞ்சு கையோட தையல் மிசினொண்டு தர, ஒழுங்கு செய்யிறன். இது மட்டுமில்ல. இந்த ஊருக்குச் சேவ செய்யிறத்துக்கு கனக்கத் திட்டம் வெச்சிரிக்கன். இஞ்ச ஒரு கடதாசி தொழிச்சால கட்ட மந்திரிட்ட பேசி எல்லாஞ் செஞ்சிரிக்கன். வாற மாசம் மந்திரி தொழிச்சால கட்டிடத்திக்கு கல்லு வெக்க வாறதா, வாக்குத் தந்திரிக்காரு. அது மட்டும் இஞ்ச வந்திட்டா, இந்த ஊரில செல்வம் கொளிக்கும். நீங்க கேக்கிற ஆசுபத் திரியிம், தவால் கந்தோரும் கெதியா வரும்.....மந்திரி வாக்கெல்லாம் தந்திரராரு. எனக்கு இனி இந்த ஊர் முன்னேற்றம்தான் முக்கியம். எல்லாத்துக்கும் முன்ன நம்முட கச்சியபெலப்படுத்தணும். கச்சி பெலமா இரிந்தாத்தான் கவுமந்தில எங்கிட உரிமயெளத் துணிஞ்சி, கேக்கலாம். மத்த சமுகம் அனுபவிக்கிற உரிமயெள நாங்களும் கேக்கணும். அழுத புள்ளதான் பால்குடிக்கும். இந்த நாட்டில எங்கிட முஸ்லிம் சமுகமும் ஒரு பிலமுள்ள சமுகமெண்டு மற்ற சமுகங்களுக்கு நாங்க காட்டணும். இந்த எலங்க நாடு, முஸ்லிம்களுக்கும் தாய் நாடெண்டு தட்டிச் செல்லணும். அப்பத்தான் மத்த சமுகமும் எங்களாயிம் மதிச்சி, எங்கிட உரிமயெளத் தருவாங்க.

சிங்கள ராசாக்கள்ள காலத்திலிருந்து பரம்பர பரம்பரயா எங்கிட பாட்டன் பூட்டனெல்லாம் இஞ்சதான் பொறந்து, வளந்து மவுத்தாகி இரிக்காங்க. நாங்க இந்த நாட்டில தனியான எனம், இத ஆராலயிம் மறுக்கேலா, எங்கள ஆரும் வந்தான் வரத்தானெண்டு செல்ல முடியா...அப்புடிச் செல்றவனத் தடுக்க, நாங்க போராளிகள் உருவாக்கணும். இதுக்காக நம்முட கச்சி, பல திட்டங்களைச் செய்யரிக்கு. எல்லாத்துக்கும் நீங்க கொஞ்சம் பொறுமயா இரிக்கணும்.”

“அப்ப, இந்த அஞ்சி வரிசமா, நாங்க பொறுத்த காணாதா ? போன எலக்கணுக்கும் வந்து, இன்னா சென்ன கதயத்தானே, ஒரு மாத்தமும் இல்லாமச் சென்னிங்க. புதிசா ஒண்டும் செல்லல்லியே.”

“ஆர்ரா, நீ.....”

“நானா நம்பி ? நான்தான் போன எலக்கணுக்குள்ள, ஒங்கிட துவசம் புடிச்ச பேச்சுக்கு, உள்ளதுமொரு ஆம்புளப் புள்ளயப் பலிகுடுத்த. அஞ்சி கொமருகள்ள வாப்பா அல்லாப்பிச்ச.....ஒன்னயிம் ஒண்ட கச்சியையும் காப்பாத்த என்ற ஈரக் கொழுந்து, எவ்வளவு பாடு பட்டான். போன எலக்கணுக்குள்ள ஒண்ட காருக்குக் கட்ட போட்டு, ஒன்னக் கொல செய்ய மறிச்சவனத் தடுக்கப்போன என்ற மகன, நாயச் சுற்றாப் போல சுட்டத நீ மறந்தாலும், எங்கிட ஊரு மறக்காது. நானும் என்ற புள்ள குட்டிகளும் பர்ற கஸ்டம் ஒங்களுக்கெல்லாம் எங்க தெரியப் போகுது....?”

“அல்லாப்பிச்ச காக்கா! மவுத்தான ஒண்ட மகனுக்கு உசிரு குடுக்க நானென்ன அல்லாவா? அவன் தன் சமூகத்திக்காக உயிர் விட்ட ஒரு தியாகி. ஒண்ட மகண்ட தியாகத்திலதான் நம்முட கச்சி இப்படி வளந்திரிக்கு. இதெல்லாம் புதிசில்ல... நம்முட சமூக விடிவுக்காக நடக்கிற போராட்டத்தில, இதப்போல இன்னமும் வரும்...”

“இப்ப எல்லாருக்கும் போராட்டம்தான், முக்கியமாக் கெடக்கு... ஆரோ இணலி குடிக்க, எங்களப் போல ஏழயளா கோம்ப செமக்கிற ...? ஒங்களுக்குத் தேவ எம்பி வேல மட்டுத்தான். அது கையில கெடச்சா, நீங்கெல்லாம் ராசா... வோட்டுப்போட்ட நாங்கெல்லாம் ஒங்களுக்குத் தூசி. இதுக்குப் பொறகெல்லாம் நீங்க

செல்றபடியெல்லாம் ஆட நாங்கென்ன பேயனுளா...? நெனச்ச நேரமெல்லாம் நீங்க கதைக்கிற ஒங்கிட வெறி புடிச்ச துவசப் பேச்சையும், உப்புச் சப்பில்லாத ஒங்கிட புலூடாக் கதயளையும் நம்பிக்குப் போய், வாறவன் போறவனோட சண்ட புடிக்க நாங்கென்ன நீங்க வளத்து வெச்ச நாய்களா? ஒங்கிட பழய வங்குரோத்து கதயெல்லாத்தையிம் உட்டுப் போட்டு, வேறவேலயப் பாருங்க...! நாங்க ஒண்டுக்கும் வழியில்லாத ஏழயள்தான். ஆனா, ஆயிரம் பொய் செல்லி, ஆயிரம் ஏமாத்த மாட்டம். சாப்பிட வழியில்லாட்டியிம் நாங்கெல்லாம் ரோசம், மானமுள்ள மனிச நேசமுள்ள மனிசர்கள்....”

“டேய் அல்லாப்பிச்ச! என்ன ஆரெண்டு தெரியாமப் பேசாத... நான் இந்த மாவட்ட எம்பி....”

“அது எனக்குத் தெரியாதா தம்பி...? அன்டைக்கு மட்டும் என்ற மகன் ஒன்னக்காப்பாத்தாம உட்டிருந்தா, நீ இன்டைக்கு எம்பியா இரிக்றியா? ஒனக்குச் சுட்ட வெடிதானே, என்ற புள்ளைக்குப் பட்டு, சுட்ட இடத்திலேயே அவன் மவுத்தான....என்ற மனம் பற்றபாடு தம்பி எம்பிக்கு தெரியமா? தம்பிர பொட்டுவித்த எங்களுக்குத் தெரியாதா...? நீ எம்பில்லாட்டி சும்மா வெட்டாறுங் கஸ்ஸாட மகன்தானே....!”

“டேய், அவனப் புடிச்சிக் கட்டுங்கடா....”

எம்பி அப்புடிச் சென்னதான் தாமதம்....என்ற செல்லல்லாவே! போடியார் ஊடு நொறுங்கிது. எங்கதான் அந்தக் கல்லும், பொல்லும் இருந்தயோ? பாக்கிற பக்கமெல்லாம் கல்லுத்தான் வருகிது. எம்பிர காரெல்லாம் ஓடஞ்சி தூளாகிது. போட்டிரிந்த பந்தல் தோரண மெல்லாம் ஓடஞ்சி தூள் தூளாய்ப் பறக்கிது. செல்லப் போனா எங்கிட ஊரே கொதிக்கிது.

பாவம்! எம்பியும் அவர் ஆக்களும் போடியார் ஊட்டுக்கப் போய்ப் பூந்தவங்க பூந்தவங்கதான். மசண்ட வரைக்கும் ஆரும் வெணில வரல்ல. லாவு பத்து மணிக்குப் பொறகு. பொலிசிக் காவலோட எம்பியும், அவர் ஆக்களும், போடியார் ஊட்டரிந்து போனதாகப் போடியார் ஆமவட்ட வயற்காரன், அம்மிரபேரன் அலியான் சென்னான். மீரான் போடியாரும் அவர் மக்களும் இப்ப நல்லா அடங்கிப் பெயித்தாங்க....இப்ப இவகிட எந்த வெதயிம் எங்கிட ஊரில மொளக்கிறல்ல....

பச்சப் பொடவ விரிச்சாப் போல எங்கிட ஊரு செழிச்சக் கெடக்கு. எங்கிட புள்ளயள் நல்லாப் படிக்கிறாங்க. காலம் நல்லாமாறிப் பெயித்து. எங்கிட தொகுதிக்கு இப்ப புது எம்பி வந்து, எங்கிட ஊரில கரண்டு வந்து வெளிச்சம் பத்திது. ரோடெல்லாம் ஒழுங்காப் போர்றாங்க. வர்றமாசம் மொதலாம் தேதி, எங்கிட ஊரில கட்டிக்கிற புள்ளப்பொர்ற ஆசிவத்திரியத் திறக்க. சொகாதார மந்திரி வாரதாக, அல்லாப்பிச்ச காக்கா பள்ளில சென்னாரு. எங்கிட ஊரு மையதீன் பள்ளிக்கு இப்ப இவருதான் தலைவரும். எங்கிட ஊரிப்ப சோக்காரிக்கு....காஞ்சி கெடந்த கொடமுருட்டி ஆறும் பொங்கி வழியிது....எம்பியும் கெழமைக்கு ஒரு தரம் வந்து போறாரு....

மௌலானாட கொதறத்த மோதீன் அநீவாரா?

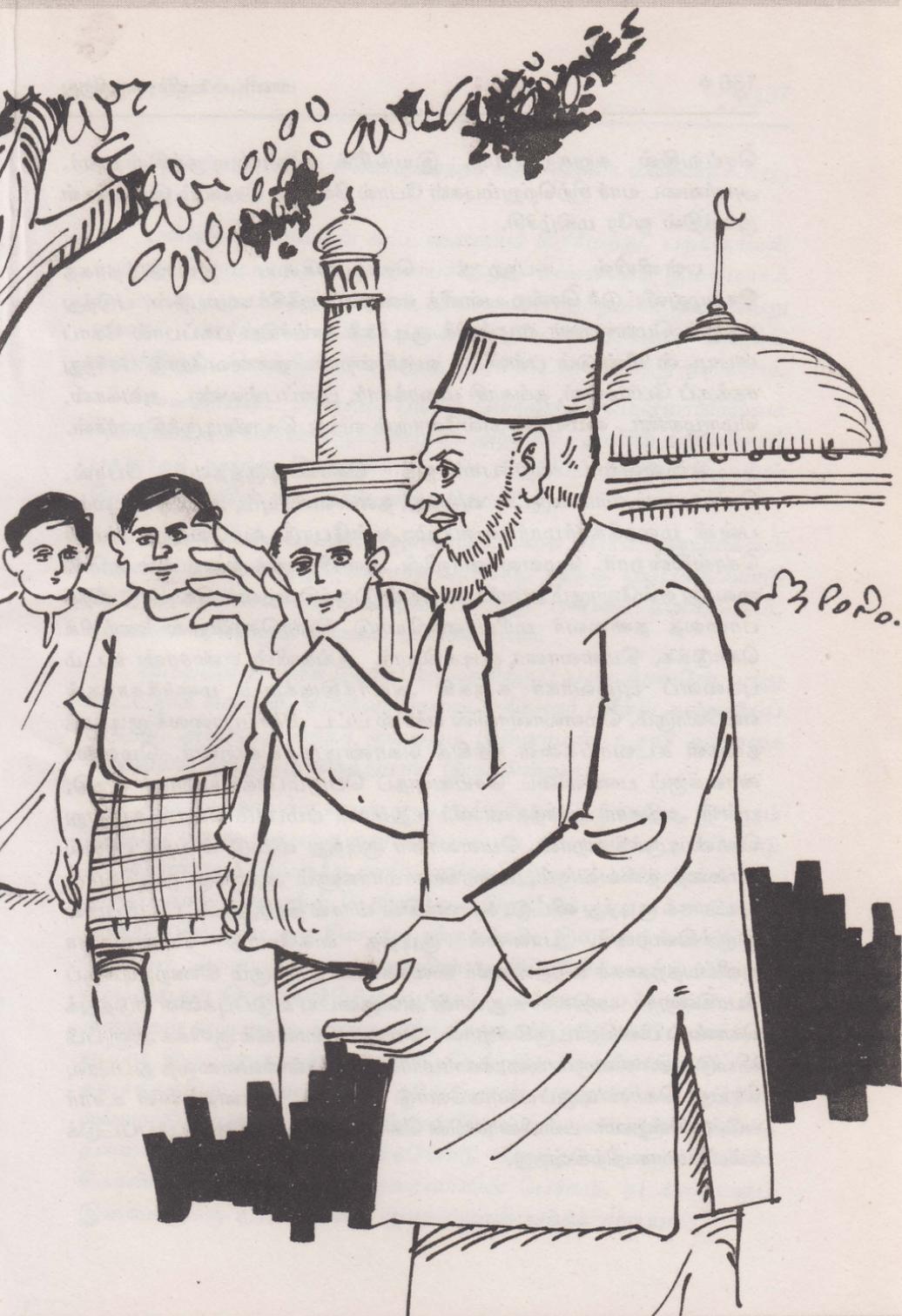
நாளைக்கு எங்களுர் மையதீனாண்டவர்ர பள்ளியில் கொடியேற்றம். எங்களுரில் இதுதான் பெரிய பள்ளி. வருடா வருடம் இப்பள்ளியில் கொடியேற்றிப் பன்னிரண்டு நாளைக்குப் பெருமானார் முகம்மது நபி பேரில் மௌலாது ஓதுவார்கள். இந்தப் பன்னிரண்டு நாடும் எங்கள் ஊரில் ஒரே கொண்டாட்டம்தான். மௌலாது ஓதும் நாட்களெல்லாம், எங்களுர் மக்கள் ரொட்டி, பணியாரம், இடியப்பம், கலியாணச் சோறு போன்ற சாப்பாட்டுச் சாமான்களைப் பள்ளிக்கு நாரிசாவாகக் கொண்டு கொடுப்பார்கள். சிலர் தென்னம்பிள்ளை, ஆடு, கோழி போன்றவைகளைப் பள்ளிக்குக் காணிக்கையாகக் கொண்டு கொடுத்துப் பிரார்த்தனையும் செய்வார்கள். இக்கொடியேற்று வைபவம் பரம்பரை பரம்பரையாக எங்களுரில் நடைபெற்று வருகின்றது.

வாழையடி வாழையாக இக் கொடியேற்று வைபவத்தை இந்தியாவிலிருந்து வரும் ஜின்வாசிலாத்து மௌலானாவின் வழித் தோன்றல்களே தொடங்கி வைப்பது வழக்கம். இம்மௌலானாவின் மூன்றாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஜின்வாசிலாத்து மௌலானா ஒருவர் இவ்வைபவத்தினை ஆரம்பித்து வைப்பதற்காக இந்தியா விலிருந்து இரண்டு கிழமைக்கு முன்பே வந்து, மையதீன் பள்ளியில் தங்கி இருக்கிறார். மௌலானா என்றால், எங்களுர் மக்களுக்கு அளவு

கடந்த பக்தி. மௌலானாவுக்காக இவர்கள் எதையும் செய்வார்கள். காலம் காலமாக மௌலானா குடும்பத்தோடு ஜின் ஒன்று, இவர்களுக்குத் துணையாகவும், பாதுகாப்பாகவும் இருந்து வருவதாக எங்களுடில் எல்லோரும் பேசிக்கொள்வார்கள். இந்த ஜின், சுலைமான் நபியிடமிருந்த ஜின்னின் பரம்பரையிலிருந்து வந்ததாக, எங்களுடர் மக்கள் அடிக்கடி பெருமையாகப் பேசிக் கொள்வார்கள். இதனால் இவர்கள் மௌலானாவை இறைவனின் அவதார புருஷனென்றும் சொல்வார்கள். மௌலானா பிள்ளை இல்லாத பெண்களுக்குக் கருத்தரிக்க இசும், தண்ணீர் ஓதிக் கொடுப்பது தொடக்கம், பேய் பிசாசி பிடித்தவர்களுக்கு அச்சிரம் எழுதிக்கட்டுவது வரை ஒழுங்காகச் செய்வார். இவர் தன்னிடமுள்ள ஜின்னைக் கொண்டு, எல்லாவற்றையும் குறையில்லாமல் செய்வார் என்ற நம்பிக்கை எங்களுடர் மக்களிடம் பரவலாக இருக்கிறது. இதனால் இவரை ஒரு குட்டி ராசாவாகவே எண்ணி, எங்களுடர் மக்கள் இவருக்குச் சேவகம் செய்வார்கள். இவருக்குச் சேவகம் செய்வதைப் பெரும் பேறாக நினைத்து எல்லோரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். கண்களால் அறிய முடியாத கற்பனை ஜின்களைக் கொண்டு கராமத்துகள் காட்டும் ஜின் மௌலானா சுபஹுத் தொழுகையை முடித்து விட்டு, மையதீன் பள்ளியில் சுன்னத்தான தூக்கத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கிறார். அவர் எழும்பிக் குளிப்பதற்காகப் பள்ளி மோதின் பக்கீரு சுடுதண்ணீர் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். சாளவாயன்ட சதக்கு, காய்ந்த தென்னோலைகளை அடுப்புக்குள் மாட்டி, நீரைக் கொதிக்கவைப்பதில் யந்திரம் போல் மோதினுக்குத் துணையாக நிற்கிறான்.

எங்களுடர் மையதீன் பள்ளிக்கு வெள்ளையடிக்கப்பட்டு, அதன் ஜன்னல்களுக்கும், கதவுகளுக்கும் பச்சைநிற மை பூசப்பட்டிருக்கிறது. பள்ளிவாசலைச் சுற்றிப் பரந்து விரிந்து நிற்கும் பூ மரங்கள், வண்ணப் பூக்களை உமிழ்ந்து இளங்காலையின் இதமான தாலாட்டில் மயங்கிக் கிடக்கின்றன. கொடியேற்றத்தை மையமாகக் வைத்து, பள்ளிவாசல் முற்றவெளியில் பலதரப்பட்ட கடைகள் உருவாகிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, எங்களுடர் சிரிக்கிறது.

நாளை நடைபெறவிருக்கும் கொடியேற்றத்தை முன்னிட்டு, எங்கள் கிராமத்து மக்களில் சிலர் பள்ளி வளவைத் துப்புரவு

செய்வதில் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அயர்வடையாச் சிற்றெறும்புகள் போல் வேலை செய்யும் இம்மக்கள் முகத்தில் ஒரே மகிழ்ச்சி.

பள்ளியில் சுபஹுத் தொழுகையை ஜமாஅத்தாகத் தொழுதுவிட்டுச் சென்ற பள்ளித் தலைவர் பக்கீர் மையதீன், படுத்துறங்கும் மௌலானா எழும்பிக் குடிக்கக் காய்ச்சிய பசுப்பால் கோப் பையுடன் மீண்டும் பள்ளிக்கு வருகின்றார். தலைவரோடு சேர்ந்து சதக்குப் போடியார், தங்காசி மரைக்கார், பூனப்பல்லண்ட அவக்கன், மொழுகண்ட மையதீன் எல்லோரும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தலைவரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர் போல், மௌலானா வாரிச்சுருட்டி எழுந்து, தலைவரையும், அவரோடு வந்த பள்ளி மரைக்கார்மார்களையும் அன்போடு வரவேற்று அமரச் சொல்கின்றார். மௌலானாவின் அன்பினைத் தலையில் தூக்கி வைத்து எல்லோரும் அவர் பக்கத்தில் இருக்கின்றனர். கொண்டு வந்த பாலைத் தலைவர் மரியாதையோடு கிளாசொன்றில் ஊற்றிக் கொடுக்க, மௌலானா குடிக்கிறார். தங்களின் எண்சாண் உடம்புகளைப் புழுவாகச் சுருக்கி அமர்ந்திருக்கும் மரைக்கார்கள் எல்லோரும், மௌலானாவின் எச்சில் பட்ட மிச்சப்பாலைக் குடிக்கத் தங்கள் கடவாய்களை நக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். மௌலானாவுக்குப் பணிவிடை செய்வதைப் பெரும்பாக்கியமாகக் கருதி, பள்ளி அதிகாரி பச்சத்தண்ணீர் உதுமான் பம்பரம் போல் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றான். மௌலானா குடித்து விட்டு வைத்த எச்சில் பாலைத் தலைவரும், மரைக்கார்மார்களும் ஆளுக்கு ஒவ்வொரு முடராகக் குடித்து விட்டு, சுவனத்தின் வாசல் திறந்து விட்ட பூரிப்பில் இருக்கின்றனர். பாலைக் குடித்த கையோடு மௌலானா குளிப்பதற்காகச் சுடுதண்ணீர் வைக்கப்பட்டிருக்கும் கிணற்றடிக்குப் போகின்றார். அதிகாரி உதுமான் அவருடைய உடுப்புகளை எடுத்துக் கொண்டு பின்தொடருகின்றான். மௌலானாவைக் குளிக்க அனுப்பி விட்டுத் தலைவரும் மரைக்கார்மார்களும், பள்ளிவளவைத் துப்புரவு செய்து கொண்டிருப்பவர்களோடு சேர்ந்து, வேலைகளை உசார் படுத்துகின்றனர். பள்ளிவாசலின் கொடிமரம் பச்சை மை பூசப்பட்டுக் கம்பீர்யமாக நிற்கின்றது.

“தம்பி மம்மதோ ! கொடிமரத்தச் சுத்தி நல்லா மண்ணக்கூட்டி, ஒழுங்கா வை.....”

பள்ளித் தலைவரின் கட்டளையைச் சிரமேற்று, பறங்காலன் மம்மது கொடிமரத்தின் அடியைச் சுற்றி மண்ணைக் கும்பமாகக் கூட்டி, அழகு படுத்துகின்றான். வேலைகள் துரிதமாக நிறைவேறுவதைப் பார்த்து பள்ளித் தலைவர் கொடுப்புக்குள் அடக்கி வைத்திருந்த வெற்றிலைச் சாறைத் துப்பிவிட்டு மலர்ந்து நிற்கிறார்.

சாளவாய்நட சதக்கும், பக்கீரு மோதினும் மெளலானாவைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அதிகாரி உதுமான் தண்ணீரைப் பதமாகக் கலந்து கொடுக்க, அதை வாங்கிப் பக்கீரு மோதின் மெளலானாவின் உடம்பில் ஊற்றுகிறான்.

ஏறுவெய்யில் பட்டு, முதிரைப் பலகை போல் பளபளக்கும் மெளலானாவின் முதுகைச் சாளவாய்நட சதக்கு பயபக்தியோடு தேய்த்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து பள்ளித் தலைவரும், மரைக்கார்மார்களும் உளமார ரசிக்கின்றனர்.

மையதீன் பள்ளிக் கொடியேற்றத்திற்குப் படைத்தவனே வந்து விட்டதாக எண்ணி, மெளலானாவை எங்களுர் மக்கள் கண்ணியப் படுத்தி, அவருக்கு எந்தக் குறையும் இல்லாமல், உதவி ஒத்தாசை செய்வதில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருக்கின்றனர்.

மெளலானாவுக்கு வயது ஐம்பதுக்குமேல் இருக்காது. இன்றும் இருபது வயது இளைஞனைப் போல் கட்டுமட்டான உடலோடு காட்சியளிக்கும் இவருக்கு, எங்களுரிலும் இரண்டு பிள்ளைகள் கூட இருப்பதாக இவ்வூரில் பேசிக்கொள்கிறார்கள். படிப்பறிவில்லா பரிதாபத்திற்குரிய ஒரு சில ஏழைக்குமர்கள், இவரிடம் வைத்தியம் செய்யப் போய், மெளலானாவின் அக்கினியில் கருகிப்போன சம்பவங்கள் வெளிச்சத்திற்கு வந்தும், அவருடைய ஆளுமையில் அவைகள் அப்படியே ஊமை கண்ட கனவாகிப் போய்விட்டன. எது எப்படி இருந்தாலும், எங்களுரைப் பொறுத்தவரையில் மெளலானா சுவர்க்கத்தின் காவலர்தான். பிர்தெளஸ் எனும் சொர்க்கத்தின் எல்லாத்திறப்புகளும் இவரிடம்தான் இருப்பதாக எங்களுர்ப் பள்ளித் தலைவரும், மரைக்கார்மார்களோடு சேர்ந்து மக்களும் நம்பிக் கொண்டிருக்கின்றனர். மெளலானாவின் பேச்சும், நடத்தைகளும் இவைகளுக்கு உரமிடுவதை எவரால்தான் தடுக்க முடியும்?

ஏறு வெய்யில் வேகமடைந்து கொண்டிருக்கிறது. பள்ளி வளவைத் துப்புரவு செய்யும் மக்களிடையே மௌலானாவைப் பற்றிய எண்ணங்கள் புடம் போடப்படுகின்றன.

“ச்சா ! எங்கிட சீதேவி மௌலானாட மொகம் என்ன வடிவுடா தம்பி.....பதினாறாம் பக்கத்து நெலாவும் தோத்துப் போயிரும். அந்தச் சீதேவிர மொகத்தப் பாத்துக்கிருந்தாலும் பசியெல்லாம் போயிரும்.....அல்லாட சீனெத்தெல்லாம் அந்த மொகத்திலதான் சேந்திரிக்கி....”

“அவகிட பரம்பரையென்ன, சும்மா லச்சாப் புச்சாப் பரம்பரையா? அவகெல்லாம் எங்கிட நாயகத்திர பரம்பரையில வந்த சீதேவிகள். அவங்கிட மொகத்தில இரிக்கிற ஒளியெல்லாமே நாயகத்திர ஒளிதான். அந்த ஒளி இரிக்கிற மொகத்தக் காண்றெத்துக்கே, நாங்க கொடுத்து வெக்கணும். இந்த ஒலகத்தில அவகளைக் கண்டதே நாங்க செஞ்ச பாக்கியமெண்டுதான் செல்லணும்.”

“காக்கா செல்ற நூத்துக்கு நூறு மெய்தான். அவகிட கறாமத்துக்குக் கணக்கேது...? மௌலானா ஒதிக்குக்கிற தண்ணிய ஒரு தரம் குடிச்சாப் போதுமாம், தீராத வியாதியெல்லாம் போறெண்டு செல்லிப் போட்டுப் போகுமாம். அதுக்கு அவளவு சக்தி.....”

“அது மட்டுமா? புள்ளெல்லாத பொண்டுகளுக்கு நாலஞ்சிதரம். இசமெழுதிக் குடிச்சாப் போதுமாம், பொறகு ரெண்டு மூணு மாத்தயால புள்ள தரிச்சிருமாம். இதெல்லாம் மௌலானாட பாட்டன் பூட்டனிக்கிட்ட இருந்த இக்மத்துக்களென்று நம்முட பூன மோதின் சென்னாரு. அவகிட கோதறதுக்கு முன்னால ஆர்தான் நிக்க முடியும்.....”

“அது செரி, அவரிட்ட இரிக்கிற ஜின்னால செய்ய முடியாத வேல இந்த ஒலகத்தில என்னதான் இரிக்கு? அது சும்மா ஜின்னா ? எங்கிட செலயிமான் நபிக்கிட்ட வேலைக்கிரிந்த ஜின்ட பரம்பரையில வந்த ஜின்னாம். அது நெனச்சா, இந்தப்பள்ளிய மத்தப்பக்கம் தூக்கிவெக்கிமெண்டு நம்முட அதிகாரி ஆதம்பாவா சென்னாரு. மௌலானா ஒரு செல்லுச் சென்னாப்போதுமாம், நம்முட ஊரையே அழிச்சிப் போடுமாம். லாவயில மௌலானாக்கு காவலா பள்ளிக் குள்ள ஜின்தான் படுக்கிறயாம். அதால ஆருமே அவரிட்ட

நெருங்கேலாதாம். அவளவு கட்டுமட்டா அது நிக்குமாம். இத நம்முட பக்கீரு மோதின் கண்டதாக ஊருக்க எல்லாரிட்டையிம் செல்லிருக்காரு...”

“இதக் கேக்கயே எனக்குப் பயமாக் கிடக்கு....”

“அவரர் கையால ஒரு இசுமெழுதி, அத அரக்கூட்டில அடச்சி, இடுப்பில போட்டா, எந்தப் பேயிம் நமக்கிட்ட வரதாம். அவரர் இசுமட வேலயெல்லாம் சும்மா வெடில் மாதிரித்தானாம்....”

“அத நானும் கேள்விப்பட்டன். அவர் அச்சிரம் மட்டும் இடுப்பில கெடந்தா, எவன்ட சூனியமும் எங்களுக்குப் பலிக்காதாம். எங்களுக்கு முன்னுக்கு வாற பேயல்லாம் கதறிக்கு ஓடுமாம். நானுமொரு அரக்கூடு வாங்கி வெச்சிரிக்கன். ஆனா.....”

“ஆனா, என்ன...?”

“ஒன்றுமில்ல, காசிதான் கொஞ்சம் சள்ளுப்படுத்திது. நாமளும் லாவயில வட்டைக்க வாய்க்காலுக்க போற எதுக்கும் அந்தச் சீதேவிர இசுமொண்டு இடுப்பில கெடந்தா, எல்லாத்திக்கும் நல்ல மில்லியா...?”

“அது மெய்தான், நம்முட ஓடம்புக்கும் ஒரு பாதுகாப்புத் தேடிக்கிற நல்லதுதானே.....அது செரி. ஒரு இசுமெழுதி அரக்கூட்டில அடச்சிக் குடுக்க எவ்வளவு எடுக்காராம்?”

“அவரவர் தகுதி தரத்திற்கு ஏத்த மாதிரி காசெடுக்கிறதாக நம்முட பூனமோதின் சென்னாரு. நம்மளப்போல ஏழ் எளியது களிட்ட கொஞ்சம் கொறச்சி ஒரு இசுமுக்கு அம்பது ரூபா எடுப்பாராம்.”

“அவர் இசுமுக்கு ஆயிரம் குடுத்தாலும் தகும். அவர் இசும் மட்டும் நம்முட இடுப்பில கெடந்தா. சுடுகாட்டுக்கப் போய், வயிரவன் பேயோடவே பேசிப் போட்டு வரலாமாம்.”

கொடி மரத்தடியில் நின்று கொண்டிருந்த பள்ளித் தலைவர் வருவதைக் கண்டு, கதைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள், கதையை நிறுத்திவிட்டு, வேலையில் கரிசனையாகிக் கொண்டிருக்கின்றனர். பள்ளிவாசல் முன்வளவில் விழுதுகளுன்றித் தாய்மைப் பொலிவோடு

கிளைகள் பரப்பி நிற்கும் ஆலமரங்களிலிருந்து குயில்கள் கூவிக் கொண்டிருக்கின்றன.

“தம்பேய்! நம்முட செயின் மௌலானாட பாம்பு விசமிறக்கிற கல்லக் கொஞ்சம் கவனமாத் தூக்கிக் கொண்டு போய், அந்தப் பூ மரத்துக்கடியில் வெச்சிருங்க. அந்தச் சீதேவிர கல்லு மட்டும் இல்லாட்டி, இந்த ஊரில பாம்பு விசத்தால கணக்கப் பேரு மௌத்தாகி யிருப்பானுகள்.....”

வேலையோடு வேலையாகப் பள்ளித்தலைவரின் வேண்டு தலை மொக்கண்ட மம்மதும், பறங்காலன் உதுமானும் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அப்பொழுது மௌலானாவுக்கு பள்ளித் தலைவரின் வீட்டிலிருந்து காலைச் சாப்பாட்டை அவர் வயற்காரன் பத்தாசிர பதுக்கிளிசா எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றான். அவன் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த பூனமோதின் வயற்காரன் கையிலிருந்த சாப்பாட்டுச் சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டு போய், வெள்ளைச் சீலை விரிக்கப்பட்டுப் பக்குவமாக இருக்கும் மௌலானாவின் அறைக்குள் வைத்துவிட்டு வந்து, அவர் விருப்பத்திற்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். சுன்னத்துத் தொழுகையை முடித்த கையோடு, மௌலானா காலைச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிடுவதற்கு ஆயத்தமாகின்றார். அவரின் விருப்பத்திற்கேற்றவாறு பூனமோதின் சுழன்று கொண்டிருக்கிறார்.

வண்ண நிறங்களினால் மை பூசப்பட்டு, ஏறுவெய்யிலில் இலங்கிக் கொண்டிருக்கும் மையதீன் பள்ளிவாசல் மனராவின் ஓட்டைகளில் கூடு கட்டி வாழும் புறாக்கள், குஞ்சுகளுக்கு இரைகளைத் தேடி வந்து கொடுத்து விட்டுப் பறக்கின்றன. சில மனராவிலிருந்து சல்லாபமிடுகின்றன. சுமார் நூறு வருடங்களுக்கு முன் கட்டப்பட்ட இப்பள்ளிவாசலின் மனரா, காலத்திற்குக் காலம் பள்ளி நிருவாகத்தால் திருத்தப்பட்டு, இன்று புதுப்பொலிவுடன் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது. இப்பள்ளியின் அழகிற்கு இம்மனாராதான் முக்கியமென்று எல்லோரும் கூறுவார்கள்.

மௌலானா காலைச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டு விட்டு, ஊர் மக்களுக்கு இசும் எழுதுவதிலும், தண்ணீர் ஓதுவதிலும் கவன மெடுத்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். பூனமோதினும் அதிகாரி

உதுமானும் அவருடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதில் விசையேற்றிவிட்ட யந்திரம் போல் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். பள்ளிவாசல் நிறைய எங்களுநர் மக்கள், மௌலானாவின் தரிசனம் பெறுவதற்காக வந்து குந்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். மௌலானா வெள்ளைச் சீலையால் மறைக்கப்பட்ட அவருடைய அறைக்குள் இருந்தபடி, பெண்களை மட்டும் முதலில் பார்த்து, அவருடைய ஆசீர்வாதங்களை வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். பக்திப் பரவசத்தால் பள்ளிவாசல் விம்மிக் கொண்டிருக்கிறது. மக்கள் இசும் எழுதக் கொண்டு வந்த பீங்கான்களைச் சாளவாயன்ட சதக்கும், பாக்கெட்டி மீரானும் சேர்ந்து கழுவித் துடைத்து, பூன மோதினர கையில் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். மௌலானாவின் தரிசனத்திற்கு காக்க காத்துக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் மத்தியில், பக்தி வேக மடைந்து, பொறுமையை அடிமைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது.

“தம்பிமாரே! கொஞ்சம் சபூர் செய்க....இஞ்ச இருக்கிற எல்லாரும் நம்முட தாய் புள்ளயள்தான். மொதல்ல அவங்களுக்குக் கொஞ்சம் எடம் குடுங்க. பொம்புளயள் முடிஞ்ச பொறகு, நீங்க போங்க.....அவங்க நேரத்தோட போனாத்தான் ஒங்களுக்குச் சோத்தக் கறிய ஆக்கி வெய்ப்பாங்க.....இப்பேயே பதினொரு மணியாப் போச்சு....”

பள்ளித் தலைவரின் வேண்டுகலைச் சிரமேற்று, கொதித்துக் கொண்டிருந்த மக்களெல்லாம் அமைதியாக நிற்கின்றனர்.

பள்ளியெல்லாம் அத்தர் வாசம் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது. மக்களை அமைதிப்படுத்திவிட்டு வெளியில் வேலை செய்பவர்களைப் பார்ப்பதற்குத் தலைவர் போகின்றார். அவர் பின்னால் வெடிக் காரக் கலந்தனும், பொந்தன்ட அவக்கனும், சுங்கர அலியானும் எடுபிடியாகப் போகின்றனர்.

பள்ளிமணிக்கூடு பன்னிரண்டு தரம் கணக்காக அடித்து விட்டு ஓய்கிறது. வண்டில்களால் ஏற்றி வந்து, பள்ளி வளவுக்குள் கும்பமாகக் கிடக்கும் கடற்கரைக் குருத்து மணலைப் பொட்டிப் பாத்திர ஆதழும், பொக்கணியன்ட கொழந்தையும், அவிசனாட அகமதும் சேர்ந்து கலைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

“தம்பே ! லொகருக்கு நேரமாச்சி... வேலய நித்தாட்டுங்க.... இப்ப நீங்க ஊட்ட போய்த் தண்ணியத் தவுட்டக் குடிச்சப் போட்டு, அசறுக்குப் பொறகு வாங்க.... கெடக்கிற வேலையை வந்து செய்யலாம். இன்டைக்கு இடையில எல்லா வேலையையிம் முடிச்சிரணும்..... நாளைக்கு எந்த வேலையிம் செய்ய வெச்சிக்கப்புடா....நாளைக்கு மனிசன் ததுமிது கொள்ளுவானுகள். அதுக்குள்ள ஒண்டும் செய்யேலா....அப்ப நீங்க எல்லாரும் போங்க.....”

பள்ளித் தலைவரின் விருப்பப்படி வேலை செய்து கொண்டிருந்த எல்லோரும் வைத்திருந்த மண்வெட்டி, கத்திகளை அவக்கன் அதிகாரியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, அவரவர வீடுகளுக்குப் போகின்றனர். மௌலானா தன் தரிசனத்திற்காக ஏங்கி நின்ற எல்லோரையும், பூரணமாகத் திருப்தி செய்து விட்டு, லுஹர் தொழுகைக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறார். மௌலானா கரண்டிக்கால்வரை நீண்டு கிடக்கும் தன் கோட்டுப்பையிலிருந்து அத்தர் கீசாவை எடுத்துக் கைகளில் தடவி, அதைத்தாடியிலும் கோட்டிலும் பூசிக் கொண்டு, தஸ்பக்கோருவையை உருட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். பக்தியில் மூழ்கி நிற்கும் மௌலானாவின் கைகளைப் பிடித்துப் பள்ளித் தலைவர் மனம் குளிரக் கொஞ்சி விட்டு, பள்ளிக்குள் தேவனைக் கண்குளிரக்கண்ட திருப்தியோடு நிற்கிறார். சந்தர்ப்பத்தைச் சாதகமாக்கி, வக்காக் கொத்திர சின்ன மரைக்கானும், மௌலானாவின் கைகளைப் பிடித்து முகர்ந்து கொண்டு, அவரைப் பார்வையால் விழுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றான். லுஹருக்குரிய நேரத்தைப் பார்த்துக் குறிவைத்துக் கொண்டிருந்த பூன மோதின், தொழுகைக்கான பாங்கை ராகமெடுத்து விட, பள்ளி மனாராக்களில் லாவகமாகக் குந்திக் கொண்டிருந்த புறாக்கள் சப்தமிட்டுப் பறக்கின்றன. வாங்கொலியைக் கேட்டு மக்கள் லுஹர் தொழு கைக்காகப் பள்ளிக்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

★★

அஸருத் தொழுகையை முடித்த கையோடு, மௌலானா மக்களுக்குப் பயான் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறார். பள்ளித் தலைவரோடு, மரைக்காயர்மார்களும், மௌலானாவின் பயானில் லயித்துப் போய், எண்ணாண் உடம்பையும் சுருக்கிப் பக்தியோடு

அமர்ந்திருக்கின்றனர். மௌலானா எவ்விதத் தங்குதடையுமின்றி சுவர்க்கத்திற்கு நேரடியாகப் போகும் வழிகளைக் கூறி, மக்களின் ஆவலைத் தூண்டிக் கொண்டிருக்கிறார். சுவர்க்கத்தின் திறப்புகள் அனைத்தும் மௌலானாவின் கோட்டுப்பைக்குள் இருப்பதாக எண்ணிச் சிலர் சுவர்க்கலோகக் கன்னிகளையும், அங்கே ஓடிக் கொண்டிருக்கும் பாலாறு, தேனாறுகளையும் கற்பனையில் கண்டு ரசித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். எங்கும் அமைதி ஆட்சி செய்கிறது.

சதா மௌலானா சுவர்க்கத்தைப் பற்றியும், அங்குள்ள வளங்களைப் பற்றியும் பெருமையாகப் பேசிக்கொண்டே இருக்கின்றார். அவருக்குப் பக்கத்தில் புக்கதின்னி ஆதம் வலப் பக்கத்திலும், பனையாண்ட யாசீன் இடப்பக்கத்திலும் நின்று, பனையோலை விசிறிகளால் ஓயாமல் வீசிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அடிக்கடி கோட்டுப்பைக்குள் கிடக்கும் அத்தர் கிசாவை எடுத்து உள்ளங்கையில் தேய்த்து, மௌலானா தன் தாடியில் தடவிக் கொள்கிறார். மௌலானாவின் அத்தர் மணம் பள்ளியை ஆட்சி செய்கிறது. சுவர்க்கத்தின் கதவுகளைத் திறக்கும் சித்தைப் பற்றி விளக்கிக் கொண்டிருக்கும் மௌலானா, தன்னை அறியாமலே கைகளை மேலே உயர்த்தி, அரபி மொழியில் மக்களுக்காக இரங்குகிறார்.

“அன்னா பாத்தியா! மௌலானா ஜின்னோட கதைக்காரு.... நாளைக்கு இஞ்ச ஆரும் வந்து கொடியேற்றத்தில பெரச்சினப் படுத்தினா, ஜின் கடைசி மட்டும் அவர உடமாட்டா...”

“அது செரி, நம்முட செலயிமான் நபிக்கிட்டரிந்த ஜின்ட பரம்பரையில வந்த ஜின்னுக்கிட்டயா ஆரும் மோதிர?”

“இது தெரியாமத்தான் இவன் பிலால் ஆதத்திர மகன் மம்மது மௌலவி சம்மா கிளம்புறான். எங்கிட பாட்டன் பூட்டன் காலத்தில இரிந்து, எங்கிட பள்ளில ஏத்திக்கு வாற கொடிய, இப்ப இவன் ஏத்தப்புடாண்டு செல்ல, இவனென்ன எங்கிட மௌலானாவைப் பாக்க பெரிய ஜின்னயா வெச்சிரிக்கான்?”

“அப்பிடி இன்னொரு தரம் செல்லு....நாளைக்கு அவன் வீணா அழியப்போறான். மௌலானா கோவிச்சா அவர் ஜின் சம்மாரிக்க மாட்டா.”

பள்ளிக்குள் மௌலானாவின் பயானைப் பின்னால் இருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த, கரியன்ட் செல்லப்புள்ளியும், ஒக்காசிர கொழந்தையிம், மௌலானாவின் கராமத்துக்களை இரை மீட்டி விட்டு, அவரிடம் உள்ள சொர்க்கத்துக் கதவுகளின் திறப்புகளை எண்ணிப் பெருமூச்சு விடுகின்றனர். அப்பொழுது எண்சாண் உடம்பையும் சுருக்கி புழுவாகியிருந்த பூனமோதின் மீண்டும் மனிதனாகித் தலைவரின் வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த பாலையும் பழத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு போய், மௌலானாவின் அறைக்குள் வைத்து விட்டு வந்து, மீண்டும் புழுவாகிக் கிடக்கிறார். மௌலானா பயானை முடித்து விட்டு, மக்களுக்காகவும், நாளை நடைபெற விருக்கும் கொடியேற்ற வைபவம் சிறப்பாக நடைபெற வேண்டுமென்பதற்காகவும், கண்ணீர் மல்கித் துவாக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

எங்களுரில் தலைமுறை தலைமுறையாக நடைபெற்று வரும் கொடி யேற்றத்திற்கு, இப்பொழுது பெரிய எதிர்ப்புகள் கிளம்பி இருப்பது மௌலானாவுக்கு நன்றாகத் தெரியும். இதனால்தான், நாளைக்குக் கொடியேற்றம் நல்லபடி நடந்து விட வேண்டுமென்று மனமுருகித் துவாக் கேட்கிறார். தலைவரோடு சேர்ந்து, எல்லோரும், மௌலானாவின் துவாக்கு ஆமீன் கூறிவிட்டுப் பள்ளி வளவைத் துப்புரவு செய்வதற்குப் போகின்றனர்.

★★

அந்திவானச் சூரிய ஒளியில் மையதீன் பள்ளிவாசல் இலங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. கொடியேற்ற வைபவத்திற்குப் பக்கத்துக் கிராமங்களிலிருந்து மக்கள் கூட்டு வண்டில்களில் வந்து பள்ளி வளவுகளில் கூடாரமடித்துத் தங்கி இருக்கின்றனர். சிலர் இரவுச் சாப்பாடுகளைச் சமைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். நாளைய கொடியேற்ற வைபவத்திற்குக் கட்டியம் கூறுவது போல, பள்ளியைச் சுற்றிப் பலதரப்பட்ட கடைகள் எழுந்து நிற்கின்றன. கண்ணைக்கவரும் கிலுட்டுச் சாமான் கடைகள், காப்புச்சீப்பு கண்ணாடிக் கடைகள், சீனிமிட்டாய்க் கடைகள் யாவும் ஏராளமாய் இருக்கின்றன.

வெளியூர்களிலிருந்து வந்த மக்கள் காணிக்கைகளாகப் பணியாரம், ரொட்டி, கலியாணச் சோறு போன்றவைகளைப் பள்ளியில்

கொண்டு கொடுத்து விட்டு வருகின்றனர். சிலர் நேர்ச்சையாகக் கொண்டு வந்த ஆடு, மாடு, கோழி, தென்னம்பிள்ளை களைப் பள்ளி நிர்வாகிகளிடம் ஒப்படைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். மகிழ்ச்சியில் பள்ளி அதிகாரி சிரிக்கிறார்.

சில பெண்கள் பிள்ளை வரம் வேண்டிக் கொடிமரத்தில் இழை போட்டுக் காணிக்கை கட்டிய பின், அதற்கு மண் கூட்டி மணக்குச்சும் கொளுத்தி விட்டு வருகின்றனர். எங்கும் பக்திப் பரவசம். பள்ளி யெங்கும் அரிக்கன் லாம்புகள். எரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. கடைகளிலெல்லாம், கடல் லாம்புகளும், அரிக்கன் லாம்புகளும் ஒளி பரப்புகின்றன.

பள்ளியில் கொடி யேற்றுவதும், பிள்ளைவரம் கேட்டுக் கொடி மரத்தில் காணிக்கை கட்டுவதும், ஜின்வாசிலாத்து மௌலானாவிடம் இசும் எழுதிக்குடுப்பதெல்லாம் சுத்த ஹறாம் என்று எங்களுரிலுள்ள ஓதிப்படித்த உலமாக்கள் அடிக்கடி ஜும்மாக்களில் பிரச்சாரங்கள் செய்வதினால், மையதீன் பள்ளிவாசல் கொடியேற்றத்திற்கு இப் பொழுது எங்களுர் மக்களிடம் அவ்வளவு ஆதரவு இல்லையென்றே கூறலாம். ஆனால், தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகச் சில மரைக்கார் மார்களும், பள்ளித் தலைவரும் சேர்ந்து இதை நடத்துகின்றனர். கொடியேற்றத்திற்குக் கடந்த காலங்களை விட வெளியூர்ச் சனங் களும், நார்சா, காணிக்கைகளும் இவ்வருடம் மிகக் குறைவென்றே கூறலாம். பாவம், படிப்பறிவில்லா எங்களுர் மக்கள்! பிழைப்புக்காக வரும் மௌலானாமார்களையும், அவர்களின் அடிவருடிகளையும், இறைவனின் நல்லடியார்களாக நம்பி, அவர்கள் சொல்லும் சிர்க்குகளையெல்லாம் கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றிக் கொண்டிருக் கின்றனர். வாழையடி வாழையாக இம் மக்களால் பின்பற்றப்பட்டு வரும் சிர்க்குகளின் முழு உருவம்தான் நாளை நடைபெறவிருக்கும் இக் கொடியேற்றம். இஸ்லாத்தில் இதற்கு இடமில்லை என்பதை அறிந்த எங்களுர், இப்பொழுது, சற்றுத் தளம்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

பள்ளியில் வைக்கப்பட்டுள்ள தேனீர்க் கடைகளில் மலயளத் தான்ட கடையில், பெரிய குழல் பூட்டிய கதப்பெட்டி படித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கதப்பெட்டியின் பாட்டுக்களைக் கேட்பதற்குக் கடையின் முன்னால் மக்கள் கூடி நிற்கின்றனர். மலயளத்தான் கல்லாப் பெட்டி மேசையின் அருகில், மன்னனைப்போல் அமர்ந்

திருக்கின்றான். அப்பொழுது, பிலால் ஆதத்திர மகன் அலியார் மௌலவி அவருடைய கூட்டாளிகளுடன் மலயளத்தானின் கடையடியில் வந்து நின்று, ஜின் மௌலானாவுக்கும், பள்ளித் தலைவருடன் மரைக்கார்மார்களுக்கும் தாறுமாறாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். அலியார் மௌலவிதான் எங்களுரின் முதலாவது மௌலவி. இந்தியாவிலுள்ள தேவபந்து மதரசாவில் ஓதி, மௌலவியாக வந்திருக்கிறார். இவருக்கு எங்களுரில் நல்ல மதிப்பும் மரியாதையும் உண்டு.

“செயித்தானுகள்...! வயித்துப் பொழப்புக்காக எங்கயோரிந்து வந்து எங்கிட ஊரக் கெடுக்கானுகள். பாவம்! ஒண்டுமறியாத எங்கிட ஊர் அப்பாவி மக்களையெல்லாம் பொளயா வழிகொடுத்துக் கிருக்கானுகள். இன்னா இவனுகள் செய்யிற சிர்க்கான வேல யெல்லாம் இஸ்லாத்தில் எங்க இரிக்கு? இப்பிடி எல்லாம் கொடியேத்தி, அந்தக் கொடிமரத்தில் புள்ள கேட்டு, காணிக்க கட்டி, இளப்போட, எங்கிட முகம்மது நபி சென்னாங்களா? இல்ல, செஞ்சி காட்டினாங்களா? அல்லாவ உட்டுப் போட்டு, அவன்ட அவுலியா மாரிட்ட புள்ள கேக்கச் சென்ன மடயன் ஆரு.... புள்ள குடுக்க இந்தக் கொடிமரத்திக்கும் அவுலியாமாருக்கும் சக்தி இரிக்கா? அல்லாட சக்தி இந்த ஜின் மௌலானாக்கு எங்கிருந்து வந்த? ஒரு பொம்புள, அன்னியன்ட மொகத்தப் பாக்கிறதே ஹறாமெண்டு எங்கிட நபி சென்னது, இந்தப் பொளப்புக்கு வந்த மௌலானாக்குத் தெரியாதா? எங்கிட பொண்புரசிகளுக்கு இந்த மௌலானா, எப்படி தனிய வெச்சி முதிரு குடுக்கலாம்? எங்கிட குமருப்புள்ளயள்ள கையப் புடிச்சி இவன் இசும் கட்டலாமா? வயித்துப் பொளப்புக்காக, வேசம் போட்டுக்கு வந்து, எங்கிட ஏழ மக்கள ஏமாத்திற இந்த மௌலானாவ இனியும் நாம உட்டு வெக்கப்புடா. இஸ்லாத்த எங்கிட மக்களுக்கு நல்லா எடுத்துச் செல்லி, இந்தப் பித்தனாக்காரன அடிச்சித் தொரத்தணும். இன்னமும், இன்னமும் இந்த விதுகத்துகள் நடக்க உடப்புடா. இத அல்லா பொறுக்கமாட்டான். படிப்பறிவு இல்லாத எங்கிட மூதாதையர் இஸ்லாத்த நல்லபடி விளங்காமச் செஞ்சதை யெல்லாம், படிச்ச நாமளும் கண்ண மூடிக்கு செய்யலாமா? இதுக்கு நாங்க ஒரு வழி பண்ணாட்டி, எங்கிட குஞ்சு குறுமானெல்லாம், சும்மா சீரழிஞ்சி போயிரும்.”

“எங்கிட மௌலவி செலற் நாத்துக்கு நூறு உண்ம. இதத் தடுத்து நிறுத்தி, இந்த மௌலானாவ அடிச்சி வெரசாட்டி, எங்கிட ஊரு நல்லாக் கெட்டுப் போயிரும்...”

“மௌலானாவ மட்டுமில்ல, அவன அவுலியாண்டு செல்லிக்குத் திரியிற பள்ளித் தலவனோட, அவன்ட வளப்புணி மரைக்கான்மார்களையும் சேத்து அடிச்சித் தொரத்தணும். அப்பதான் எங்கிட ஊரும் பள்ளியும் ஒழுங்காவரும்...”

“இத இன்னமும் நாங்க உட்டுக்கு இரிந்தா, நாமதான் அல்லாக்குப் பாவியாகணும்... திங்கத் தவுட்டுக்கும் வழியில்லாத மௌலானாக்கு, பூ முளயாத கன்னிச் சாவல் கறியும், பாலும் பழமும், கால் கை ஊண்ட குமருப்புள்ளயளும், குடுத்திக்கிரிந்தா நம்மளுக்கு சொர்க்கத்த மட்டுமில்ல, கொஞ்ச நாளயால அல்லா நான் தானெண்டும் செல்லுவான்...”

“ங்... பொழுது விடியட்டும்... மௌலானாட முதுகில கொடியேத்திறத்திக்கு... நாளைக்கு இந்தக் கொடி மரத்த ஓட்ச்சி நம்முட ஊரக் காப்பாத்த, எல்லாரும் தெரண்டு வந்திரணும்...”

மௌலவியின் பேச்சுக்குக் கைப்புள்ளட கலந்தனும், பாவக் கொட்டையன்ட பக்கீரும். அவிசனாட அகமதும் உரம் கொடுத்து, நாளை போர்க்களம் செல்லத் துணையாக நிற்கின்றனர். ஊரில் வளர்ந்துள்ள சிர்க்கை அழிப்பதற்கு, மௌலவி படை திரட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். மௌலவியின் பேச்சில் கட்டுண்ட இளைஞர் படை, புதுப்புனலாக வீறு கொண்டெழுந்து, நாளை களம் புகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

பூனமோதின் மகரிப் தொழுகைக்கான வாங்கை ராகமெடுத்து விட, மலயளத்தான்ட கதப்பெட்டி அமைதியாகிறது. வீறு கொண்டிருந்த மௌலவியும், அவருடைய இளைஞர் படையும், மகரிப் தொழுகைக்காகப் பள்ளிக்குச் செல்கின்றனர். களைகட்டி நின்ற கொடியேற்றம் மௌலவியின் இஸ்லாமிய உணர்ச்சியின் முன்னே, பிகபிசத்துக் கொண்டிருக்கிறது. சூரியன் முற்றாக மறைந்து விட்டான். மௌலவியின் நடையைப் பார்த்து, மௌட்டிகம் வாயடைத்து நிற்கிறது. பள்ளிவாசல் முற்றவெளியில், கிளைபரப்பி, விழுதுகளுன்றி நிற்கும் ஆலமரத்திலிருந்த குயில்கள் பாடிப் பறக்கின்றன.

இன்று கொடியேற்றம். எங்களுர் விடியச்சாமத்திலேயே தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு, மகிழ்ச்சியில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. மையதீன் பள்ளியில் லுஹர் தொழுகை முடிந்து, சனங்கள் கலைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். கொடியேற்றத்திற்குரிய சம்பிரதாய ஏற்பாடுகள் யாவையும் பூரணமாக முடித்து விட்ட மகிழ்ச்சியில், பள்ளித் தலைவர் கொடிமரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். சறுக்கல்ல சமநூதீனும், பூனமோதினும் மௌலானாவின் பகற் சாப்பாட்டை எடுத்து வர, அச்சி மரைக்காரின் வீட்டுக்கு, நாணிலிருந்து விடுபட்ட அம்புபோல் போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர். ஒரு கையில் பனவோலை விசிறியும், மறுகையில் தஸ்பமணிக் கோர்வையுமாக, மௌலானா பள்ளிக்குள் அங்கு மிங்கும் நடந்து கொண்டிருக்கிறார். மையதீன் ஆண்டவர் பேரில் நேத்திக்கடன் செய்யப்பட்டு, சனங்களால் பள்ளிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஆடு, கோழிகளைப் புக்கதின்னி அவக்கனும், புளிமூட்ட சாவலும், அவைகளுக்குப் புல்லுத் தண்ணீரை வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். சனங்கள் கொடி மரத்தில் சீலையில் காசிகளை வைத்து முடிந்து இழை போடுவதும், அதன் அடியில் மண்ணைக் கூட்டி மணக்குச்சி களைக் கொளுத்திப் பிரார்த்தனை செய்வதுமாக இருக்கின்றனர். பள்ளி வளவு மக்களால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

கொடி மரத்துக்குப் பக்கத்தில் பக்கீர் வாவாக்கள் தங்கள் தகராக் கட்டைகளைப் பலமாகத் தட்டி, கொடியேற்ற வைபவத்தைக் கலகலப்பாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாக இருக்கின்றது. பூனமோதின், அலர் தொழுகைக்குரிய வாங்கினை ராகமெடுத்து விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். வாங்குச் சப்தத்தில் பூமரங்களில் குந்திக் கொண்டிருந்த குயில்களும், புறாக்களும் பாடிப் பறக்கின்றன. அலியார் மௌலவியும், அவருடைய தலைமையில் இளைஞர் படையும் போர்க்களம் செல்லத் தயாராகி நிற்கிறது. பள்ளியடியில் நடக்கவிருக்கும் சிர்க்குகளைப் பார்க்க வெறுத்துச் சூரியன் சாய்ந்து கொண்டிருக்கிறான். அலர் தொழுகை முடிந்து சனங்கள் பள்ளியிலிருந்து வெளியேறுகின்றனர். கொடியேற்ற வைபவம் களைகட்டி நிற்கிறது. கொடியை ஏற்றுவதற்காகப் பள்ளித் தலைவரும் மரைக்கார்மார்களும் முன்னால் வர, ஜின்வாசிலாத்து மௌலானா கொடியைத் தன் தலையில் சுமந்து பரிபாரங்களோடு பின்னால் வருகின்றார். இவர்கள் எல்லொருக்கும் முன்னால்

வாவாக்கள் தகராக் கட்டைகளைத் தட்டி ஒலியெழுப்பி வருகின்றனர். விரல் நொடிக்கும் நேரம், தோள் நிமிர்ந்தி நின்ற அலியார் மௌலவியின் இளைஞர் படை, களம் புகுந்து, மௌலானாவின் தலையில் இருந்த கொடியைப் பறித்துக் கிழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. எங்கும் ஒரே பரபரப்பு. பள்ளி வளவு போர்க்களமாகித் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அங்கே, அழகாகப் பச்சை வர்ணம் தீட்டப்பட்டுக் கம்பீரமாக நின்ற பள்ளிக் கொடி மரம், கோடரியால் தறிபட்டு அநாதையைப் போல் சாய்ந்து கிடக்கிறது. மூர்க்கமுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் மௌலவியின் படையை எதிர்க்க முடியாமல், மௌலானாவும், அவருடைய பரிபாரங்களும், எங்களுர்ப் பொட்டக் குளத்துக்கால் தலைதெறிக்க ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் பள்ளித் தலைவரும், மரைக்கார்மார்களும் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் மௌலானாவுக்கு உதவி செய்யப் பயந்து, யாருக்கும் தெரியாமல் நழுவிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

“ச்சே ! செலயிமான் நபிக்கிட்ட இரிந்த ஜினர் பரம்பரையில வந்த ஜின்னத் தொணயா வெச்சிரிக்கிற மௌலானா இந்தப் பிலால் ஆதத்திர மகனுக்கும் அவன்ட கூட்டாளிகளுக்கும் பயந்து இப்படியா ஓர்ர...? இவர நாங்கெல்லாம் எவ்வளவெல்லாம் நம்பிரிந்தம்.... இந்த மௌலானாக்கு ஒண்டுக்கும் ஏலாண்டு இப்பதான் தெரியிது... ஊரப்பிரடற் ஜின்னுக்கு ஒழுப்புளம் வந்து மௌலானாக்கு ஒதவி செய்ய ஏலாதா....? ம்.... எனக்கிட்ட மட்டும் இந்த ஜின் இரிந்திருக்கணும். எல்லாரும் பொறகு ஹஜம்தான். பாவம்! சொர்க்கத்திர தொறப்பயெல்லாம் அள்ளிக்கு மௌலானா எப்பிடித்தான் ஓர்றாரோ? சீ! கள்ள மௌலானாட எல்லாமே டூப்புத்தான்....

ஜின் மௌலானாவை ஆண்டவனின் மறுபிறவியென்று நம்பிக் கொண்டிருந்த பூனமோதின், தன் வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் பிதற்றிக் கொண்டு, மௌலானா குடல் தெறிக்க ஓடிக் கொண்டிருக்கும் திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

எங்களுக்கு இப்பொழுதெல்லாம் எந்த ஜின் மௌலானாவும் வருவதுமில்லை, மையதீன் பள்ளியில் கொடிகள் ஏற்றுவதுமில்லை. ஜின்களைத் துரத்தியடிக்கும் தந்திரங்களை, எங்களுர் மக்கள் நிறையக் கற்றுக் கொண்டதால், ஜின்கள் எங்களுக்கு வரப்பயப்படுகின்றன. இயற்கையின் எழிலரசியாக, இப்பகுதியில் கொலுவீற்றிருக்கும் எங்களுரில், தலை நீமிர்ந்து நிற்கும் மையதீன் பள்ளிக்கு அடிக்கடி தப்லீக் ஜமாஅத்தினர் வந்து தங்கித் தீனுடைய வேலைகளைச் செய்கின்றனர். இதனால் இஸ்லாமிய ஒளி, எங்களுரில் நன்றாகப் பிரகாசிக்கிறது. சுபஹுத் தொழுகைக்கான அழைப்பைப் பூனமோதின் ராகமெடுத்து விடுகின்றார். இரவெல்லாம் பனியில் கொடுகிக் கிடந்த குயில்கள், அழைப்பொலி கேட்டுக் கூவிப் பறக்கின்றன.

சிற்க்	-	இஸ்லாத்திற்கு வீரோதுமானவைகள்
காமத்	-	அற்புதம்
ஜமாஅத்	-	கூட்டாக
நாரசா	-	நேர்த்திக்கடனாகக் கொடுக்கும் உணவுப் பண்டங்கள்
இக்மத்	-	சக்தி
கொதறத்து	-	அதிசயம்
சயூர்	-	அமைதி
பயான்	-	சமய வீளக்கம்
துவா	-	பிரார்த்தனை
இழைபோடுதல்	-	காணிக்கை போடுதல்
ஹறாம்	-	விலக்கப்பட்டது
தீன்	-	மார்க்க ஒளி
ஹஜம்	-	அழிதல்

உண்டியல்

தூரத்தில் குயில்கள் கூவிக் கொண்டிருக்கின்றன. ரகுமானியத் தைக்காப்பள்ளியில் சுபஹுத் தொழுகையைத் தொழுது முடித்து விட்டு அலியார் மோதின், இடது கையில் அரிக்கன் விளக்கும், வலது கையில் தன் அந்திமகால நண்பனான பொல்லோடும் வீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார். அலியார் மோதினுக்கு வயது கிட்டத்தட்ட அறுபதுக்கு மேல்தான் இருக்கும். இவர் சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக எங்களுர் ரகுமானியா தைக்காப்பள்ளியில் மோதினாக இருந்து கடமையாற்றி வருகிறார். இவருடைய மச்சான் பூனப் பல்லர் மகன் குண்டுக்கோப்ப மோதின் மௌத்தான பிறகு, ரகுமானியாத் தைக்காப்பள்ளி மோதினாக வந்தவர், இன்றுவரை எவ்விதப் பிரச்சினையுமில்லாமல் தன்னுடைய கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்து வருகிறார். இவர் தான் தைக்காப்பள்ளியிலுள்ள குர்ஆன் மத்ரஸாவிலும் எங்கள் பிள்ளைகளுக்குக் குர்ஆனும் ஒதிக் கொடுக்கிறார். இதனால் இவருக்கு எங்களுரில் நல்ல மதிப்பும் மரியாதையுமுண்டு. பெரிய மத்ரஸாக்களில் இவர் முறையாக ஒதிப்பட்டம் பெறாவிட்டாலும், பிழையின்றிக் குர்ஆனை ஒதுவதில் கெட்டிக்காரர். எங்கள் ஊரில் கத்தம், பாத்திஹா, மௌலாத் போன்ற சமய நிகழ்வுகள் எங்கு நடந்தாலும், அங்கு அலியார் மோதின் கட்டாயம் இருப்பார். இவர் இல்லாமல், பொதுவாக எங்களுரில் எந்தவொரு சமய நிகழ்வுகளும் நடைபெறுவதில்லை. அந்த அளவிற்கு இவருடைய முக்கியத்துவம், எங்களுர் மக்கள் மத்தியில் பேணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

சுறுசுறுப்படைந்து கொண்டிருக்கும் விடியச் சாமத்தின் எடுபிடியில், இருள் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறது. இரவின் தாலாட்டில் தூங்கிக் கிடந்த காகங்களும், பட்சிகளும் கண்விழித்துக் கத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

இருள் இன்னும் முற்றாக விலகவில்லை. “அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் மோதின் மாமா! ஒங்களப் பாக்கத்தான் வாறன்...”

“வா அலைக்குமுசலாம், என்ன வெசயம் தம்பி?”

“இன்டைக்குப் பகலைக்கு எங்கும்மாட வரிசக் கத்தம் ஓத, எல்லாஞ் செஞ்சிரிக்கம், நீங்களும் லெவ்வயிம் நேரத்தோட வந்திருங்க...”

“செரி தம்பி, லொஹரு தொழுது போட்டு வாறம்..., எதுக்கும் லெவ்வ பள்ளிக்க கொறுவான் ஒதிக்கிரிக்காரு, நீங்க வந்ததோட போய்ச் செல்லிற்ருப் போங்க...”

“செரிமாமா..., பொறகு, ஒங்கிட மகள்ள கண்ட வெசயம், என்ன மாதிரிக் கெடக்கு?”

“அத, நெனச்சாத்தான் தம்பி, என்ற வயிறெல்லாம் பத்தி எரியிது... ரெண்டு கண்ணிலயிம், இப்ப வலக்கண்ணில ஒப்பரேசன் செஞ்சா பார்வ கொஞ்சம் வருமெண்டு டாக்குத்தர் செல்றாரு... வாற சனிக்கிழம ஒப்பரேசன் செய்யக் கொழும்புக்கு போகணும்... அந்தப் புள்ளட கண் வருத்தத்திற்குச் செலவழிச்சி, செலவழிச்சி, கடசில இப்ப நான் உடுத்திரிக்கிற உடுமானம் மட்டும்தான் எனக்கிட்ட மிஞ்சிரிக்கி.... நாங்க இரிக்கிற ஊடுவளவும் கடனிலதான் தம்பி கெடக்கு... ஏன்தான் நாம இந்த ஓலகத்தில பொறந்த மெண்டாப் போலக் கெடக்கு... என்ன செய்யலாம், அந்தப் புள்ளக்கு இன்னம் இருவது வயசி கூட ஆகல்ல... இப்ப ஒண்டுக்கு ரெண்டிக்குப் போறெண்டாலும் உம்மா தான் கூட்டிக்குப் போகணும்... இதால எங்களுக்குப் பெரிய கஷ்டம், தம்பி...”

“நாசமத்துப் போவானுகள்! கோழிக்கூட்டுக்குள்ள நரி பூந்தாப் போல பூந்து, எங்கிட ஊருக்கு இப்பிடியொரு சதிமானம் செய்வானு களெண்டு ஆருக்குத் தெரியிம்? நடுச் சாமத்தில வந்து குஞ்சு குறுமானுகளை வெட்டினதுமில்லாம, குண்டுகளையும் எறிஞ்சி, குருவிக் கூடுகள கொரங்கு பிச்செறிந்த மாதிரி, எங்கிட ஊடுகள யெல்லாம் ஓடச் செறிஞ்சி போட்டானுகளே...!”

“இந்த நெருப்புழுந்து போவானுகளுக்கு நாம என்னம்பி, அநியாயம் செஞ்ச? முஸ்லிம்களுக்கெண்டு, நாங்கொரு தனிக்கட்சி உண்டாக்கின குத்தமா? நாங்களும் எலங்கயில பரம்பர பரம்பரையா வாழ்ற சனங்கள் தானே...? இஞ்ச இரிக்கிற சிங்கிளாக்களும், தமிழாக்களும், அவகளுக்கு விரும்பின மாதிரி கட்சிகள உண்டாக்கி, அவகிட உரிமயள போய்க்கேக்க, பாளி மெந்துக்கு எம்பிமார அனுப்பலாமெண்டா, ஏன் தம்பி நாங்க அனுப்பேலா? அவகளுக்கிருக்கிற உரிம எங்களுக்கில்லியா...?”

“மாமா, நீங்க செல்தெல்லாம் நூத்துக்கு நூறு உண்ம. இத இஞ்சரிக்கிற எல்லா முஸ்லிமும் ஒழுங்கா ஒணந்தாச் செரி ஒதான்... இல்லாட்டி எங்களுக்கெல்லாம் நீட்டுக்கு இதே கெதிதான். அப்ப, நான் வாறன்...”

“செரி தம்பி.... எல்லாத்தையிம் அந்த அல்லா ஹயராக்கி வெப்பான்...”

தாயாரின் கத்தத்துச் செய்தியைச் சொல்ல வந்த வகுறாதிர மகன் கலந்தன், மோதினிடம் விசயத்தச் சொல்லிவிட்டு, லெப்பயைக் காண ரகுமானியாத் தைக்காப் பள்ளியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். அலியார் மோதின், அவசர அவசரமாக, அவரின் வீட்டை நோக்கி நடக்கின்றார்.

ஊரைச் சிறைப்பிடித்திருந்த பனியும் இருளும், இளங் காலையின் பூபாளத்தில் ஓடி மறைய, இயற்கை சிரிக்கிறது. அலியார் மோதினின் குடில் குப்பி விளக்கின் மங்கிய ஒளியில், அவரின் ஏழ்மையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. வேலிகள் எதுவு மில்லாத மோதினின் வளவுக்குள்ளான மாமரத்திலிருந்து, குயிலொன்று விட்டு விட்டுக் கூவிக் கொண்டிருக்கிறது. சுபஹுத் தொழுகையைத் தொழுது விட்டு, எழும்பாமல், தொழுத பாயிலேயே மோதினின் மனைவி சோகத்தோடு அனல் போன்ற பெருமூச்சுகளை விட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, பக்கத்தில் படுத்துக்கிடந்த பூனை எழும்பிப் பசியால் கத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அப்பொழுது, தைக்காப் பள்ளியிலிருந்து வந்த மோதின், அரிக்கன் விளக்கைக் கொண்டு போய் வீட்டிற்குள் வைத்து விட்டு வந்து, நீண்டதொரு பெருமூச்சை விட்டபடி, திண்ணையில் உட்கார்ந் திருக்கிறார்.

“என்ன, தேயில போட்டுரிக்கியா?”

“கொஞ்சம் பொறுங்க, போட்டுத்தாரன்.”

“இன்டைக்கு விதானட ஊட்டயிம் போகணும்.... அவன் வட்டைக்க கிட்டைக்கப் போறதுக்கு முன்ன போனாத்தான் அவனப் புடிக்கலாம்...”

“நீங்க சுபஹு-தொழுதிற்று இவளவு நேரமா எங்க போனா?”

“வரக்கிள நம்முட வகுறாதிர மகன் கதைக்கப் புடிச்சிற்றான். இன்டைக்கு பகலைக்கு அவன்ட உம்மாட வருசக் கத்தமாம். அதச் செல்ல வந்தவன், நம்முட புள்ளட ஒப்பரசேனையிம் பத்தி கேட்டுக் கிரிந்தான். அதால கொஞ்சம் சொணங்கிற்றன்.... அவன்ட உம்மாவையும், அந்த நெருப்புமுந்து போவானுகள்தானே, அன்டைக்கு வெட்டிக் கொலசெஞ்ச ... செல்லப்பாக்க, நம்முட புள்ளக்கிம் அவனுகள்ள குண்டு பட்டு ஒரு வரிசமாப் போச்சு....”

“இந்த வரிசத்துக்குள்ள, இந்தப் புள்ளட கண் வருத்தத்தாலே, நமக்கு எவளவு கஸ்ரத்த அல்லா தந்திற்றான். பொறகு, பள்ளித் தலவரு என்ன சென்னாரு?”

“இன்டைக்கு அஸருக்குப் பொறகு, அவகிட றஸ்திப் போட்டு கூட்டமிரிக்காம், அதில பேசிப் போட்டு முடிவு செலறதாச் சென்னாரு...”

“கணக்கு வழக்கில்லாம எங்கிட பள்ளிக் காணிகளக் கூறி, அதால வாற காசிகளையும், காணிக்கைகளையும் பரம்பர பரம்பரையாத் திண்டுக்கு வாற பாவிகளுக்கு, இருவது வரிசமா இந்தப் பள்ளியே தஞ்சமெண்டு ஒழச்சொழ்ச்சி ஓடாப் போன மோதினுக்கு ஒரு பத்தாயிரம் ரூபாக் காசி குடுக்க மனமில்லாம இரிக்கே....! இவனுகள் நல்லாரிப்புானுகளா? அந்த ஹறவாப் போவானுகள் வந்து, அன்டைக்கு எங்கிட ஊரில இந்தச் சதிமானம் செஞ்சிராட்டி, இவனுகள்ள பள்ளி காசி எங்களுக்கு என்னத்திக்கு? சாதித் தொவசம் புடிச்ச சண்டாளப் பாவிகள், அன்டைக்கு நம்முட ஊட்டுக்கு குண்டெறியாட்டி, இந்தப் புள்ளட கண் ரெண்டும் குருடாகி இரிக்குமா? எல்லாம் நம்முட காலப்பகதான்....”

“என்ன செய்யலாம், எல்லாம் நம்முட காலம்தான். இல்லாட்டி வந்தவனுகள் நம்முட குடிலுக்கா குண்டடிக்கணும்....? இவனு

களுக்கெல்லாம் எங்கிட ஊருச்சனம் எவளவு ஒதவியெல்லாம் செஞ்சாங்க. இந்த காபிர்கள் ஒழுப்புளத்துக்குள்ள எல்லாத்தையிம் மறந்து பெயித்தானுகள். ஆக்கள ஆக்கள் கொல செய்யிறதுதானா இவகிட போராட்டம்? இப்ப மனிச நேசம் இந்த ஒலகத்தில மெளத்தாப் பெயித்து.....”

“அது வலிய மெளத்தாகல்ல. இவனுகள்ள தொவசமும், எரிச்சலும், பொறாமையும்தான் மெளத்தாக்கிப் போட்டு....”

“உம்மா! கெணத்தடிக்குப் போகணும், கொஞ்சம் வாங்க.....”

“ங். வா புள்ள....”

“யா அல்லா! இதென்ன கொடும்? எவளவு சுறுசுறுப்பாரிந்த புள்ளட ரெண்டு கண்ணயிம் குருடாக்கிறியே.....! என்ர கல் பெல்லாம் பத்தி எரியிதே! நான் சுபஹுக்கு வாங்குடப் பள்ளிக்குப் போறத்துக்கு முன்னேயே எழும்பி, எனக்குத் தேயில போட்டுத் தாற மகள, இப்பிடி உம்மாட ஒதவியோட கெணத்தடிக்குப் போக வெச்சிறியே! அல்லா...! என்ர புள்ளட கண்ணுக்கு ஒளியக் கொடுத்திரு... ரப்பே...! இந்த ஏழ மோதின் ஒன்னத்தான் நம்பிரிக்கான்.....”

இளஞ்சூரியன் விடியச் சாமத்தை விரட்டியடித்த பெருமையில் வெற்றிநடை போட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். மோதின்னின் வீட்டு வாசல் முற்றத்தில் குலை தள்ளி நிற்கும் செவ்வாழையின் பூவில், சின்னக் குருவியொன்று பறந்து பறந்து தேன் குடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. பக்கத்திலுள்ள வயல்களுக்குள்ளிருந்து ஆட்காட்டிப் பறவைகளும் கிளிகளும் கத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

அலியார் மோதினுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். இவர்களில் மூத்த மகன் உதுமான். திருமணம் முடித்து அவன் மனைவி மக்களோடு எங்களுரில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். இரண்டாவது மகள் ஆசியாவும் திருமணம் முடித்து கணவனோடு போய் அடுத்த ஊரில் இருக்கிறாள். மூன்றாவது மகள்தான் பாத்திமா. இன்னும் திருமணம் முடிக்கவில்லை. சென்ற வருடம் எங்கள் கிராமத்தில் பயங்கர வாதிகள் நடாத்திய கொடூரத் தாக்குதலில், தன் கண்கள் இரண்டையும் இழந்து, எதுவுமே செய்ய முடியாமல் வீட்டிலேயே இருக்கிறாள். இப் பிள்ளையின் கண்களுக்கு மீண்டும் ஒளியைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்காக மோதின் தன்னிடமிருந்த எல்லாப் பொருளாதாரங்

களையும் இழந்து, இன்று ஓட்டாண்டியாகி, ஊரில் பிச்சையெடுக்கும் நிலைக்கு வந்து விட்டார்.

“இன்னாங்க தேத்தண்ணி....”

மனைவி கொடுத்த தேனீரை வாங்கிக் கொண்டு, மோதின் மகளைப் பார்த்து, நீண்டதொரு பெருமூச்சை விடுகின்றார்.

“என்வ நாளைக்கு புள்ளய கொழும்புக்கு கூட்டிக்குப் போக, காசி வந்து சேருமா ? கடைசியாக இந்த ஒப்பரேசனையிம் செஞ்சி பாத்திட்டா, நம்முட மனசிக்கும் ஒரு கவல கொறஞ்சாப் போல இரிக்குமில்லியா....? ”

“பள்ளித்தலைவரு அசறுக்குப் பொறகு முடிவு செல்றதாச் சென்னாரு.....”

“என்ற ரப்பே! என்ற கொமர்ர கண்ணுக்குப் பார்வயக் குடுத்திரு.....”

“இன்னா கிளாசி.... நான் நம்முட விதானட ஊட்ட போய், என்ற பிச்சக் காட்ட வாங்கிற்று வந்திர்ரன்....”

மோதின் தன் அந்திமகாலத் துணையான ஊன்று பொல்லைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, விதானையின் வீட்டிற்குப் போகின்றார். இதமான இளங்காலை வெய்யில், மோதினின் வளவிற்குள் உயர்ந்து நிற்கும் தென்னை ஓலைகளிலும், செழித்துக் கிளை பரப்பி நிற்கும் மாமரங்களிலும் பட்டுச் சிரிக்கிறது.

★★

ரகுமானியாத் தைக்காவில் அஸர் தொழுகை முடிந்து, மக்கள் வெளியேறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். பள்ளித் தலைவரின் தலைமையில் நிர்வாக சபைக்கூட்டம் நடைபெறுவதைப் பள்ளியின் ஒரு மூலையில் இருந்து அலியார் மோதின் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

“நம்முட மோதின், அவர் மகள்ள கண் ஒப்பரேசனுக்கு அந்தப் புள்ளய கொழும்பாஸ்வத்திரிக்குக் கொண்டு போக, காசி கேட்டுக் கடிதமொண்டு தந்திரிக்காரு....பத்தாயிரம் ரூபாப் பள்ளியால கேக்காரு. இந்தக் காச அவர் சம்பளத்தில மாசாமாசம் கழிக் கட்டாம். இப்பென்ன செய்யிற?”

“மோதின் கேக்கிற மாதிரியெல்லாம் காசி குடுக்க... எங்கிட பள்ளில காசிரிக்கா....? பள்ளிய எணக்கயே காசில்லாமக் கெடக்கு.....

இதுக்குள்ள பள்ளிக் கூர எல்லாவிடத்தையும் நல்லா ஒழுகிது..... வாற மாரிக்கு இதத் திருத்தாட்டி, பள்ளில தொழு எடமில்லாமப் போயிரும். மற்றது, பள்ளிக் காசி அல்லாட நெருப்பு.... இது நாம நெனச்சபடி எல்லாம் எடுக்கலாமா? வேணுமெண்டா நாமென்னயிம் ஒரு அஞ்சப் பத்த சேத்துக் குடுப்பம்.....”

“அது செரி, அல்லாட சொத்த நாங்க ஒழுங்காப் பார்க்கணும். அதில மட்டும் தொடப்புடா. வேணுமெண்டா நம்முட காரியதரிசி சென்ன மாதிரி என்னத்தையும் நாம சேத்துக் குடுப்பமே.....”

“நாம சேத்துக் குடுக்கிற காசி, அவர் புள்ளட ஒப்பரேசனுக்குக் காணுமா...?”

“அதுக்கு நாமென்ன செய்யிற? இரிந்தாத்தான் குடுக்கலாமே. இப்பயே பள்ளிக்கணக்கெல்லாம் கடனிலதான் போகுது. போன மாசம் நம்முட எம்பிக்கு விருந்து குடுத்த செலவில இன்னம் பத்தாயிரம் ரூபா, ஆட்டுக்காரப் புச்சன் அகமதுக்குக் கடன் குடுக்கணும். வாற மாசம் மீரா சாகிபு ஆண்டவர் கந்தாரியிம் குடுக்கணும். நாம கந்தாரிய ஒழுங்காக் குடுக்காட்டி ஊரான் உடமாட்டான். இந்த முற ஊருக்க காசி தெண்டித்தான் எல்லாம் செய்யணும். அப்படித்தான் நெலம இரிக்கு.....”

“தம்பி.....பொருளாள் செலந்த நல்லா லோசிக்கணும். சுவரு இரிந்தாத்தான் சித்திரம் வரயலாம். வாற மாசத்தோட நம்முட றஸ்த்திப் போட்டுர காலம் முடியிது. இதுக்குள்ள எம்பியக்கண்டு அவருக்கொரு சாப்பாட்டக் கீப்பாட்டப் போட்டு, இன்னம் மூணு வரிசத்த அவரிட்ட நம்முட பெயர எழுதி லிஸ்ரக் கொடுத்து நீட்டி எடுத்துக்கணும்.”

“காக்காட வாயில சீனி போடணும். இந்த வெசயத்தச் சுணங்காம டக்குப் புக்கெண்டு செஞ்சிரணும். இந்த நாள்ள ஆரயிம் நம்பேலா. எம்பின்டாப்போல மனிசன்தானே? நம்மளப் பார்க்க வேறாரும் கூடக் கதிச்சிறரா, அங்கால மாறிருவாரு... இந்த வெசயமா நாம லாவைக்கே எம்பியப் போய்ப் பார்க்கணும்.”

“தம்பேய்! லாவைக்கு எம்பியப் பாக்கப் போற நேரமே. நம்முட பேரெல்லாத்தையும் எழுதி லிஸ்ரக் குடுத்திரணும். அப்பதான் எல்லாம் ஒழுங்கா நடக்கும். இந்த ஊரில கனக்கப் பேர் நம்முட பள்ளிக்கு றஸ்தியா வர ஒடிக்குத் திரியிறானுகள்.”

“காக்கா செல்றதெல்லாம் செரிதான்... ஆனா எம்பிக்கு சாப்பாடு குடுக்க, கொழும்புக்குப் போக வரச் செலவுக்குத் தான் இப்ப காசிகைல இல்லாமக் கெடக்கு...”

“இதுக்கெல்லாம் என்னத்திக்கு தம்பி நாம லோசிக்கிற...? நம்முட வெசயத்திக்கு இல்லாத பள்ளி உண்டியல் என்னத்திக்கு போன நோன்புக்குள்ள தெறந்த உண்டியல், இன்னம் தெறக் கல்லியே.... அஞ்சாறு மாசமாப் பெயித்து... போன மொறயப் பாக்க இந்த மொற கூடத்தான் சேந்திரிக்கும்... அதில வாறத்த எடுத்து எல்லாக் கடனயிம் குடுத்துப்போட்டு, நம்முட எம்பிக்கு விருந்தயிம் குடுத்தா செரிதானே...”

“அப்ப, நாளைக்கு அசறுக்குப் பொறகு, உண்டியலத் தெறப்பம். எல்லாரும் வந்திருங்க...”

“தம்பேய்! எல்லாச் செலவுக்கும் கணக்கு வழக்குகள மட்டும் ஒழுங்கா எழுதி வெச்சிரணும். இல்லாட்டி இந்த ஊரான் நம்மளப் பிச்சித் தின்றுவான்...”

பள்ளி மணிக் கூடு ஐந்தரை மணியைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. நிர்வாக சபைக் கூட்டம் முடிவடைந்து எல்லோரும் கலைந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர். உலகில் நடக்கும் அநியாயங்களைப் பார்க்க முடியாமல், அந்தி மாலைச் சூரியன் அடிவானத்தை நோக்கி அவசரமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். இதுவரை, பள்ளியில் நடைபெற்ற நிர்வாக சபைக்கூட்டத்தைப் பொறுமையுடன் வாய்மூடி மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மோதின், தலைவரைக் கண்டு எழுந்து நிற்கிறார்.

“மோதின் காக்கா! இஞ்ச வாங்க.... நீங்க கேக்கிற காச, நம்முட பள்ளிக் காசிலெரிந்து ஒரு சதமும் குடுக்கேலாண்டு எல்லாரும் ஒத்த முடிவாச் செல்லிற்றாங்க. இதுக்குப் பொறகு என்னால ஒண்டும் செய்யேலா....வேணுமெண்டா என்ற பொறுப்பால என்னத்தையிம் தாறன்....மத்தக் காச நீங்க வேறெங்கயிம் பாருங்க....”

பள்ளித் தலைவரின் முடிவைக் கேட்டு அலியார் மோதின் நிமிர்ந்து நிற்கிறார். அறுபது வயது அவருக்கு இனியொரு தூசு மறுகணம் தலைவரின் கட்டளையை உள்வாங்கிப் போர்க்களம் செல்லும் வீரனைப் போல், மோதின் வீட்டை நோக்கி நடக்கிறார்.

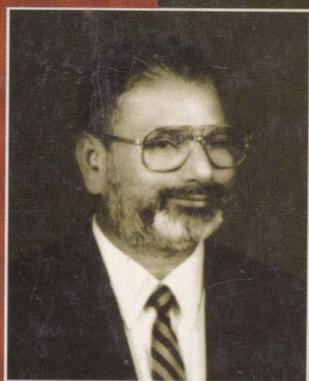
அவரின் நடையிலும் முகத்திலும் என்றுமில்லாத கம்பீர்யம் ஜொலிக்கிறது.

★★

விடியச் சாமத்தோடு இருள் போராடிக் கொண்டிருக்கிறது. இரவெல்லாம் பெய்து கொண்டிருந்த பனியில் கொடுகிக் கிடந்த குயில்கள், விடியலை வரவேற்று, நாலா பக்கமும் கூவிக் கொண்டிருக்கின்றன. சேவல்கள் அடைபட்டுக் கிடக்கும் கூடுகளிலிருந்து சதா குரலெழுப்பி, விடியச் சாமத்தை உசார் படுத்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து பொறுக்க முடியாமல், காகங்களும், குருவிகளும் கத்துகின்றன.

பிரிந்து கொண்டிருக்கும் இருளோடு இருளாக, ரகுமானியாத் தைக்காப் பள்ளி மோதின், தன் மனைவியையும் மகளையும் கூட்டிக் கொண்டு, கொழும்புக்குப் போகும் பஸ் வண்டியைப் பிடிக்க அவசரமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார். அவர் பாதச்சுவடுகளுக்கிடையில் அறியாமையும், அறியாமையும் சிக்குண்டு நசங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

மகளின் கண்ணுக்கு ஒளி கிடைத்து விடுமென்ற நம்பிக்கையில் துணிவோடு போகும் அவர் நடையில், என்றுமில்லாத உறுதி. எங்கள் ஊரிலுள்ள பலரிடம் கெஞ்சிக் கேட்டும் கிடைக்காத அவரின் மகளின் கண் சத்திர சிகிச்சைக்குரிய பணம், இரவு அவருக்கு எப்படிக்கிடைத்தது என்ற உண்மை, இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக இமாம் ஜமா அத்தாக நின்று, யாரைப் பயபத்தியோடு தொழுது வந்தாரோ, அந்த இறைவனுக்கும், அவருக்கும் மட்டும்தான் தெரியும். வாழ்க்கையை அல்லாவின் பாதையில் ஜிஹாத் செய்து, இன்று கால்வயிற்றுக் கஞ்சிக்காக மற்றவரிடம் கையேந்தி நிற்கும் ஏழை மோதினிக்காக, ரகுமானியாத் தைக்காப் பள்ளி உண்டியல் அல்லாவிடம் துவாச் செய்து கொண்டிருப்பது, உண்டியலைத் திறந்து எம்பிக்கு விருந்து கொடுக்க எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் பள்ளித் தலைவருக்கும், அவருடைய நிர்வாகிகளுக்கும் எங்கே தெரியப் போகிறது! நாலா பக்கங்களிலிருந்தும், குயில்கள் விட்டு விட்டுக் கூவிக் கொண்டிருக்கின்றன. இளஞ் சூரியனின் ஒளி இருளைக் கிழித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

தி.க.சி.யின் உளமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்!

மகாகவி பாரதி,
புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன்,
தமிழ்ச் சிறுகதைக் கலையை
உலகத் தரத்திற்கு உயர்த்திய மேதை
புதுமைப்பித்தன்
ஆகியோரின்
தத்துவ மரபை அடியொற்றி,
விமர்சன யதார்த்த வாதம்
(Critical Realism)
என்னும் படைப்பு முறையில்,
இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள
கதைகளைச் சமைத்திருக்கும்
எஸ். முத்துமீரான் அவர்களுக்கு,
என் உளமார்ந்த நல்வாழ்த்துக்கள்!

- தி.க. சிவசங்கரன் (தி.க.சி.)

